

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2008/19 • 9 Mayıs 2008 • 50 YKr

**1 Mayıs'ın direniş
ruhunu güçlendirelim!**

**İşçi sınıfı ve emekçilerin
öfkelerini büyütelim!**

İÇİNDEKİLER

İşçi sınıfı ve emekçilerin öfkesini büyütelim!	3
Kandil'in bombalanmasıyla ABD planı yeniden yürürlükte!	4
1 Mayıs Taksim direnişi ruhunu kuşanalım!	5
1 Mayıs kararlılığı Türk-İş bünyesindeki çatlağı büyüttü... ..	6
Adana BDSP'den açıklama:	7
1 Mayıs'taki saldırganlığın gerisinde sermayenin korkuları yatıyor!	8
1 Mayıs direnişi ve CHP'nin hesapları! ..	9
1 Mayıs eylemlerinden.....	10
Devrimci 1 Mayıs Platformu'ndan açıklama:	11
Zulmün borazanı dinci-gerici medyanın 1 Mayıs'a kin kusma ayini!	12
Denizler'i savunmak, devrimi savunmaktır!	13
Denizler ülkenin dört bir yanında anıldı.....	14-15
Devrimci mirası yaşatmak, daha ileriye taşımakla mümkündür!	16-17
İrade çatışmasında kaybeden sermaye devleti oldu... ..	18
Daha çok emekçi 1 Mayıs alanına taşınmalıydı!.....	19
1 Mayıs gözlemlerinden... ..	20
İşçilerden 1 Mayıs gözlemleri.....	21
Bunlar engerekler ve çıyanlardır!	22
Gençlik hareketinden... ..	23
Adana Sanayi İşçileri Kurultayı Sonuç Bildirgesi.....	24
Sİ-DER: Kurultaydan 1 Mayıs'a, 1 Mayıs'tan 15-16 Haziran'a... ..	25
Sermayenin aldatmacalarına karşı birleşik mücadeleyi yükseltelim!	26
Mehdi Ordusu'nu tasfiye saldırısı sürüyor.....	27
ABD Dışişleri Bakanı bir kez daha Ortadoğu'da.....	28
1 Mayıs: İslami faşizmin turnusol kağıdı Yüksel Akkaya	29
1 Mayıs 2008'in öğrettikleri M. Can Yüce	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/19 ● 9 Mayıs 2008

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

1 Mayıs geride kaldı ancak tartışmalar sürüyor. Başta Erdoğan olmak üzere diğer devlet yetkilileri 1 Mayıs günü estirilen azgın faşist devlet terörünü meşru ve haklı göstermeye çalışan açıklamalarını yapmaya devam ediyorlar. Ancak bu konudaki hiçbir açıklamanın başvurdukları faşist zorbalığı temize çıkarması mümkün değildir. Milyonlarca işçi ve emekçi 1 Mayıs sabahı İstanbul sokaklarında yaşanan azgın devlet terörüne tanık oldu, bizzat bu vahşetten payını aldı. Bu nedenle ortaya çıkan tablo yıllarca zihinlerden silinmeyecektir.

Gazetemizin bu sayısında da yayınlamaya devam ettiğimiz 1 Mayıs tanıklıkları buna ayrıca işaret ediyor. Yayınladığımız bir dizi 1 Mayıs gözlemi 2009 1 Mayıs'ının mutlaka Taksim'de kutlanması gerektiğini ifade eden bir kararlık sergiliyor. 1 Mayıs eylemine çeşitli nedenlerle katılamayan işçi ve emekçiler ise, 2009 1 Mayıs'ına mutlaka katılacaklarını beyan ediyorlar. Bu olgunun kendisi bile 2008 1 Mayıs'ının kazanıldığının anlamlı bir ifadesi sayılmalıdır.

Ancak bu kadarı yeterli değildir. Devrimci güçler, 2008 1 Mayıs'ından gerekli sonuçları ve dersleri bir an önce çıkarabilmeli, işçi ve emekçi kitleleri bu dersler ışığında 2009 1 Mayıs'ına hazırlamayı başarabilmelidirler.

Ortaya çıkan temel bir gerçek ise, sendikal bürokrasinin tutumudur. 1 Mayıs bu tutumun belli bir konumun ve kimliğin sonucu olduğu gerçeğini artık bilince çıkarmaktadır. Sendikal bürokrasinin sınırları bellidir. Onlar devletle yaşanabilecek her türlü sert çatışmada bir sınıra kadar dayanabilmektedirler. Daha ötesi yok. Geline yerde bu konuda hiçbir iyimserliğe ve beklentiye yer yoktur. Sendikal bürokrasinin bir dizi konuda sergilediği uzlaşmacı ve ihanetçi tutumun aşılması gerekiyor. 2008 1 Mayıs'ı bu açıdan da paha biçilmez açıklıklar sağlamıştır. Önümüzdeki dönem sermaye sınıfının yönelteceği kapsamlı saldırıların önünü kesebilenin bir yönü de sendikal bürokrasinin etki alanını daraltmak, işçi ve emekçilerin iradesini ve inisiyatifini eylemli süreçler üzerinden örgütleyip açığa çıkarmaktan geçmektedir.

* * *

6 Mayıs günü birçok kentte binlerce kişi Denizler'i

anma etkinlikleri gerçekleştirdi. Ancak bu etkinliklerin bazılarında Denizler'in yaşamlarını feda ederek gelecek kuşaklara miras bıraktıkları dava uğruna örnek davranışları devrimci içeriğinden arındırarak duygusal bir anıya dönüştürüldü ve böylece '71'in devrimci direniş geleneğini ehlileştirme operasyonuna soldan destek verildi.

Ama tüm bu çabalar boşunadır. Onlar dün olduğu gibi bugün de ölümüne direnişin, davaya adanmışlığın simgesi olarak anılmakta, bu özellikleriyle genç kuşak devrimcilere yol göstermektedirler.

Ölümlerinin 36. yılında devrimci yiğitlikleri, kararlılıkları ve adanmışlıklarıyla yeni kuşaklara örnek olan bu başeğmez devrimciler parti, devrim ve sosyalizm mücadelemizde yaşıyorlar, hep yaşayacaklar!..

H. Fırat
Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm

H. Fırat
Seçimler
ve sol hareket

Kitapçı ve bayiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

İşçi sınıfı ve emekçilerin öfkelerini büyütelim!

Devrimci baharın doruğu olan işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ta karşı karşıya gelen çıkarları zıt iki sınıf, İstanbul'daki tutumlarıyla karşıt iki dünyaya mensup olduklarını bir kez ortaya koydular. Bu öyle bir karşıtlıktı ki, sonuçta ortaya çıkardığı devlet terörü tablosu, bir kısım düzen adamlarına ya da ufku düzen sınırlarını aşmayan kişilere bile, "İstanbul sanki işgal altındaydı" dedirtecek cinsten oldu.

1 Mayıs'tan yansıyan tablo ne o güne özgüdür ne de o gün bitmiş bir süreç olarak ele alınabilir. 1 Mayıs'ın işçi sınıfı ile devrim ve sosyalizm mücadelesini yükselten güçler açısından taşıdığı özel anlam tartışmasız olmakla birlikte, 1 Mayıs kutlamaları, öncesi ve sonrasıyla sınıflar mücadelesinin seyrini yansıtan bir süreçtir aynı zamanda. Dolayısıyla devrimci baharı örgütlenme faaliyetindeki temponun süreklileştirilmesi, 1 Mayıs'ın 2 Mayıs'a evrilmesi açısından özel bir önem taşımaktadır.

İşçi sınıfı ile kapitalist sınıf arasındaki mücadelenin düzeyi 1 Mayıs kutlamalarına yansıdığı gibi, işçi sınıfı ile devrimci ve ilerici güçlerin 1 Mayıs alanlarında sergiledikleri duruşun da mücadelenin sonraki seyrine etkisi büyük olmaktadır. Bu yönüyle 1 Mayıs'ı değerlendirirken, devrimci baharın doruğu olan bu anlamlı günde ortaya çıkan dinamikleri saptamak, ileri yönleri ve kazanımları sermaye iktidarına karşı mücadeleyi büyütmenin olanağına çevirmek günün öncelikli görevi olmalıdır.

Rejimin krizinin derinleşme sürecine girdiği günlerde gerçekleşen 1 Mayıs kutlamalarında, devrimci ve ilerici güçlerle öncü işçi ve emekçilerin kararlı bir direniş sergilemeleri, devletin ise Taksim'i kapatmak adına tüm maskelerinden soyunup çıplak bir faşist terör estirmesi, ABD ile sermayeye hizmet eden AKP hükümetinin emekçiler nezdinde iyice teşhir olmasını sağladı. "Mağdur" rolü oynarken emekçilere azgın saldırılar yönelten amerikancı dinci-gerici hükümet, 1 Mayıs'ta düzenin diğer kurum ve partileri gibi faşizan yüzünü tüm çirkinliğiyle sergilemek zorunda kaldı. Zira SSGSS saldırısına karşı öfkelerini Mart-Nisan aylarında alanlara çıkarak ortaya koyan işçi ve emekçilerin kitlesel bir eylemle Taksim'e çıkması sermayeyi ve takkeli bekçilerini ürkütmüş, teşhir olmak pahasına silahlı güçlerle Taksim alanını "kurtarmış"lardı!

30 bin kişilik polis ordusunun vahşi saldırısına maruz kalan devrimci güçlerle öncü işçi ve emekçiler ise, sendikal bürokrasinin "ölüm korkusu"na yenilip geri çekilmesine rağmen kararlı bir direniş sergilemişlerdir.

İşçi sınıfı ile devrimci ve ilerici güçlerin 2008 1 Mayıs'ını kazanması, egemenler arasındaki çatışmanın da farklı bir boyuta evrilmesi sürecini hızlandırmıştır. Özellikle Taksim'de estirilen faşist devlet terörüne karşı alınan tutumda dışavuran farklılık, dinci-gerici AKP'nin yerine alternatif arayışının başlamış bulunduğu işaret ediyor.

AKP hükümetine şaşakçılık yapan emekçi düşmanı gerici-dinci medya, devlet terörünü savunup devrimcilere ve sendikalara kin kusarken, Doğan Holding medyası ise "işçi dostu" rolüne soyundu. Öte yandan düzenin asıl efendilerinin kulübü olan TUSİAD

Başkanı bile DİSK'i arayıp geçmiş olsun dileklerini iletme "nezaketi"nde bulundu.

12 Eylül askeri faşist cuntasını tezgahlayan güçlerden biri olan TUSİAD'ın demokratik haklar konusunda duyarlı olması mümkün değildir. Rejimin efendisi TUSİAD kodamanları ya da Doğan Holding medyasının "işçi dostu" olması ise, eşyanın tabiatına aykırıdır. Bu medya tekelinin emekçiler ile devrimciler karşısındaki tutumunu anlamak için, 1996 1 Mayıs'ı sonrası ya da 19 Aralık sürecinde oynadığı uğursuz role bakmak yeterlidir.

1 Mayıs'ta gözlenen tutum değişikliği ise, egemenler arası çatışmada emekçileri bir tarafa yedekleme manevrasından başka bir şey değildir. Bununla birlikte egemenler arası çatışmanın kısa sürede bu düzeye gelmesinin temel nedenlerinden biri de, emperyalizme ve sermayeye büyük hizmetler sunan AKP hükümetinin emekçiler nezdinde hızlı bir yıpranma sürecine girmiş olmasıdır. 13-14 Mart ve 1-6 Nisan eylemlerinde AKP hükümetini hedef alan işçi ve emekçilerin öfkelerinin 1 Mayıs'la daha da pekiştiğine de kuşku yoktur.

AKP'nin kapatma davasının sonuna yaklaşılması, Tayyip Erdoğan'dan sonra başbakan olabilecek isimlerin Ankara kulislerinde dolaşıma girmiş olması, sermaye iktidarının yakında farklı figüranlarla emekçilerin karşısına çıkma ihtimaline işaret ediyor.

AKP hükümetinin azgın emekçi düşmanlığı, emperyalizme ve sermayeye hizmetleri etkin bir şekilde teşhir edilmelidir. Tüm demagojilere rağmen dinci-gericiliğin, devletin faşizan zihniyetinin fütursuz temsilcilerinden biri olduğu, işçi ve emekçilere dönük anlatılmalıdır. AKP'nin Taksim saldırısı ve devlet terörü estiren kolluk kuvvetlerine arka çıkıp hem sendikalara hem devrimcilere saldırması bu konuda bol miktarda malzeme sunmaktadır.

Bununla birlikte, salt AKP'yi hedef alan propagandalar konusunda işçi ve emekçiler uyarılmalıdır. Zira bu sınırlarda kalan bir propaganda emekçilerin başka bir düzen partisi veya gücünün peşine takılmasından başka bir işe yaramayacaktır.

AKP ya da dinci-gericilik kapitalist rejimin organik bir parçasıdır ama tümü değildir. Dolayısıyla teşhir de bu bütünlük gözetilerek yapılmalıdır. Bu konuda özellikle parlamenter hayaller yaymaya çalışan reformist akımların yaratabileceği bilinç bulanıklığına dikkat etmek gerek.

Kesin olan şu ki, işbirlikçi burjuvazi, AKP ya da başka bir partiyle saldırılarına devam edecektir. Bir kısım liberal yazarın kullanmayı sevdiği yaygın deyimle "ceberrut devlet" ise zaten işbaşındadır. Hak arama mücadelesi veya demokratik hakların meşru kullanımının sözkonusu olduğu her yerde, devlet, kolluk kuvvetleriyle sermaye ve emperyalizmin hizmetine koşacaktır.

Sermayenin pervasız saldırganlığının sürececek olması, zorunlu olarak işçi sınıfı ile emekçilerin öfkelerini de büyütecektir. Fakat 1 Mayıs'ta da görüldüğü üzere, verili koşullarda sendikalara egemen olan anlayış, sınıf hareketinin önünü açacak ya da hareketin devrimci gücünü sömürü ve kölelik düzenine karşı örgütleyecek niyet ve iradede tümüyle yoksundur. Bu durumda iş, doğal olarak sınıf devrimcileri başta olmak üzere devrimci güçlere ile devrimci öncü işçi ve emekçilere düşmektedir.

1 Mayıs'tan önemli politik kazanımlarla çıkılmıştır, ancak düzen cephesinin bu kazanımları tersine çevirmek için pusuda beklediği ve bu konuda önemli olanaklara sahip olduğu da gözden kaçırılmamalıdır. Dolayısıyla bu kadarıyla yetinmek kazanımların çok geçmeden heba edilmesinden başka bir işe yaramayacaktır. Politik kazanımları daha da geliştirip kalıcılaştırmak, ancak Taksim'e çıkış konusunda sergilenen sınıfsal duruş ve direngen kararlılığın mücadelenin her alanına taşınmasıyla mümkün olacaktır.

İşçi sınıfı ile emekçilerin biriken öfkelerinin örgütlü mücadele ile açığa çıkartılması yönünde sergilenecek irade ve kararlılık, emekçilere açıktan saldırma pervasızlığında bulunan uşak takımı ve onların ardındaki sermayeden hesap sormanın da yegane yolu olacaktır.

Kandil'in bombalanmasıyla ABD planı yeniden yürürlükte!

1 Mayıs'ta sermaye devletinin hedefinde sadece işçiler, emekçiler ve devrimci güçler yoktu. Aynı günün akşamında Kandil'e yönelik bir hava harekâtı düzenlendi. 2 Mayıs'ta da devam eden bu askeri saldırı sonucunda, Genelkurmay'ın iddiasına göre, belirlenen hedefler vuruldu ve 150 gerilla öldürüldü.

Daha önce yapılan bu türden hareketleri hararetli biçimde destekleyen ve dizginsizce şovenizmi körükleyen düzen cephesi, bu kez daha temkinli bir dil kullanmaya özen gösterdi. Bu kez yabancı haber ajanslarının Kandil'deki bombardımanın sonuçlarına ilişkin görüntüleri olmasına karşın bu temkinli dil özenle korundu. Elbette bu, daha çok fiyaskoyla biten kara harekâtı sırasındaki o zafer havası, o sınırsız şovenist rüzgar düşünöldüğü ölçüde bir temkinlilik. Yoksa, Genelkurmay'ın açıklamalarını birer kahramanlık destanı gibi lanse eden medya hiç de atıp tutmaktan, şoven rüzgarlar estirmekten geri kalmadı.

Sınır ötesi kara harekâtı fiyaskosundan sonra düzen cephesinin kullandığı nispeten temkinli dil, bu fiyaskonun ortaya çıkardığı utanç tablosuyla doğrudan bağlantılıdır. Çünkü artık bu kirli savaş için uydurdukları kahramanlık destanlarına pek inanan yok. Bu nedenle sınırsızca atıp tutmaktan kaçınmak zorunda kalıyorlar.

Diğer taraftan, kullanılan bu temkinli dilin diğer bir sebebi de Kürt halkına yönelik inkar ve imha politikasının yanısıra Kürt burjuvazisini kazanmak için bir takım adımların da eşzamanlı olarak uygulamaya sokulmasıdır. Öyle ki, 24 Nisan günü toplanan MGK toplantısında “*Tüm Iraklı gruplarla istişareler sürdürölsün*” biçiminde bir “tavsiye”de bulunulduğu açıklanıyordu. Bu kararın ardından PKK mevzileri vurulurken, aynı zamanda dikkat çekici biçimde hükümeti temsilen bir heyet, Talabani ve Bölgesel Kürt Yönetimi Başbakanı Neçirvan Barzani ile görüşme halindeydi. Bu görüşmenin, MGK tarafından altı çizilen politikanın bir sonucu olarak gerçekleştirildiği genel olarak kabul edilmektedir. Buna göre Türk sermaye devleti artık Güney Kürdistan'a ilişkin politikalarında bir değişime gitmekte, buradaki yönetimi tanımaya ve onunla ilişkileri geliştirmeye dönük adımlar atmaya başlamaktadır.

Bir hava harekâtıyla eşzamanlı yürütölen bu diplomasi trafiği kuşkusuz sembolik de olsa bir değişimi anlatmaktadır. Fakat bu değişim yeni değildir. 5 Kasım'da Bush'un huzuruna çıkan Erdoğan ile aynı görüşmede hazır bulunan generallerin altına imza attığı plan esas olarak bunu içermektedir. Bu plana göre, bir taraftan PKK'nin gerilla güçleri tasfiye edilecek, yanısıra Kürt halkının mücadelecı birikimleri oluşturulacak işbirlikçi bir Kürt siyaseti aracılığıyla denetim altına alınacak, diğer taraftan da Türk devleti federal bir Irak çatısı altındaki özerk Kürt yönetiminin varlığını tanıyacak ve onunla ilişkilerini geliştirecektir. Yani onunla ABD stratejileri ekseninde bir ortaklığa gidecektir.

5 Kasım'daki anlaşmayla yürürlöğe sokulan bu plan doğrultusunda ABD'nin desteğiyle birlikte Türk ordusu, PKK mevzilerine yönelik askeri saldırılarına başladı. Yoğun hava saldırılarının ardından ise kara

harekâtı geldi. Yine ABD'nin yardımıyla Türk ordusu Güney Kürdistan topraklarına girdi. Düzen cephesi, azgın bir şovenizm ile birlikte ölçüsüzce zafer rüzgarları estirip Musul'u da alalım yaygarası koparmaya kadar işleri vardırıncı, harekât işgal şüphesi uyandırmaya başladı. Bunun üzerine gelen ABD'nin açık müdahalesi ile birlikte, ölçüsüzce uydurulan askeri başarı öykülerinden sonra geri çekilmek zorunda kalan Türk ordusu büyük bir askeri fiyasko yaşadı.

Bu süreç düzen cephesinden birçok açıdan tartışıldığı gibi topluma yönelik “psikolojik savaş”ı yürütmedeki açık bir başarısızlığın kanıtı sayıldı. Elbette geri çekilme kaçınılmaz idi, ama harekâta yüklenen beklentilerin körüklenmesi ve buna karşı Genelkurmay'ın müdahale etmemesi bu sonucu doğurmuştu. Yoksa, ABD ile yapılan anlaşma belliydi. Harekâtın amacı PKK'nin askeri gücünü tümenden çöktürmek değil, onun başarıma umudunu kırarak teslim olmaya zorlamak, beraberinde düzen içi bir siyasi kanal oluşturarak düzen dışı dinamiklerini tümenden tasfiye etmektir. Bu türden değerlendirmeler sınırötesi harekât fiyaskosu sonrasında sıklıkla tekrarlandı. Tekrarlanması da boşuna değildi. Zira, burjuva medya ve postal yalayıcısı siyasi güçler kraldan daha çok kralcı kesilmiş ve ölçü tanımamışlardı. Bundan dolayı sınır ötesi fiyaskosunun faturası bu güçlere kesildi ve kabaca azarlandılar.

Nihayet işler yoluna konulduktan sonra plan yeniden yürürlöğe konulabilirdi. 24 Nisan'daki MGK toplantısında yapılan açıklamanın ardından başlatılan diplomatik girişimler ve PKK mevzilerinin bombalanması ile bu süreç başlatılmış oldu. Amerikan planı bu kez kontrollü biçimde uygulamaya sokulurken, dikkat çekici biçimde düzen cephesi Kürt hareketiyle ilişkileri germek yerine tersine onu kucaklayacak, düzene bağlayacak adımlar atmaya başladı.

Bu bakımdan düzen medyasının da döne döne kullandığı tablolardan birini bizzat MHP'nin başkanı Bahçeli sundu. DTP milletvekili Hasip Kaplan'ı 23 Nisan'da yanına çağırarak “*1. Meclis'in renklerini tamamlayalım*” diyen Bahçeli'nin bu tutumu, ardından yaşananlarla birlikte oldukça anlamlı hale geldi. Sadece, Bahçeli'nin tutumu da değil, asker kaçağı olduğu iddiasıyla tutuklu olan DTP Genel Başkanı Selahattin Demirtaş'ın tahliye edilmesi, ardından askere alınarak DTP Genel Başkanlığı'ndan istifa ettirilmesi yine aynı günlere denk gelen önemli bir gelişmedir.

DTP Genel Başkanı'nın tahliye edilmesi, tutuklanmasının nedenleriyle birlikte düşünöldüğünde, durumu oldukça anlamlı kılmaktadır. Zira Demirtaş'ın genel başkanlığı, DTP'deki şahin kanadın ılımlı kanada üstün gelmesi olarak yorumlanmış ve bu, devletin ılımlı bir Kürt hareketi yaratma girişimlerine vurulmuş bir darbe olarak değerlendirilmişti. Demirtaş'ın tutuklanması, açıkça düzenin onun temsil ettiğı ileri sürölen eğilime verdiği bir yanıt olma anlamına gelmekteydi. Bu tutuklama kararıyla birlikte DTP ablukaya alındı.

Hakkında kapatma davası açılırken birçok yöneticisi hakkında da peşpeşe davalar açıldı. Bununla birlikte askeri operasyonlar da hız kazandı ve sınırötesi hareketler başlatıldı. Bu süreç, gerek liberal Kürt çevrelerince gerekse de düzenin liberal politik çevrelerince DTP'nin meclise girmesiyle açılması istenen çözüm yolunun tıklandığına yoruldu.

Bugün gelinen nokta itibarıyla bakıldığında ise, açıktır ki sınırötesi harekât fiyaskosundan sonra soğumaya bırakılan süreç içerisinde düzen kendi içine çeki düzen verdikten sonra ABD planı doğrultusunda hamlelerine yeniden başlamıştır. Bir taraftan Kandil bombalanırken diğer taraftan Güney Kürdistan yönetimi ve Talabani ile resmi düzeyde görüşmeler yapılmakta, dostluk mesajları verilmekte, aynı sürecin ülke içerisinde de DTP'ye karşı bir biçimde işletilmeye çalışıldığı görölmektedir.

Bu, ABD planından başka bir şey değildir. ABD planı bir yandan PKK'nin askeri varlığına yönelik askeri operasyonları öngörürken, diğer yandan da işbirlikçi Kürt burjuvazisinin Kürt hareketi üzerindeki inisiyatifini arttırmayı hedeflemektedir. Bugün ortadaki tablo da tamamen bu plana uygundur. Bir yandan savaş ve katliam, diğer yandan Kürt burjuvazisinin siyasi öznelere kucak açan bir siyasi dil ile birlikte işbirlikçi Kürt burjuvazisiyle masa başı görüşmeler, ticari ve ekonomik alanlarda yoğunlaşan anlaşmalar, vb...

Açıktır ki, süreç Kürt emekçi halkının mücadele enerjisinin törpülenip ezilerek Kürt burjuvazisinin etkinliği altında alınması, bu yolla düzene entegre edilmesi yönünde işletilmektedir. ABD ve sermaye devleti ile işbirlikçi Kürt burjuvazisinin ortaklığı bunu öngörmektedir. Bu plan başarıya ulaştığı ölçüde hem işçiler, emekçiler ile ezilen halkların köleliği katmerlenecek, hem de ABD'nin kanlı stratejileri için uygun bir zemin oluşturulacaktır.

Bu kirli planlara karşı Kürt emekçi halkı ile birlikte işçi ve emekçiler ortak mücadele cephesinde buluşmak üzere hareket etmeli, en başta da ileri ve devrimci güçler bu gerçeklerin bilinciyle devrimci bir inisiyatif geliştirmelidirler.

Sosyal yıkım saldırılarına, hak gasplarına ve devlet terörüne karşı...**1 Mayıs Taksim direnişi ruhunu kuşanalım!**

1 Mayıs'ın ardından işçi ve emekçi kitlelerin, devrimci, ilerici güçlerin hafızasında Taksim direnişi canlılığını koruyor. Üstelik devletin azgın terörüne ve sendikal ihanete rağmen direniş ruhu ve mücadele kararlılığı İstanbul'dan ülke geneline yayıldı. Alanlara çıkan onbinlerce işçi ve emekçiye umut oldu. Bu umut tersinden sermaye düzenine korku salmaya yetti. Düzen cephesinden haftalar öncesinden savrulan tehditlerin, 1 Mayıs günü ise tümüyle dizginlerinden boşalan baskı, zor ve terörün gerisinde bu korku yatmaktadır.

Burjuva medyanın dahi uygulanan devlet terörü karşısında hükümete veryansın ettiği, İstanbul'da yaşayan hemen herkesin bu terörden nasibini aldığı ve böylece "demokrasi" havarisi kesilen Tayyip hükümetinin yüzündeki sahte maskenin düştüğü böylesi bir süreçte emekten yana olan tüm güçlere önemli görevler düşmektedir.

Geçen seneki Taksim 1 Mayıs'ının yarattığı olumlu hava ve atmosfer devrimci güçler, öncü işçi ve emekçiler, ilerici sendikacılar tarafından bir güce dönüştürülemediği için, parçalı ve dağınık bir seyir izleyen sınıf ve kitle hareketine esas itibarıyla bir ivme katamamıştı. Hemen ertesinde düzen güçleri tarafından gündem değiştirilerek Taksim direnişinin ve kazanımlarının üzeri örtülmüştü. Bunda, sahip çıkılması ve sermayenin saldırılarına karşı tabana yayılması gereken direniş ruhunun sonraki günlere taşınamaması, bu görevin yerine getirilememesi önemli bir rol oynamıştı. Emek güçleri kendilerini bekleyen görev ve sorumlulukları yerine getiremedikleri koşullarda, bundan düzenin kazançlı çıkması kaçınılmazdır. Bu, geçmiş deneyimlerle de sabittir.

Geçtiğimiz 1 Mayıs'ın ardından THY, Telekom, Tekel, SSGSS karşıtı mücadelede sergilenen çaba, yaşanan sayısız mevzi grev ve direniş, başta İstanbul olmak üzere 1 Mayıs'ın katılımını, coşkusunu ve ruhunu da etkiledi. Bu yılki 1 Mayıslar'a katılım geçen seneyi aşan bir seyir izledi. Hem canlılığı, hem de coşkusu bakımından son yılların en görkemli 1 Mayıs'ı yaşandı diyebiliriz.

Şimdi ise son bir yıllık mücadele deneyimlerinin açığa çıkardığı imkanları güce dönüştürmenin, yeni mevziler yaratmanın, sendikal ihaneti parçalamanın, direniş ruhunu tabana yaymanın, 2 Mayıslar'ı kazanmak için harekete geçmenin zamanıdır.

Kuşkusuz bu kendiliğinden gelişebilecek bir süreç değildir. Bunun için başta devrimci güçler olmak üzere tüm ilerici emek güçlerinin çabası şarttır.

SSGSS sürecinden 1 Mayıs'a daha belirgin hale gelen, en anlamlı kazanımlardan birisi de hem Türk-İş, hem DİSK, hem de KESK içindeki ilerici ve diri unsurların, genel merkezlerinin gericiliklerine rağmen, şu ya da bu düzeyde bir çaba göstererek sınıfın mücadele kanallarının aktılabileceği bir mevzinin imkanlarını açığa çıkarmış olmalarıdır. Bu en bariz Türk-İş'in içinde görülmektedir. Ancak kimi sendika genel merkezlerinin yaptığı açıklamalara bakılırsa bunun sınırlılıkları da görülebilmektedir. Bu güçlerin en başta anlaması gereken gerçek, dağıtılması gereken Türk-İş, DİSK ya da KESK'in örgütsel yapısı değil, bu mevzileri düzenle işbirliği ve uzlaşi içinde kullanan, mücadelenin imkanlarını ve dinamiklerini bilinçli olarak dağıtan, sınıfa ihanette sınır tanımayan çetelerin dağıtılması olduğudur. Sendikal mevzilerin işçi ve emekçiler açısından gerçek bir mücadele

okuluna dönüştürülmesi için kullanılması gerektiğidir.

Sınıf hareketi açısından önümüzdeki dönemin zorlu bir süreç olarak geçeceği şır değildir. Sınıfın temel tarihsel kazanımlarına göz diken sermaye iktidarının "istihdam paketi"nden sonra kıdem tazminatının gaspına hazırlandığı biliniyor. SSGSS'nin uygulanmadan çöpe atılması için, çalışma koşullarını daha beter hale getiren, sınırsız bir köleliği ve esnekliği dayatan, iş güvencesini ortadan kaldıran saldırılarla birçok temel hak ve kazanıma son darbeyi vurma hazırlığında olan sermaye iktidarına karşı bir ayağa kalkış yaşanması için, İstanbul'un her yanını mücadele mevzisine ve direniş alanına çeviren kararlılığın tabana ve ülke geneline yayılması, yaygınlaşması ve merkezi bir hat izlemesi gerekiyor.

Bunun güç ve imkanlarının zorlanması, halihazırda bir takım sendikal mevziler tutan ilerici sendikacıların, sınıf sendikacılığı temelinde ve mücadelenin genel çıkarları doğrultusunda sürece yaklaşması, sınırlı sayıda ilerici işçi ve emekçiye yaslanmak yerine hak alıcı bir mücadelenin yol ve yöntemleri doğrultusunda geniş bir tabanı kucaklama yönünde harekete geçmesiyle mümkündür. Ancak bu konuda alt kademe sendika bürokratlarının gösterebileceği dirayetin sınırlarını SSGSS sürecinde görmüş olduk. Genel merkezlerin gericilikleri ancak geniş bir işçi ve emekçi kitleleri harekete geçirilebildiği, buradan doğru bir basınç oluşturulabildiği koşullarda parçalanabilirdi. Genel merkez ile sendikalar ya da şubeler arasında yaşanan gerilimin ilerici işçiler ve devrimci kamuoyuyla sınırlı kalması, sendikal ihanet çetelerinin işini kolaylaştırmıştır.

Son sürecin bir kez daha gösterdiği gibi, böylesine önemli bir dönemde mücadelenin olanaklarının yaratılması, tıkanan mücadele kanallarının açılması görevi hiçbir şekilde tek başına alt kademe sendikacılara bırakılamaz. Tabandaki devrimci, ilerici unsurların bu süreci zorlamasıyla ancak bir hareketlilik ve yeni mücadele mevzileri yaratılabilir. Alt ve üst kademe sendikacıları zorlayacak olan ise, talepleri doğrultusunda hak alıcı mücadele programı

ve yöntemlerinde ortaklaşmış ve bir araya gelmiş devrimci, öncü işçilerin birlikteliği olacaktır. Örgütsüz işçi kesimlerini, ilerici sendikacıları da kapsayacak şekilde oluşturulmuş bu birlikteliklerin Taksim'deki direniş ruhunu ve kararlılığını sanayi havzalarına, sektörlere, bölgelere, işyeri ve fabrikalara doğru yayması ise, ancak sistemli, planlı ve programlı bir çalışmayla mümkündür. Tüm sınırlılıklarına rağmen SSGSS sürecinin ortaya çıkardığı mücadele dinamikleri, eğer gerçekten böylesi bir süreç işletilebilirse, bu açıdan ders çıkarılması gereken bir deneyim olarak önümüzde durmaktadır.

SSGSS sürecinde bir araya gelen, Taksim 1 Mayıs'ının başarısının altına imza atan tüm ilerici, devrimci güçler hızla bir araya gelmeli, "mücadelemiz sürececek" ilanını yükselttiği SSGSS saldırısı başta olmak üzere, kıdem tazminatının gaspından personel rejimine, düşük ücretlerden esnek ve kölece çalışma koşullarına kadar tüm sosyal yıkım saldırılarını hedef alacak şekilde bir mücadele programı çıkarmalı ve hızla uygulamaya geçmelidir. 1 Mayıs'ta devlet terörünü azgınca uygulayanları ve uygulatan işbirlikçi sermayeyi, emperyalizmi ve uşaklarını da hedefe çakacak şekilde hızla tabandaki örgütlü-örgütsüz işçi ve emekçilere Taksim direnişi ruhunu taşımalıdır.

Taksim terörü üzerinden düzen cephesine karşı bilenen öfkenin 2 Mayıslar'a taşınması, sendikal ihanet çetesinin dağıtılması, önümüzdeki dönem sınıf hareketinin gelişmesini kolaylaştıracak imkanların geliştirilmesi ve güçlendirilmesi 1 Mayıs'ın yarattığı meşruluğun doğru değerlendirilmesine bağlıdır. Başta sınıf devrimcileri olmak üzere tüm ilerici, devrimci güçlerin yüklenmesi gereken temel halka burasıdır.

1 Mayıs kararlılığı Türk-İş bünyesindeki çatlağı büyüttü...

Doğru bir yönde ilerlemek için taban inisiyatifi şarttır!

Bu yılın 1 Mayıs'ına damga vuran gelişmelerden biri de, Türk-İş bünyesinde Taksim konusunda ortaya çıkan çatlak oldu. Kuşkusuz, Taksim tartışması basit bir alan tartışması olmadığı gibi, Türk-İş'teki çatlak da Taksim'e çıkma kararlılığının konulup konulmamasından ibaret değildi. Fakat, Taksim kararlılığı karşısında devlet çıplak bir zor aygıtı olarak görüldüğü ölçüde, bu, Türk-İş bünyesinde bir süredir yaşanan ayrılıkları derinleştirmiş ve belirginleştirmiştir.

Türk-İş'teki çatlak 13-14 Mart eylemleri sonrasında dışavurdu!

Bilindiği üzere Türk-İş bünyesindeki çatlak SSGSS'ye karşı Emek Platformu tarafından düzenlenen 13-14 Mart eylemleri sonrasında ortaya çıkmıştı. Oldukça görkemli geçen, işçi ve emekçilerin özgüvenini yükselten bu eylemlerin ardından Türk-İş yönetimi daha ileri ve sonuç alıcı eylem biçimleri beklentisini yarı yolda bırakarak çark etmişti. 13-14 Mart eylemleriyle istenen sonucun alındığı iddiasını öne sürmüş ve bundan böyle yasanın tam olarak değiştirilmesi için meclis kulislerinde çalışılacağı gibi komik gerekçeler ileri sürmüştü. Daha önce yaşanan sayısız örnekle sabit olduğu üzere, Türk-İş yönetimi yeni bir ihanete hazırlanıyordu. 13-14 Mart eylemini bir hava boşaltma aracı olarak kullanarak satışı tamamlamak istiyordu.

Ancak, Türk-İş yönetimi bu kez baltayı taşa vurdu. İstanbul özgülünde aşağıdan örgütlenen mücadelenin de basıncıyla Türk-İş'e bağlı birçok sendika ve genel merkezlerini de aşan sendika şubesi mücadeleden yana tercih belirtti. 6 Nisan'da HSGG platformunca örgütlenen mitinge katılarak bu tutum açıktan ortaya konuldu. Uzun yıllardır görülmedik ölçüde Türk-İş yönetimine kafa tutuldu. Türk-İş yönetiminin bu çıkışa karşı tepkisi ise sert oldu. Devrimci-ilerici bazı şube yöneticilerini ihraç etmeye varan bu tutum karşısında, mücadeleden yana tercihte bulunan sendikacılar sinmek yerine toplu biçimde tepki göstermeyi seçtiler. Böylelikle, Türk-İş yönetimine karşı ortaya çıkan muhalif çıkışın öyle geçici ve göstermelik bir çıkış olmadığı, dahası yönetimin baskısıyla sinecek kadar güçsüz ve iradesiz olmadığı da görülmüş oldu. Bu durumun en çarpıcı ifadelerinden biri, 22 Nisan tarihinde yapılan Türk-İş Başkanlar Kurulu toplantısı sırasında görüldü. Toplantının başında basına açıklamada bulunan Mustafa Kumlu'nun üstü kapalı biçimde 6 Nisan eylemine katılan sendika yöneticilerini suçlaması üzerine, Hava-İş Genel Başkanı Atılay Ayçin anında yanıt vererek tartışmaya hazır olduklarını ve dahası bunu basının önünde yapabileceklerini ifade etti. Atılay Ayçin'in bu tutumu Türk-İş bünyesindeki çatlağın çarpıcı bir dışavurumuydu.

Ara kademe sendikacıların iradesi '90'lı yıllar boyunca kırılmaya yüz tutmuştu

Bilindiği gibi Türk-İş bünyesinde Atılay Ayçin'in de içerisinde olduğu yönetimin aksine mücadeleden yana bir sendikal odaklaşma uzun yıllardır vardı. Fakat bu alt kademe sendikacılar '90'lı yılların ortalarından başlayarak zamanla Türk-İş yönetimi karşısında büyük bir irade kırılması yaşadılar. Kuşkusuz bunun böyle olmasında, taban inisiyatiflerinin zayıflaması ve tabandan bu sendikacılara yönelik beklentilerin zayıflaması ölçüsünde ortaya çıkan zemin kaybı önemli bir etkindir. Öyle ki, '90'lı yılların sonlarına doğru bu sendikacılar bazı sendikaların yönetiminden uzaklaştırıldılar. Yerlerini ise daha çok MHP çizgisinde bulunan ve Türk-İş'le yakın ilişkileri olan kişiler aldı. Yerlerini koruyan çok azı ise büyük ölçüde irade kırılması yaşayıp, Türk-İş yönetimine karşı uysal bir muhalefet yapmakla yetindiler.

Bundan dolayıdır ki, özellikle Bayram Meral'in son dönemleri ile Salih Kılıç döneminde Türk-İş yönetimi işlerini sıkıntısız biçimde idare etti. Bu dönemde büyük hak gaspları ve büyük özelleştirmelere karşı göstermelik eylemler bile

yapılmadı, saldırılar karşısında direnen sınıf bölükleri de yalnız bırakıldı. Seka, Seydişehir, Sümerbank, Tekel bu dönemde yaşanan ve Türk-İş yönetiminin alenen yalnız bıraktığı direnişlerdi. Aynı dönemde kölelik yasası gibi bir yasa da ciddi bir tepki olmadan geçirilebildi. İşte bu süreç içerisinde, Türk-İş yönetimi açıkça ihanet pozisyonu alırken geçmişin

mücadeleci ve muhalif sendikacıları da suskun kaldılar.

1 Mayıs iradesiyle çatlak büyüdü!

İşte Türk-İş yönetimi için her şey böyle yolunda giderken, bu yıl durum, özellikle de Mustafa Kumlu başkanlığındaki yeni yönetimin işbaşı yapmasından sonra değişmeye başladı. 13-14 Mart eylemleriyle birlikte kendisini gösteren muhalif eğilim

bastırılmadı, dahası giderek kendisini daha kararlı biçimde göstermeye devam etti. 1 Mayıs ile birlikte ise iyice su yüzüne çıkmış oldu. Oysa Türk-İş yönetimi başlangıçta 1 Mayıs'ı, özelde ise Taksim'i bünyedeki çatlağı onarmanın ve yeniden otoritesini

sağlamlaştırmanın bir olanağı olarak kullanmak istemişti. Bu amaçla, DİSK ve KESK tarafından başlatılan girişimlere ortak olurken, hükümet nezdinde yürütülen görüşmelerde de belli bir inisiyatifle hareket etti. Bu süreç içerisinde Mustafa Kumlu bizzat görüşmelerde bulunmakta ve Taksim'in işçilere açılması konusunda kararlılıklarını dile

getirmekteydi. Besbelli ki Kumlu geçtiğimiz yıl Süleyman Çelebi'nin üstlendiği role soyunmaktaydı.

Zira, gerek DİSK bünyesinde gerekse de işçi ve emekçi hareketinde büyük bir prestij kazanmasına neden olan çıkışıyla Çelebi, hem DİSK'in genel başkanlığını korumuş, hem de bir dönem boyunca ortalıkta görünmemesine karşın el üstünde tutulmuştu. İşte Mustafa Kumlu'nun yapmak istediği de buydu. Fakat gözden kaçırıldığı bir gerçek vardı. Her ne kadar Çelebi, 2007 1 Mayıs'ındaki pratiğiyle büyük bir prestij kazanmış ve bir yılı kurtarmışsa da, bu çıkış sonrasında işçi ve emekçi hareketinin ileri bölükleri üzerinden başlayarak bir dizi olumlu etkide bulunmuştur. Zira 1 Mayıs kendinden menkul bir gün değil, sınıf özünden ne denli uzaklaştırılmaya çalıştırılırsa çalıştırılsın sınıf mücadelesinin seyri bakımından temel önemde bir mücadele mevzisiydi. İşte bu nedenledir ki, 2007 1 Mayıs'ı kendisinden sonra yaşanan Hava-İş grev kararlılığı ile Telekom grevi gibi süreçler üzerinde önemli izler bırakmıştır. Çünkü, sözkonusu olan düzene rağmen direnme kararlılığının sürdürülebileceği ve yerleşik kabullerin aksine Türk-İş merkezi olmaksızın ve ona rağmen sonuç alınabileceği düşüncesidir ki, bu 2007 1 Mayıs'ın en önemli kazanımlarındandır.

Mustafa Kumlu'nun hesaplayamadığı bir diğer gerçek ise, Taksim konusunun sınıf mücadelesinin güçlenme eğilimi ile birlikte sermayenin yeni saldırı hazırlıklarını zora sokacak olmasıydı. Bundan dolayı hükümet tarafından önce bir manevra konusu yapılmaya çalışılan 1 Mayıs'ın devletin ve düzenin kırmızı çizgilerinden biri olduğu anlaşıncaya, manevra imkanları tümenden ortadan kaldırıldı. Böylece, Çelebilik yapmanın pahalıya patlayacağını gören Türk-İş Başkanı çark etmek zorunda kaldı.

Bu durum, kaba bir tutarsızlık ve zaafiyet görüntüsüne yol açmakla kalmadı, Türk-İş bünyesinde kafasını kaldırmış bulunan muhalif sendikal güçler tarafından tepkiyle karşılandı. Bilindiği gibi, 12'si

6 Nisan 2008 / Kadıköy

1 Mayıs 2008 / Şişli Ağos önü

genel merkez düzeyinde olmak üzere yaklaşık 21 sendika Mustafa Kumlu'nun aksine Taksim ısrarını korudular. Ayrıca, Türk-İş'teki bu çatlama genel merkez düzeyine de ulaştı. Mustafa Kumlu'nun Taksim'den çark ettiğini açıklamasının üzerinden saatler geçmeden, Genel Sekreter Mustafa Türkel Taksim'den geri adım atmayacaklarını açıkladı ve 1 Mayıs gününe kadar da bu ısrarını sürdürdü. Mustafa Kumlu'nun bu tutumuna karşı Türk-İş içerisinde ciddi bir tepki de yükseltildi. Bu tepkiler içerisinde en çarpıcı olanı Harb-İş yönetimine aitti. Mustafa Kumlu ile aynı günde, 30 Nisan'da yapılan genel başkan ve sekreter imzalı açıklamasında Harb-İş yönetimi, Türk-İş yönetimini tutarsız davranmakla suçlayarak şunları söyledi:

“Konfederasyonumuz Türk-İş'in tüzel kişiliğini olumsuz bir görünüm altında tutan bu çelişkili ve gelgitli yaklaşımın umarız somut olgularla gerekçelendirilebilir, anlaşılabilir, kabul edilebilir nedenleri sendikamıza ve kamuoyuna ayrıca bildirilecektir.”

Mustafa Kumlu ile temsil edilen Türk-İş yönetiminin aksine Taksim ısrarını koruyan ve ne düzeyde olduğundan bağımsız olarak 1 Mayıs günü alana çıkan sendika yönetimlerinin bu tutumu, 1 Mayıs'ta ortaya çıkan tablo sonrasında da sürdü. Örneğin, 1 Mayıs'ı değerlendiren Petrol-İş Başkanı Öztaşkın sendikanın resmi sitesinde yayınlanan açıklamasında şunları söylüyordu: *“Bir sendika, bir konfederasyon, bir yönetici karar alırken öncelikle çok iyi düşünmesi gerekir. O kararın bütün boyutlarını analiz etmesi lazım ve kararı aldıktan sonra da kesinlikle o karardan dönmemesi lazım. Çünkü sendikacılık aynı zamanda bir kararlılık göstergesidir. Ama kararlılık inançlı insanların işidir. İnanç zaafiyeti yaşayanların 1 Mayıs konusunda da kararlı davranmaları zaten söz konusu olamaz. Dolayısıyla Türk-İş'te yaşananları biraz bu inançsızlığın göstergesi olarak da tanımlayabiliriz. Ve Türk-İş'in aldığı bu karar doğru bir karar değildir. Karar, bu kutlamalara katılan 18 sendikayı yalnız başına bırakmak anlamı taşıyordu.”*

Türk-İş yönetimi için işler eskisi gibi kolay olmayacak!

Bir süredir Türk-İş bünyesinde sendikal kademelerde yaşanan ve mücadelenin görevlerini üstlenmek konusunda belli bir gayret gösteren, daha doğru bir ifadeyle bu yolda ortaya konulan inisiyatiflere yakın duran sendikacılarla, düzenin basit bir eklentisi olarak hareket etmekte ısrarlı Türk-İş yönetimi arasındaki gerilimin 1 Mayıs'la birlikte artarak devam ettiği görülmektedir. Bu durum, yıllardır bir ihanet şebekesi olarak çalışan Türk-İş yönetimi açısından işlerin artık eskisi gibi kolay olmadığını göstermektedir. Fakat burada unutulmaması gereken şudur ki, Türk-İş bünyesindeki mücadeleden yana tutum alarak merkez yönetimine ters düşen sendikacıların bu tutumu konusunda büyük beklentiler içerisine girmek doğru değildir.

Elbette, bazıları şahsında başka hesapların varlığı muhtemel olsa da, bu çıkış son derece önemli, anlamlı ve sınıf hareketinin gelişimi açısından yararlıdır. Ama bununla beraber, unutulmamalıdır ki geçmişte olduğu gibi bu tür çıkışların geleceği ve sınıfın yararına değerlendirilmesi, taban inisiyatiflerinin bağımsız bir çizgide örgütlenmesine bağlıdır. Taban inisiyatiflerinin örgütlü ve devrimci bir tarzda kendisini ortaya koyamadığı bir durumda bu tür çıkışların bir geleceği olmayacağı gibi yozlaşması da kaçınılmazdır.

Sınıf devrimcileri bu tür çıkışları olumlu bulmakla birlikte, onun taban inisiyatifi olmadan sağlıklı bir gelişme yaşayamayacağının bilincindedirler. Aslolan işçi sınıfı ve emekçilerin tabandan devrimci bir çizgide örgütlenmesi ve yine bu zeminde en geniş birliğin örülmesidir. Bu koşullar sağlandığı ölçüde sendikal kademelerdeki ayrışma ve saflaşmalar da sağlıklı bir yön kazanabilir, sınıf mücadelesinin ihtiyaçları doğrultusunda değerlendirilebilir. Gerisi, yıllardır bu türden her çıkışa büyük anlamlar yükleyip peşinden giden kuyrukçu liberallerin durumuna düşmek olur ki, sınıfın bu türden liberal düşerle oyalanacak ne sabrı, ne de inancı kalmıştır.

Adana BDSP'den açıklama:

Devlet terörüne karşı devrim ve sosyalizm bayrağını daha da yükselteceğiz!

Son dönemde yükselen sınıf hareketine paralel olarak devreye sokulan devlete terörü 1 Mayıs ile birlikte yeniden hız kazandı. Bir süredir gerek sınıf hareketinin gerekse devrimci hareketin oldukça canlı olduğu Adana'da yaşanan bu saldırılar hiç de şaşırtıcı değil. Devletin kentteki işçi ve emekçi hareketine ve devrimci harekete karşı kapsamlı bir saldırı dalgası içerisinde olduğu görülüyor. (...)

Devrimci faaliyete tahammül edemeyen devletin kolluk güçleri kendi yasalarını dahi hiçe sayarak keyfi bir şekilde devrimci faaliyete saldırarak, devrimci ve ilerici güçlerin işçi ve emekçilerle buluşmasını engellemeye çalışıyorlar. Çünkü korkuyorlar! İşçi ve emekçilerin örgütlenmesinden, bilinçlenmesinden, mücadeleyi yükseltmesinden, bu sistemden hesap sormasından korkuyorlar. (...)

Bizler **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu** olarak işçi ve emekçilere gerçek çözümü göstermek, temel hak ve özgürlüklerimiz için devrimci sınıf mücadelesini büyütmek, devrim ve sosyalizm mücadelesine çağrı yapmak için kesintisiz bir faaliyet sürdürüyoruz. Düzene karşı devrimin ve sosyalizmin bayrağını yükseltiyoruz.

Tüm gerçek devrimcileri bir kez daha bu çabaya ortak olmaya davet ederken, her milliyetten işçi ve emekçileri, ezilen kadınları, gençliği baskı, sömürü ve kölelik düzenini yıkmak, eşitliğe ve özgürlüğe dayalı bir toplum düzeni kurmak için, işçi sınıfının devrimci programı etrafında birleşmeye çağırıyoruz.

Adana Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

Şakirpaşa İKE'ye polis tacizi!

1 Mayıs'ın ardından baskı ve saldırılar devam ediyor. 2 Mayıs günü Şakirpaşa İşçi Kültür Evi resmi polisler tarafından taciz edildi. Saat 12.00 civarında Şakirpaşa İKE'ye gelen ve kendisini Şakirpaşa Bölge Amiri olarak tanıtan polis içeriye girmeye çalıştı ve kurum çalışanları tarafından polis içeri alınmadı. *“Biz devrimciyiz, burası ise devrimci bir kurumdur ve polisleri içeri almıyoruz”* denilmesi üzerine tehditkâr bir tutum takınan polisler, yaşanan tartışmaların sonucunda gitmek zorunda kaldılar.

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi çalışanları

Adana'da 1 Mayıs terörü protestosu...

1 Mayıs'ta Adana'da mitingin bitmesinin ardından gerçekleştirilen polis saldırısı 47 kişinin gözüne alınmasıyla sonuçlandı. Saldırı 2 Mayıs günü gerçekleştirilen yürüyüş ve basın açıklaması ile protesto edildi. Adana Eğitim-Sen Şube Binası önünde toplanan kitle *“Yaşasın 1 Mayıs”* pankartı açarak İnönü Parkı'na yürüdü. Yol boyunca saldırıları teşhir eden sloganlar gür bir şekilde atıldı. İnönü Parkı'nda kurumlar adına ortak açıklama yapıldı. Açıklamadan önce Şakirpaşa İKE'ye yönelik polis baskısı protesto edildi.

Ardından basın metni okundu. 1 Mayıs günü

Adana, İstanbul ve Ankara'da da yaşanan saldırılar protesto edildi. 100 kişinin katıldığı eylem sloganlarla bitirildi.

“Gözaltılar, baskılar, tutuklamalar bizi yıldırılmaz!”

Adana'da gözüne alınan 47 kişinin içinde kolları, burunları kırılanların, kafası yarılanların olması devletin içine düştüğü aczin de göstergesi oldu. Yine evine giden bir devrimcinin sokak ortasında kaçırılıp işkenceden geçirilmesi, saldırıların artacağını gösteriyor. Son olarak, 1 Mayıs sonrasında gözüne alınanlardan ikisi tutuklanarak Kürkçüler Cezaevine gönderildi.

Adana'da ev baskınları!

Adana'da 5 Mayıs sabahı, aralarında BDSP'lilerin de olduğu pek çok kişinin evi TMSH polisleri tarafından basıldı. Bastığı pek çok evden eli boş dönen polis Çukurova Üniversitesi öğrencisi SGD'li Gurbet Karataş'ı ve 6 yurtsever öğrenciyi gözüne aldı. Operasyonun sebebinin üniversitede gerçekleştirilen Newroz kutlaması olduğu tahmin ediliyor.

HÖC'den tutuklama terörüne protesto!

Adana HÖC, 2 Mayıs günü İnönü Parkı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirerek saldırıları protesto etti, tutuklananların serbest bırakılmasını istedi. Eylemde *“Basın açıklamasına katılmak suç mu? Baskılar bizi yıldırılmaz”* pankartı açıldı.

Okunan metinde devletin yönelttiği saldırılar teşhir edilerek, 8 Mart eylemi bahane edilerek tutuklanan çalışanlarının serbest bırakılması istendi.

Adana Halkevi'nden basın toplantısı...

Adana Halkevi 4 Mayıs günü gerçekleştirdiği basın toplantısı ile, İstanbul ve Adana 1 Mayıs'ındaki polis saldırılarını protesto etti, tutuklanan öğrencilerin serbest bırakılmasını istedi. Ardından, tutuklanan öğrencilerin aileleri 1 Mayıs'ta polisin gerçekleştirdiği saldırıları protesto ettiler.

Adana'da tutuklamalar sürüyor!

Devrimci 8 Mart Platformu'nun gerçekleştirdiği 8 Mart eyleminin ardından 7 devrimci geçtiğimiz günlerde, “yasadışı örgüt propagandası” yaptıkları iddiası ile tutuklanarak cezaevine gönderilmişlerdi. Aynı gerekçe ile 5 Mayıs akşamı ÇHKM çalışanı Mehmet Pekinoğlu da işyerinden gözüne alınarak TMSH'ye götürüldü ve örgüt propagandası yaptığı gerçeğiyle tutuklanarak Kürkçüler F Tipi Cezaevi'ne gönderildi.

Kızıl Bayrak /Adana

1 Mayıs'taki saldırganlığın gerisinde sermayenin korkuları yatıyor!

2008 1 Mayısı sermaye devletinin sınıfsal karakterini tüm çıplaklığıyla bir kez daha gözler önüne serdi. Başta Erdoğan olmak üzere sermaye adına ülkeyi yönetmek için hükümet görevini icra edenlerin 1 Mayıs öncesi yaptıkları peşpeşe açıklamalar, sermaye düzeninin nasıl bir sınıf karşıtlığı üzerine kurulmuş olduğunu çok iyi özetlemiş oldu.

“Ayakların baş olduğu yerde kıyamet kopar” sözü sermaye sınıfının, tam karşıtı bir sınıf olan işçi sınıfına bakışını, ona duyduğu kini ve de ondan duyduğu korkuyu tanımlayan son yılların belki de en veciz ifadesidir. İşçi ve emekçilerin toplantı ve gösteri hakkının “anayasal bir kalkışma” olarak nitelendirilmesiye, bu sömürü düzeninin dayandığı temel yasaların “ayaklara” ancak nasıl bir “özgürlük” vaat ettiğinin en sade bir tanımlaması olmuştur. Bundan dolayıdır ki sermaye sınıfı adına ülkeyi yönetenler, “ayak takımına” “devletle pazarlığın yapılamazlığını” bir kez daha göstermek için kolları sıvamış, tüm hazırlıklarını yapmışlardır.

Sermaye devleti açısından emekçilerin Taksim yasağını kırmaya yönelik girişimleri karşısında “devletin otoritesi”nin tesis edilmesi, sonuçlarının geriye kalan kitlelerin hafızasına hiç çıkmayacak şekilde kazanması gerekiyordu. Bu yüzden de hükümet sözcülerinden valisine, polisinden jandarmasına ve savcısına kadar sermaye devleti “tüm kuvvetleriyle” yek vücut halinde Taksim’e çıkma kararlığını, işçi sınıfının direnme kararlılığını ezmeye giriştiler.

Sonuçta işçi ve emekçiler Taksim’e girememiş oldular ama Taksim kararlılığından ve mücadele azminden hiçbir şey yitirmediler. Hatta yaşanan saldırı hükümetin beklentilerinin tam tersi bir etki yaratarak kitlelerin öfkesinin ve tepkisinin daha da artmasına neden olmuştur. Aynı şekilde sermayenin sadık hizmetkârı AKP hükümetinin takındığı “demokrasi maskesinin” yırtılıp atılmasına, gerçek yüzünün tüm kitleler nezdinde teşhir olmasına yol açmıştır. Ayrıca bu sayede 1 Mayıs toplumda daha geniş bir meşruiyet ortamı kazanmıştır. Tüm bunlar işçi sınıfı adına bir kazanım olarak değerlendirilebilir.

Ancak 1 Mayıs günü işçi ve emekçilere karşı savaş koşullarını aratmayan ve dizginlerinden boşanmışçasına uygulanan devlet terörünü ne tek başına AKP hükümetinin faşizan kimliğiyle, ne “gestapo şefi” kılıklı emniyet müdürüyle, ne de zekâ yoksunu İstanbul Valisi’nin uygulamalarıyla açıklayabiliriz. Her şeyden önce burada sınıfsal bir tavır yatıyor. Yani Taksim yasağını uygulatan, 1 Mayıs’ın işçi sınıfının mücadele azmini bileyecek ve “başarıya olan umudu”nu körükleyecek bir vesileye dönüşmesinden duyulan korku ve kaygılardır. Bu korku ve kaygı sermayenin sadece bir kesiminde değil egemen sınıf olarak hepsinin kalbinde büyüyerek yatmaktadır. Yıldan yıla polis devleti uygulamalarını pekiştirmeleri, tam da yüreklerinin derinliklerinde hissettikleri o büyük “kıyamet günü” korkularından ileri gelmektedir.

Sermaye devleti işçi sınıfını Taksim’e sokmamayı başarmış ancak “başarıya olan umudu” kıramamıştır. Daha da kötüsü kitlelerin hoşnutsuzluğunu daha da artırarak onların mücadele azmini dindirmek yerine bilemiştir. Ve sermaye düzeninde kuraldır; bu “başarısız sonucun faturası” bir kez daha “ilgililere”

kesilecektir. Nitekim bugünlerde farklı sermaye gruplarından birçok kesim ve çevrenin, işçi ve emekçilerdeki hoşnutsuzluğun farklı kanallara sıçramaması için giriştikleri manevralara tanık oluyoruz. İşçi ve emekçileri fabrikalarda en azgın sömürüye maruz tutan, yaşadıkları sefaletin ve yoksulluğun baş sorumluları olanlar birden “işçi dostu” kesilmeye başlıyor ve işçilere karşı bu “haksız uygulamaların” sorumlularını hesap vermeye davet ediyorlar.

Böylece kitlelerin giderek düzene yönelebilecek öfke ve tepkisi, salt bir AKP karşıtlığına indirgenerek, ya da tüm yaşananlar bir-iki bürokratin başarısız yönetimi üzerinden izah edilerek, sistem içine hapsedilmek isteniyor. Bu konuda sermaye sınıfı, sendikal bürokrasiden reformist yapılara kadar büyük bir cepheden de destek alıyor.

1 Mayıs’ta emekçilere uygulanan azgınca terörün gerçekleşmesinde doğrudan sorumlu olanlardan hesap sorulması, bakanların, emniyet müdürünün ve valinin istifasının istenmesi, kitlelerde hesap sorma bilincinin uyandırılması bakımından önemlidir. Ancak bundan daha önemlisi, bunun emekçilerde sermaye düzenine karşı yeni beklentilere ve arayışlara yol açmadan yapılmasıdır. Yani 1 Mayıs’ta yaşananların arkasında egemen sınıf olarak sermayenin sınıfsal tavrının yattığını, bugünkü sermaye örgütlerinin ikiyüzlüce açıklamalarını ve ona kapı aralayan hain sendika bürokratlarının gerçek yüzünü teşhir ederek işçi ve emekçilere açıklamak gerekir. AKP hükümetinin teşhiri aynı zamanda burjuva parlamentosunun bir çözüm yeri olmayacağı ajitasyonu birleştirilmelidir. İstifası istenen bürokrat ve görevlilerin yerlerine gelecek olanların da benzer icraatlarda bulunacakları bilince çıkarılmalıdır. Ve tabii ki işçi ve emekçilere gerçek çözümün sermayenin iktidarının son bulmasıyla gerçekleşeceği anlatılmalıdır.

Bu yönlerin zayıf kaldığı koşullarda, kitlelerde uyandırılmak istenen “hesap sorma bilincinin” sermaye devletinin manevralarına takılıp kalacağı bilinmelidir.

Sermaye devletinin tarihi bu coğrafyada yaşayan

işçi ve emekçilere, ezilen halklara fazlasıyla bir deneyim sunmaktadır. “33 Kurşun”un faili olarak bilinen Orgeneral Mustafa Muğlalı’nın isminin Özalp’teki bir kışlaya verilmesi üzerine açılan davanın kısa bir süre önce gerçekleşen sonucu, bu gerçekliği bir kez daha teyit etmektedir. Bilindiği gibi Orgeneral Muğlalı, 1943 yılında Van’ın Özalp ilçesinde, herhangi bir suçları olmamasına karşın 33 köylüyü hiçbir yargılamaya tabi tutmadan, sırf “devlet otoritesini tesis etmek” adına kurşuna dizdirmiştir.

Sermaye devletinin tarihi boyunca uygulamış olduğu “kanlı terör” eylemlerinden biri olarak kayıtlara düşülen “33 Kurşun” olayı, yine sermayenin sınıfsal çıkarları gereğince icra edilmiştir. Ancak olayın yarattığı toplumsal travmanın etkisiyle o dönem için, eli kanlı bu sadık hizmetkârın yargılanarak hapse gönderilmesi uygun görülmüştür. Sonuçta düzenin genel çıkarları adına bir “sadık hizmetkâr” daha görevinden alkonulmuştur.

Oysa gerçekte sermaye devletinin bu sadık hizmetkârlarını yargılamak bir yana, icraatlarıyla övündüğü, bu olay şahsında tam 61 yıl sonra bir kez daha ortaya çıkmıştır. Sermaye devleti görevinden almış olduğu ve “yargılayıp suçlu bulduğu” orgeneralin ismini, üstelik katliamı gerçekleştirdiği Özalp bölgesindeki bir kışlaya vererek onurunu iade etmiştir. Mağdur yakınlarının açtığı dava sonuçlanmış ve mahkeme konuyu askeri yargıya havale etmiştir.

Sadece bu örnekten bile anlaşılacağı gibi, sermaye devletinden demokrasi ve adalet beklemek saflık olacaktır. İşçi ve emekçiler özgürlükleri ve demokratik hakları ancak direnerek ve uğruna mücadele ederek kazanacaklardır.

1 Mayıs direnişi ve CHP'nin hesapları!

2008 1 Mayısı devlet terörünün şiddeti ve Taksim kararlılığı ile çokça gündeme geldi. 1 Mayıs'ın sürpriz konukları ise hiç şüphesiz ki CHP'liler oldu. Yıllardır icazetli mitinglere bile üç-beş kişi katılan, lafta bile solculuktan bahsetmekten kaçınan, şoven propagandayı kendine temel dayanak yapan, MHP ile üstü kapalı ittifaka girmiş bir partinin 1 Mayıs öncesi yaptığı açıklamalar kimseye inandırıcı gelmemiş, alanda olacağını söylemesine gülünüp geçilmişti.

1 Mayıs sabahı CHP'nin planlarının açıklama yapmaktan çok daha fazlası olduğu ortaya çıktı. Sabah erken saatlerde AGOS binasının önüne gelenler, CHP binasından çalınan devrimci marşlar ile karşılandılar. Tabii arada Deniz Baykal'ın konuşmalarından pasajlar ile beraber... Saatler ilerledikçe CHP binasının önü farklı ilçe örgütlerinden gelen ve ağırlığını gençlerin oluşturduğu kitleyle dolmaya başladı. Bir süre sonra milletvekilleri ve CHP'li belediye başkanlarının da katılımıyla CHP eylemde üst düzeyde de temsil edilir hale geldi.

AGOS önünde, Şişli'de ve DİSK önünde toplanan CHP kitlelerine birkaç kez polis gaz bombaları ve tazyikli su ile saldırdı. Üstelik CHP'li milletvekilleri bile hedef alındı. Ağırlığını semtlerden gelen ve belli ölçülerde militan diye tanımlayabileceğimiz genç CHP'lilerin oluşturduğu bir kitle pek çok yerde ilerici ve devrimci güçlerle bir arada durdu, polis terörüne karşı direndi. Oysa DİSK binasında gaz yediği için şikayetçi olan CHP milletvekili Nur Serter daha birkaç yıl önce İstanbul Üniversitesi'ne öğrencilere saldırmak için gelen çevik kuvvete bizzat yol gösteriyor, polis şefi gibi devrimci öğrencilere karşı yürütülen operasyonu yönetiyor, polise nereye gaz atması gerektiğini söylüyordu.

CHP'nin onyılların ardından böylesi bir polis terörünün karşısına çıkabilmesi düzen kliklerinden birinin doğrudan temsilcisi olan bir parti için hiç de raslantı ya da fiili bir durum olarak görülmemelidir. Bu CHP tarafından özenle planlanmış bir süreçtir. Sürecin AKP'nin demokrat maskesini düşüreceğinin ve ona önemli bir kozu kaybettireceğinin farkında olan CHP kurmayları, bu öngöründen yola çıkarak ve bilinç düzeyi geri olan dinamik unsurlarını harekete geçirerek 1 Mayıs'ı düzen içi gerilimin bir cephesine eklemeye çalışmıştır. Doğallığında böylesi bir direnişin düzen sınırlarına hapsolması mümkün değildir, ancak belli manevralarla süreç CHP tarafından değerlendirilerek çıkar sağlayacak ve AKP karşısında elini güçlendirecek imkanlara dönüştürülebilmıştır.

Konfederasyon başkanlarının kitleye dönük konuşmalarını DSP ve CHP binalarından ve araçlarından yapmaları bile tek başına verilen önemli bir mesajdır. Yapılmak istenen bir yandan AKP'nin yıpratılmasında aktif rol alınırken diğer yandan işçi ve emekçilerin yanında bulunduğu mesajı vermeye çalışmaktır. Burjuva basın da çoğu zaman DTP milletvekillerinin açıklamalarına yer vermezken bilinçli olarak CHP'lilerin açıklamalarını ön plana çıkararak propagandaya katkı sunmuştur.

Oysa CHP ve SHP iktidarları döneminde estirilen polis terörü 2008 1 Mayısı'ndan hiç de aşağı değildir. Tüm düzen partileri gibi onlar da kırmızı çizgileri savunmuş, sınırı aşanlara en sert müdahalelerde bulunmuştur. Bugün ise devrimcilerin

öznesi olduğu süreçleri kendi hanelerine yazmaya çalışarak AKP'ninki benzeri bir demokrat maskesine bürünmeye çalışmaktadırlar.

Bu tehlikeli yaklaşıma karşı müdahale etmek 1 Mayıs süreci üzerinden de bir zorunluluktur. Sonuç yerine komünistlerin düzen içi çatışmaya ve sınıf mücadelesinin bu iki cephe karşısındaki konumlanışına dair değerlendirmelerini hatırlamak bize yeterli perspektifi sunmak için yeterlidir:

“... bu çatışmada taraflardan birinden birine hiçbir biçimde herhangi bir olumlu misyon atfetmekten, bunun sonucu olarak taraflardan birine karşı şu veya bu biçimde ya da ölçüde hayırhah bir zayıflık sergilemekten özenle kaçınmaktır. Önümüzdeki çatışma işbirlikçi büyük burjuvazinin iki kliği arasında geçmektedir. Taraflar aynı ölçüde

emeğe ve özgürlüğe düşmandırlar, aynı ölçüde emperyalizmin ve siyonizmin hizmetindedirler, aynı ölçüde devrimin ve sosyalizmin yeminli düşmanıdırlar. Tüm kanatlarıyla burjuva gericiliği bu çatışmanın en sert anlarında bile işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına yönelik saldırılarını kesintisiz olarak sürdürmekte, dahası iç çatışmanın tozu dumanına rağmen bu konuda açıktan ya da örtülü olarak dayanışma içinde hareket etmektedirler. Devrimci tutum bu çatışmanın üstünde ve tam karşısında olmak, çatışmadan devrimci amaçlarla yararlanmak, ama bunu hiçbir biçimde çatışan taraflardan birinden birine karşı en ufak bir zayıflık ya da hayırhah tutum sergilemeden yapabilmektir.” (EKİM, Sayı: 251, Mart 2008, Başyazı)

1 Mayıs terörüne tepkilerden...

Kartal'da devlet terörü protestosu...

1 Mayıs'ta yaşanan devlet terörü 2 Mayıs akşamı Kartal Meydanı'nda gerçekleştirilen basın açıklamasıyla protesto edildi. Kartal Meydanı'nda toplanan Eğitim-Sen 5 No'lu Şube üyeleri kitlessel ve coşkulu bir eylem gerçekleştirdiler.

Basın açıklamasına 300'ü aşkın kişi katıldı. BDSP, TİB-DER, İLGP, TKP, DTP, EMEP, Limter-İş, DİSK / Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 3 No'lu Bölge ve Telekom üyelerinin destek verdiği eylemde Türk-İş'in tutumu mahkum edildi. AKP hükümetinin emekçilerin hak ve özgürlüklerini elinden almaya, vahşi sömürü koşulları yaratmaya çalıştığı, 1 Mayıs'ta da savaş koşullarında bile olmayacak şekilde faşizan baskıda bulunduğu vurgulandı..

Eylemde sık sık “Terörist devlet hesap verecek!”, “Her yer 1 Mayıs, her yer Taksim!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları gür bir şekilde atıldı. (Kızıl Bayrak / Kartal)

Adana TMMOB'den açıklama...

Adana 1 Mayıs mitinginin dağılmasının ardından polisin kalan kitleye dönük gerçekleştirdiği azgın saldırıda 47 kişi gözaltına alındı ve birçok kişi ağır yaralandı. TMMOB Adana İl Koordinasyon Kurulu yazılı bir açıklamayla saldırıyı kınadı.

Açıklamada, “ Olayların sorumlusu olan, kamu görevlisi, devlet adamı kimliğini kaybedip, hükümetin, AKP iktidarının bir parçası haline gelen yetkililer hiç vakit kaybetmeden istifa etmelidirler.” denildi.

Çağdaş Avukatlar'dan eylem...

İstanbul Barosu Çağdaş Avukatlar Grubu, 1 Mayıs'ta yaşanan hak ihlalleriyle ilgili 5 Mayıs günü Şişli Adliyesi'nde bir açıklama yaptı ve sorumlular hakkında suç duyurusunda bulundu. Açıklamada, 1 Mayıs'ın polis terörüne sahne

olduğu, şiddete ve kana bulandığı ifade edildi. Daha sonra avukatlar Şişli Adliyesi'nden DİSK Genel Merkezi'ne kadar pankart açarak sloganlarla yürüdüler.

HKMO ve ÇMO'dan teröre tepki...

Çevre Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi ve Harita ve Kadastro Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi 1 Mayıs'ta yaşanan devlet terörüne yaptıkları yazılı açıklamalarla tepki gösterdiler. 1 Mayıs'ı Taksim Meydanı'nda kutlamak isteyen kitleye karşı güç kullanan kolluk güçlerinin tutumunu eleştirerek, AKP'nin emek düşmanı yüzünü bir kez daha gösterdiğini vurguladılar.

BMİS: “Akılsız baş zorbalıkta çare aradı”

DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Yönetim Kurulu “Akılsız baş zorbalıkta çare aradı” başlıklı açıklamasında, işçi sınıfı ve DİSK'ten korkulduğunu belirtti. Tüm baskılara, engellemelere rağmen DİSK'i yok edemediklerini söyledi.

Tüm Bel Sen: “Hesap sorulacak!”

Tüm Bel Sen, “Devletin bugün getirdiği baskı, zulüm ve kandır” başlıklı açıklamasında İstanbul Valisi ve Emniyet Müdürü'nün derhal istifasını istedi.

Açıklamada şunlar söylendi: “Ayaklar birgün baş olacak ve sorumlulardan hesap soracak. Kendi halkına karşı, her türlü baskı ve şiddeti uygulamaktan geri kalmayan İstanbul Valisi ve Emniyet Müdürü derhal istifa etmelidir.”

İstanbul Tabip Odası ve SES...

İTO ve SES İstanbul Şubeleri yaptıkları ortak açıklama ile devlet terörünü protesto ettiler. 1 Mayıs'ın mimarlarının başta hükümet olmak üzere İstanbul Valiliği ve Emniyet Müdürlüğü olduğunu söylediler.

1 Mayıs eylemlerinden....

Samsun'da 4 bin kişi...

İşçi sınıfının birlik mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs Samsun'da da coşkulu bir biçimde kutlandı. Bizler de Samsun'da işçi sınıfının yanında olduğumuzu göstermek için Ondokuz Mayıs Üniversitesi Öğrencileri imzasıyla alana çıktık. Yürüyüşte ve alanda kendi taleplerimizi de gür biçimde haykırdık.

Shell Kavşağı'ndan Cumhuriyet Meydanı'na doğru gerçekleşen yürüyüşte OMÜ öğrencileri olarak "Parasız eğitim, parasız sağlık!", "Parasız, bilimsel, anadilde eğitim!", "Fabrikada köle, okulda müşteri olmayacağız!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Kahrolsun sermaye iktidarı!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganlarını attık.

4 bini aşkın kişinin katıldığı 1 Mayıs kutlaması halaylarla coşkulu bir biçimde sona erdi.

Samsun Ekim Gençliği

Kırşehir'de 1 Mayıs süreci...

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak Kırşehir'de 1 Mayıs'a hazırlık çalışmasını 6 Nisan'da başlattık. "Kırşehir'de birleşik, kitlesel, devrimci 1 Mayıs'a hazırlanalım" başlıklı deklarasyonumuzla, tüm emek örgütlerine çağrıda bulunduk. Duyarlı devrimci, ilerici, 300'e yakın işçi ve emekçiye de ulaşarak, tarihsel anlamına uygun olarak Kırşehir'de 1 Mayıs'ın kutlanmasına yönelik düşüncelerimizi paylaştık.

Başlattığımız çalışma, Kırşehir'de 1 Mayıs'ın kutlanmasına yönelik eğilimi güçlendirdi. Birçok reformist parti ve reformistlerin etki alanındaki sendikalar da 1 Mayıs'ın Kırşehir'de kutlanmasına yönelik düşüncelerini dile getirmeye başladılar.

19 Nisan'da Kırşehir Dayanışma Evi Derneği, bizim de içinde yer aldığımız birçok siyasi parti ve örgüte çağrıda bulundu. Toplantıda 1 Mayıs'ın kutlanması konusunda tam bir anlayış birliği sağlandı. 1 Mayıs'a hazırlık komisyonu oluşturuldu. Komisyon en kısa zamanda toplanıp, emek örgütlerini ziyaret etmeyi önüne koydu.

Bundan sonraki gelişmeler, her cinsten reformist siyasi yapıların, politik omurgasızlıklarını ve örgütsel karaktersizliklerini bir kez daha kanıtladı. Toplantıda BDSP'nin önerilerini boşa çıkaramayan reformistler, bu kez KESK'le dirsek temasına girdiler. "Biz kendi başımıza Dayanışma Evi Derneği'nde toplantı yapıp, 1 Mayıs'a hazırlık komisyonu oluşturmamalıydık", "bu işe KESK önderlik etsin", "KESK sadece siyasi partilere ve kurumsal kimliği olanlara bir çağrı yapsın" vb. düşünceler ileri sürerek, alınan kararı boşa çıkarttılar. KESK Dönem Sözcüsü de, bu çağrıyı yapanlara yaslanarak, 1 Mayıs'ı tekeline alma anlayışıyla harekete geçti.

BDSP, sürecin başından itibaren benmerkezci yaklaşımların ortaya çıkabileceği konusunda tam bir bilinç açıklığına sahipti. 6 Nisan'da yaptığı çağrıda

ortaya çıkabilecek olumsuzlukların altını çizmişti. Yaşanan gelişmeler kaygılarımızı doğruladı. 1 Mayıs'a hazırlık çalışması televizyonda 1 Mayıs'a katılım açıklaması yapmaya indirgendi. 1 Mayıs'ın kitleselliği çerçevesinde reformistler kıllarını bile kıpırtmadılar. Kurumsal kimlik demagojisiyle BDSP'yi yok saymaya çalıştılar.

Komünistler 1 Mayıs'a hazırlık çerçevesinde işçi ve emekçileri hedefleyen çalışmalarına devam ettiler. İşçi ve emekçilerle yaşanan olumsuzlukları paylaştılar. Pratik görevlerini hiç aksatmadan sürdürdüler. Binlerce BDSP bildirisini işçi ve emekçilere ulaştırdılar. İşçi ve emekçileri BDSP pankartı altında yürümeye çağırdılar. Ortaya konulan bu etkin çaba, işçi ve emekçilerin reformistlere yönelik eleştirilerini artırdı. Duyarlı Eğitim-Sen üyeleri, yönetimle görüşerek dışlayıcı yaklaşımlara yönelik sert eleştiriler yaptılar.

BDSP, tarihsel anlamına uygun 1 Mayıs çerçevesinde çabalarını azim ve kararlılıkla 1 Mayıs sabahına kadar sürdürdü. Hem nicelik ve hem de nitelik olarak 1 Mayıs alanında, kızıl 1 Mayıs anlayışını, anlamlı sayılabilecek bir katılımı temsil etti.

Kırşehir'de Eğitim-Sen önünde başlayan yürüyüş Ahi Meydanı'nda sona erdi. 1 Mayıs mitingine yaklaşık 800 işçi ve emekçi katıldı. CHP kortejinde yaklaşık

300, ÖDP kortejinde 20, EMEP kortejinde 15, DTP kortejinde 30, BDSP kortejinde 60 kişi yer aldı. 30 işçi Genel-İş kortejinde yürürken, 200 Petlas işçisi de 1 Mayıs alanında idi.

Mitingte sendikalar adına Eğitim-Sen Başkanı konuştu. Saldırı yasalarına karşı işçi ve emekçileri mücadeleye çağırırken, daha çok AKP ile sınırlı eleştiriler sıraladı.

Kırşehir BDSP

Kırklareli'nde 1 Mayıs ve direniş...

Toplu Konut İdaresi (TOKİ)

Kırklareli Şantiyesi'nde çalışan ve sigorta primlerimizin eksik yatırılması, ücretlerin uzun zamandır aksatılması ve iş güvenliği tedbirlerinin yeteri kadar alınmaması vb. sorunlarla karşı karşıya kalan işçiler olarak 1 Mayıs'a katılmak istedik.

Önce İstanbul'a gidebilmenin hesaplarını yaptık ama sonuç olumsuz çıktı. Araç tutmayı düşündük ama altından kalkamadık. En sonunda 1 Mayıs'ı şantiyede kutlamaya karar verdik. Kutlamayı 1 Mayıs akşamı yapmayı planlıyorduk fakat mesaiye kalınması üzerine bu mümkün olmadı. Kutlama yapacağımız günü 4 Mayıs akşamı olarak kararlaştırdık ve planımızı gerçekleştirdik. Yaklaşık 1-1,5 haftalık bir çalışmayla etkinliğimize 20 kadar işçiyi katmayı başardık. Etkinlik diyorum çünkü 1 Mayıs'ı eylem tarzında kutlamamız pek mümkün olmayacaktı.

Etkinliğimiz 4 Mayıs akşamı saat 20.00'de 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişini anlatan kısa bir konuşmayla başladı. Ardından işçi arkadaşlardan birisi daha önceki deneyimlerinden bahsetti. Daha sonra işçi sınıfına yönelik günümüzdeki saldırıları anlatan bir yazı okundu. Konuşmalar ve okunan yazılar birden yerini "ne yapabiliriz" tartışmasına bırakmıştı. Yaklaşık yarım saat süren tartışmaların ardından bir arkadaşımız

"Türkiye İşçi Sınıfına Selam" ve "Kurtuluş Yok Tek Başına" adlı şiirleri okudu. Son olarak söylediğimiz Kürtçe ve Türkçe şarkılar eşliğinde çektiğimiz halaylarla coşumuz daha da artmıştı. Fakat bitirmemiz gerekiyordu. Sorunlarımıza karşı mücadele etmemiz gerektiği vurgusu yapılan etkinliğimiz yaklaşık bir saat sürdü.

Ücretlerimizi alamayan biz işçiler 5 Mayıs sabahından itibaren akşama kadar paralarımızı alamazsak ertesi gün çalışmayacağımızı, greve

gideceğimizi şirket yetkililerine beyan ettik. Para gelmedi. Sabah olduğunda bütün işçiler "acaba ne olacak, çalışacak mıyız yoksa çalışmayacak mıyız, başka çalışan var mı?" gibi düşüncelerle uyanmıştı. Ancak bu kafa karışıklığı uzun sürmedi. Kısa süre sonra tüm işçiler çalışmayacakları konusunda anlaştı. Tüm alacaklarımızı alana kadar çalışmamaya kararlıyız. Hak ettiğimizi alamıyorsak direne direne kazanacağız!.. Polisin tahrikleri ve patronun ayak oyunları bizi mücadelemizden alıkoyamayacak.

Yaşasın işçilerin birliği!

Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Kırklareli'nden bir Kızıl Bayrak okuru

Trabzon'da coşkulu 1 Mayıs...

1 Mayıs bu yıl Trabzon'da geniş bir katılımıla gerçekleşti. Türk-İş ve KESK'in yanı sıra birçok siyasi parti, dernek, sendikalar ve gençlik grupları alanda yerlerini aldılar. Bu yıl öğrenci gençliğin katılımının fazlalığı dikkat çekiciydi. Sendikaların bir kısmı pankart dahi açmazken, gençlik grupları alanın en kitlesel kortejleriydi.

Eylem TEDAŞ önünde başladı. Ekim Gençliği, Genç-Sen ve YDG bileşenlerinden oluşan KTÜ Öğrencileri olarak çıktığımız alanda HÖC'lü öğrenciler de destek verdi. "Eşit, Parasız, Bilimsel, Anadilde Eğitim!" şiarlı, KTÜ Öğrencileri imzalı pankartımızla eylemde yerimizi aldık. Yürüyüş boyunca sıkça sloganlarımızı attık. Kortejde Ekim Gençliği, YDG dövizleri taşındı. Emniyet tarafından problem çıkarıldığı için Genç-Sen dövizleri taşınmadı. Yürüyüş boyunca atılan sloganlar ve taşınan dövizlerle eylemin en disiplinli ve militan kortejini oluşturduk.

Bu yıl Trabzon 1 Mayıs'ının ilgi çekici bir yönü halkın yoğun ilgisiydi. Herhangi olumsuz bir müdahale gerçekleşmezken insanların ilgileri oldukça olumluydu. Meydan Alanı'nda yürüyüş sona erdi. Sendika yöneticilerinin yaptığı konuşmalarda sosyal güvenlik reformuna dikkat çekildi. Miting, çekilen halaylar ve horonlarla sona erdi.

Eyleme iki bin kişi katılırken KTÜ Öğrencileri kortejine 60'ı aşkın kişi katıldı.

Trabzon Ekim Gençliği

Devrimci 1 Mayıs Platformu'ndan açıklama:

Baskıya, zorbalığa ve devlet terörüne rağmen 1 Mayıs'ta devrimci irade ve kararlılık kazandı!

İşçi ve emekçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs, İstanbul'da devletin vahşice saldırıları ve bu saldırılara karşı sokak sokak yaşanan direnişlerle geride kaldı.

2007 1 Mayıs'ında fiili ve meşru gücümüzle Taksim'e çıkılmasının ardından bu yıl da Platformumuz erken bir tarihte Taksim'de olacağını ilan etmişti. İlerleyen günlerde Konfederasyonların da 2008 1 Mayıs'ını Taksim'de kutlama doğrultusundaki açıklamaları bu çağrıyı güçlendirmiş, tüm güçlerin, sendikaların, ilericilerin, devrimcilerin Taksim'de buluşması doğrultusunda hazırlıkları hızlandırılmıştır.

2008'de de Taksim'de olmak bu ülkenin emekçi halkı açısından büyük bir önem taşımaktadır. Yıllardır bizlere kapatılan 1 Mayıs alanının sergilenen irade, kararlılık ve birleşik güçle yeniden kazanılması işçi ve emekçiler için maddi ve moral kazanım anlamına gelmektedir.

Bu durumun farkında olan devlet, 1 Mayıs'ı önceleyen günlerde tehditlerine, karalamalarına başladı. Özellikle devrimci güçleri hedef göstererek günlerce "terör" ve "provakasyon" edebiyatını sürdürdü. Ancak biz biliyoruz ki, işkenceleriyle, katliamlarıyla, sokak ortasında infazlarıyla asıl "terörist" de, '77 1 Mayıs katliamında olduğu gibi asıl provakasyon yaratan da devletin ta kendisidir.

Devletin uyguladığı "terörü" 1 Mayıs sabahı erken saatlerden itibaren gördük, yaşadık. Şişli ve Taksim'i içine alan tüm bölgede adeta sıkıyönetim ilan eden, okulları, otobüs seferlerini, metro seferlerini, vapur seferlerini iptal eden devlet, 1 Mayıs'ı kutlamak isteyen tüm güçlere vahşice saldırdı.

Sabah erken saatlerden itibaren DİSK'in önünde biriken işçi ve emekçilere, devrimcilere vahşice saldırı yaşanmış ve bu saldırı 10:00'a kadar defalarca sürmüştür.

Aynı şekilde Şişli Taksim arasında toplanma yerlerine ulaşmaya çalışan tüm güçlere biber gazlarıyla, coplarla, boyalı sularla, Cevahir otelinin önü ve Teşvikiye'de olduğu gibi kurşunlarla vahşice saldırılmıştır.

Bu saldırıdan sadece eyleme gelen işçi ve emekçiler değil halkımız da doğrudan etkilenmiştir. Gözü dönmüş polis, önüne gelene vahşice saldırmış, Şişli Etfal Hastanesi'ne girmiş, hastaların bulunduğu bölümlere gaz bombalarıyla saldırmıştır. Avukatlara da saldıran, birçoğunun yaralanmasına neden olan polis hızını alamamış, Şişli Adliyesi'nin içine de gaz bombalarını atmaktan çekinmemiştir.

Tüm gün boyunca yaşanan çatışma ve saldırılarda 500'ün üzerinde insanımız gözaltına alınmış ve yüzlerce insan yaralanmıştır. Yaralanan arkadaşlarımızın içinde kolu bacağı kırılanlar, kurşun yarası olanlar vardır.

İstanbul'da neredeyse sıkıyönetim ilan edilmesinin, işçi, emekçilerin, devrimcilerin kendi taleplerini, 1 Mayıs alanı olan Taksim'de ifade etmelerinin engellenmesinin, tüm gün boyunca uygulanan her türlü zorbalığın sorumluları AKP hükümetinin kendisi, onun İstanbul'daki temsilcisi Vali Muharrem Güler ve İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah'tır. Onlar bu saldırıyla emeğin ve özgürlüğün düşmanları olduklarını bir kez daha kanıtlamışlardır!

Ancak devletin uyguladığı tüm baskı ve teröre,

konfederasyonların belli bir aşamadan sonra Taksim kararından vazgeçmelerine rağmen, binlerce emekçi ve devrimci Taksim ısrarını ve kararlılığını sürdürmüştür.

Yüzünü Taksim'e dönen binlerce kişi her sokaktan Taksim'e çıkmayı zorlamış ve saatler boyunca polisle çatışma yaşamıştır.

Devletin zulmü ve zorbalığı sökmemiş, Şişli'den Taksim'e kadar hemen her sokakta çatışan emekçiler ve devrimciler Taksim kararlılığını ve iradesini dostadüşmana göstermişlerdir. 1 Mayıs günü yaşananlar göstermiştir ki, bir kez daha devrimci irade kazanmıştır.

Devrimci 1 Mayıs Platformu olarak, 1 Mayıs günü uygulanan baskı, terörü ve zorbalığı kınıyor, sorumluların derhal görevlerinden alınmasını istiyoruz.

1 Mayıs günü Taksim'i kazanma iradesi sergileyen tüm güçleri, işçileri, emekçileri ve devrimcileri kutluyor, Taksim kararlılığını ve direnişini selamlıyoruz!

Taksim 1 Mayıs alanıdır, bu gerçeği ne atılan geri adımlar ne de uygulanan devlet terörü değiştiremez.

Devrimci 1 Mayıs Platformu
3 Mayıs 2008

Küçükçekmece İşçi Platformu 1 Mayıs'ı değerlendirdi...

Sınıfı örgütlemek boynumuzun borcu!

Küçükçekmece İşçi Platformu olarak 1 Mayıs'ı değerlendiren bir toplantı gerçekleştirdik.

İlk olarak Küçükçekmece İşçi Platformu temsilcisi bir konuşma yaptı. Yapılan konuşmada dünyadaki ve Türkiye'deki sınıf hareketi üzerine çeşitli değerlendirmeler yapılarak 1 Mayıs günü alanlara çıkan yüzbinlerin istemlerine ve mücadelelerine dikkat çekildi. Son bir yıl içerisinde Türkiye işçi sınıfının eylemlerine, SSGSS yasası karşıtı çalışma ile birlikte açığa çıkan toplumsal duyarlılık ve mücadele dinamiklerine dikkat çekildi. 1 Mayıs günü devletin kolluk güçlerinin vahşi saldırısıyla devletin katliamcı kimliğinin bir kez daha görüldüğü ifade edildi. Türk-İş'in ihanetçi tutumunun şaşırtıcı olmadığı vurgulandı. Sabah saatlerinden itibaren İstanbul'un dört bir yanında işçi, emekçi, ilericiler ve devrimci güçlere yapılan saldırıların kararlılıkla ve militan bir direnişle karşılandığı, binlerce işçi ve emekçinin Taksim'i zapdetme iradesi ve ısrarı ile saatlerce sokak sokak çatışarak direndiği ifade edildi.

Ardından bir arkadaşımız söz alarak, 2007 1 Mayıs'ında işçi ve emekçilere hazırlıksız yakalanan devletin kolluk güçlerinin, 2008 1 Mayıs'ında daha sistematik ve planlı, bir o kadar da zorba ve vahşi bir saldırı gerçekleştirdiğini söyledi. Kitlelerin militan ve kararlı tutumu sonucu AKP'nin ve sermaye devletinin gerçek yüzünün teşhir olduğunu vurguladı. 1 Mayıs'ın ardından kimi reformist çevre ve sendikacıların okları AKP'ye yönelttiğini, oysa asıl hedefin sermaye iktidarı olduğunu belirterek, saldırının kimler tarafından ve kime karşı yapıldığının doğru bir şekilde ortaya konmasının önemine dikkat çekti.

Bir metal işçisi arkadaşımız fabrikalarda ve işçi havzalarında bu faşist zorbalığın asıl sorumlularının teşhir edilmesi gerektiğini söyledi. 1 Mayıs'ın ön hazırlık sürecinde fabrikalara dönük özel sayılardan, *Emekçinin Gündemi*'nin kullanımından, 1 Mayıs'a çağrı afişlerinden ortak materyallere kadar birçok aracın etkili kullanıldığını, işçilere 1 Mayıs propagandasının iyi yapıldığını, ancak yine de kimi açılardan yetersiz kaldığını belirtti.

Kargo işçisi bir arkadaşımız ise, sendika bürokratlarının 500 bin emekçinin Taksim'e çıkmasından söz ettiğini, ancak 1 Mayıs günü sendikaların alana yeterince sınıf kitlelerini taşınamaması üzerine devletin kolluk güçlerinin pervasızlaştığını ifade ederek, bunun bu yılki 1 Mayıs tablosunu etkilediğini söyledi. Devrimci 1 Mayıs Platformu ve tüm öteki devrimci ve ilericiler güçlerin daha organize bir biçimde hedefe akıtılamadığı, kolluk kuvvetlerinin zorbalığına karşı militan ve kararlı bir tutum alındığını ancak alternatif eylem biçimleri konusunda net bir tutumun alınamamasının eksiklik olduğunu vurguladı. Son olarak 1 Mayıs'ta ortaya çıkan tablonun, sermaye iktidarının teşhiri ve işçilerin kendi gücünü ve sınıf bilincini geliştirmesinin bir zemini olarak etkili bir propagandaya konu edilmesi gerektiğini belirtti. Bu çerçevede *Emekçinin Gündemi* ve *Duvar Gazetesi*'nin yeni sayılarının bu amaçla kullanılması gerektiği kararlaştırıldı.

1 Mayıs Taksim direnişinden aldığımız güç ve moralle sınıfı örgütlemenin boynumuzun borcu olduğu vurgulanarak toplantı bitirildi.

Küçükçekmece İşçi Platformu

Zulmün borazanı dinci–gerici medyanın 1 Mayıs’a kin kusma ayini!

2008 1 Mayıs’ının İstanbul’da nasıl kutlandığını tüm dünya izledi. Zira kolluk kuvvetlerinin en vahşi icraatlarına sahne olması, İstanbul 1 Mayıs’ının dünyanın farklı ülkelerinin de gündemine girmesini sağladı.

İstanbul’dan dünyaya yansıyan görüntüler iki sınıfın, işçi sınıfı ile asalak kapitalistler sınıfının 1 Mayıs’a ilişkin tutumlarını ortaya koymuştur.

İşçiler, emekçiler, gençler, devrimciler, ilericiler idealleri, inançları, coşkuları ve kararlılıkları ile 1 Mayıs’ı kutlamak için alanlara indiler. Gaz bombalarına, biber gazlarına, renkli tazyikli sulara, kısacası azgın devlet terörüne maruz kalmalarına rağmen coşku ve kararlılıkla işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs’ı tarihsel anlamına ve devrimci özüne uygun bir şekilde kutlama kararlılığı gösterdiler.

Bu kararlılıktan bir sınıfın, işçi sınıfı ve emekçilerin duruşu yansımıştır.

Asalak kapitalistler ise 1 Mayıs’ta yüksek korunaklı plazalarında, tam bir “güven” içinde idiler. Ne de olsa kokuşmuş karanlıklar düzeni kapitalizmin bol miktarda silahlı bekçisi mevcuttur. Nitekim devletin tüm tehdit ve şantajlarına rağmen 1 Mayıs’ı kutlama kararlılığı gösteren işçi ve emekçilere “haddini bildirmek” için tam teçhizatla donanmış 30 bin polis seferber edildi. Yağma ve kölelik düzeninin silahlı bekçileri, emekçilere terör kusmaya, hatta gerekirse canını almaya hazır olduklarını dünya aleme ispatladılar.

Bu da bir sınıf tavrıdır. İnsanlığı hızla barbarlık içinde çöküşe sürükleyen gerici burjuvazinin tavrı! Zira işçi sınıfı ve emekçilerin 1 Mayıs’ı kutlamasını engellemek için bu kadar vahşileşmek, ancak kapitalizmin bekçi köpeklerinin üstesinden gelebileceği bir iştir.

Vahşette sınır tanımayan düzen bekçileri ile onlara

emir veren devlet görevlileri, burjuva liberaller tarafından bile sert ifadelerle eleştirildi, hatta kimileri tarafından doğrudan suçlandı. Devletin kolluk kuvvetlerinin azgınlığı “sıkıyönetim uygulaması”, “devlet terörü”, “provokatif müdahale”, “demokrasi ipi yerine devletin sopasına sarılmak”, “işçilere karşı kontr-gerilla yöntemleri uygulamak” vb. kavramlarla ifade edildi.

Düzen bekçilerinin vahşi icraatlarıyla ilgili bu tanımlar komünistlerin, devrimcilerin, ilericilerin, sendikacıların değil, burjuva medyasının bilinen isimleri tarafından yapılmıştır.

Bu nedenle, gerici-dinci AKP hükümetinin, genelde sermaye devletinin zulmünü savunmak dinci-gerici medyaya kalmıştır. Bu zihniyeti temsil eden gazetelerin 1 Mayıs günü internet sitelerinde yayınladıkları haberlerin başlıkları ibret vericidir. Aşağıda bir kısmını aktaracağımız bu haber başlıkları, herhangi bir yorum gerektirmeyecek açıklıktadır. Dinci-gerici medya, işçi sınıfına, emekçilere, devrimcilere, ilerici güçlere, sınıftan yana sendikacılara, kısacası emekten ve özgürlükten yana olan herkese karşı kinini kusmuştur.

Zulmün borazanlığına soyunanların başını *Vakit*, *Yeni Şafak*, *Zaman*, *Tercüman*, *Türkiye*, *Bugün* gazeteleri çekmiştir.

Kolluk kuvvetlerinin DİSK binasına gaz bombalarıyla saldırması üzerine genel başkan Süleyman Çelebi’nin yaptığı açıklamayı, **“Tehdit gibi sözler”** başlığıyla veren **Vakit** gazetesinin sitesinde dikkat çeken diğer başlıkların bir kısmı şöyle: **“Göstericiler hastaneye giden ambulansı engellediler”, “Beyoğlu’nda 1 Mayıs provokatörü molotofla yakalandı”, “Beyoğlu’nda 17 molotof kokteyli ele geçirildi”, “1 Mayıs’ta ilk dakikada provokasyon...”**

Kin kusma ayininde Vakit gazetesini bir adım

geriden izleyen **Yeni Şafak** sitesinde ise, **“Kaldırım taşlarıyla panzerlere saldırdılar”, “1 Mayıs provokatörü yakalandı”**, çalışma bakanı tarafından yapılan açıklama üzerinden **“Olayı intikama dönüştürmeye gerek yok”** türünden başlıklar öne çıkıyordu.

Yeni Şafak’tan geri kalmayan **Tercüman** sitesi ise, Tayyip Erdoğan’ın açıklamasını **“İsrar edilmesini iyi niyetli bulmuyoruz”** başlığıyla yayınlarken, **“Aman dikkat!”** başlıklı haberde **“Hain, 1 Mayıs pususuna yattı”, “Provokasyona dikkat!”** türünden ara başlıklar kullandı.

Tercüman’ı izleyen **Zaman** gazetesi, **“Eylemciler, Ergenekon Caddesi’nden söktükleri taşlarla polise saldırdı”, “CHP’liler yaralı polisi taşıyan ambulansın önünü kesti”** gibi bir başlıklar tercih ederken, Bugün gazetesi **“Provokatörün Taksim planı”** başlıklı haberinde **“Militan grupların tek tip askeri elbise giyip, kutlamalar sırasında polisle tartışıp olay çıkartmayı amaçladığı kaydedildi”** ifadelerine yer verdi.

Bu tür örnekleri çoğaltmak mümkündür. Ancak bu kadarı yeter de artar bile. Zira devletin azgın terörüne maruz kalan işçilere, emekçilere, devrimcilere, ilerici kurumlara saldıran bu “tetikçi kalemşör” takımının köhne zihniyetini yeterince ortaya koyuyor bu haber başlıkları. Öncü, ilerici işçi ve emekçiler, sermayenin bu ortaçağ zihniyetli tetikçilerini hem iyi tanımak hem sınıf kardeşleri nezdinde teşhir etmekle yükümlüdür.

Bu arada ifade etmek gerekiyor ki, Türkiye’de kimi devrimci ve reformist akımlar, bazen dinci gericiğin şu veya bu kesimine “kur” yapabilmekte, daha vahim olanı bu gerici odaklardan anti-emperyalist/anti-siyonist tutumlar bekleyebilmektedir. 1 Mayıs’ta sergilenen terör, böylelerine de iyi bir yanıt olmuştur!

Sokakta tekme, karakolda işkence!

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs’ta başta İstanbul olmak üzere yurdun birçok yerinde terör estiren sermayenin kolluk güçleri, gece boyunca da baskı, gözaltı ve işkence terörünü tırmandırdı.

2008 1 Mayıs’ının en akılda kalan görüntüsü Şişli’de yerde yatan bir eylemcinin kafasına polisin attığı ve kameralarla kare-kare görüntülenen tekme oldu. Burjuva basın bu görüntüleri, geçen yıla damgasını vuran Masis Kürkçügil’e lokantada atılan tokat görüntüleri ile eşdeğer olarak sundu.

1 Mayıs günü saldırıya uğrayan eylemcinin BDSP çalışanı Songül Çiftçi olduğu kısa süre içinde öğrenildi. Songül saldırıya uğradıktan sonra bilinci kapanarak yere yıkılmış ve Kızıl Bayrak muhabiri Yılmaz Yaşar tarafından eylem alanından çıkarılmıştı. Yaşadığı travma nedeniyle bilinci kapanan ve durumu ciddi olan Songül Çiftçi, Yılmaz Yaşar ve eşi Murat Çiftçi tarafından hastaneye kaldırıldı. Çeşitli müdahalelerin ardından bilinci yerine gelen Songül Çiftçi gece yarısına kadar

hastanede tutulduktan sonra ertesi gün kontrollere devam etmek üzere hastaneden ayrıldı.

Ancak Songül ve dostlarının yaşadığı polis terörü 1 Mayıs alanı ile sınırlı kalmadı. Hastaneden çıkan Songül ve Murat Çiftçi ile Yılmaz Yaşar’ın önü Fındıkzade’de polis tarafından GBT kontrolü bahanesiyle kesildi.

GBT kontrolünden geçirilmelerinin ardından polis üst araması yapmayı dayattı. Bu keyfi ve hukuksuz üst aramasına tepki gösteren Çiftçi ve Yaşar polis tarafından darp edilerek ve kelepçelenerek gözaltına alındılar. “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!” sloganını atan devrimcilere karşı polisin yanıtı biber gazı ve kaba dayak oldu. Ekip arabasına bindirilen Çiftçi ve Yaşar buradan Şehremini Karakolu’na götürüldüler.

Gün içinde aldığı darbeden kaynaklı sağlık durumu ciddi olan ve tekbaşına güçlkle yürüeyebilen Songül Çiftçi ise gece 00.30’da Fındıkzade’de polisler tarafından tek başına bırakıldı. Çiftçi

Haseki’de bulunan Kızıl Bayrak bürosuna gelerek yaşanan saldırıdan gazete çalışanlarını haberdar etti.

Gözaltına alınan devrimciler ise ekip otosunda ve karakolda sürekli olarak kaba dayağa maruz kaldılar. İfade vermeyen ve ayakkabı bağcıkları ile kemerlerini çıkarmayan Çiftçi ve Yılmaz’a yönelik dayak işkencesi sabaha kadar devam etti.

2 Mayıs günü öğlen 11.30’a kadar avukatlarıyla da görüştürülmeyen Çiftçi ve Yaşar avukat görüşmesinin ardından sağlık kontrolü için hastaneye götürüldüler ve ardından “polise mukavemet” suçlamasıyla Fatih Savcılığı’na çıkarıldılar. Akşamüstü parmak izlerinin alınmasının ardından serbest bırakıldılar.

5 Mayıs günü, Songül Çiftçi, eşi Murat Çiftçi ve 1 Mayıs gecesi birlikte gözaltına alınan Kızıl Bayrak gazetesi çalışanı Yılmaz Yaşar İHD’de olayla ilgili açıklama yaparak başlarından geçenleri anlattılar.

Songül Çiftçi, devlet terörünün sadece kendisinden ibaret olmadığını, 1 Mayıs günü yüzlerce kişinin benzer saldırılarla karşı karşıya kaldığını söyledi. 2009 1 Mayıs’ında tekrar Taksim’de olacağını duyurdu. Murat Çiftçi ve Yılmaz Yaşar da devlet terörünü teşhir eden konuşmalar yaptılar. 1 Mayıs gecesi Aksaray Fındıkzade’de kimlik kontrolü sırasında ve sonrasında karakolda yaşadıkları işkenceyi anlattılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Üç yiğit devrimcinin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz!..

Denizler'i savunmak, devrimi savunmaktır!

6 Mayıs 1972... Üç Darağacı... Üç kızıl karanfil... Deniz, Yusuf, Hüseyin... Onlar, 36 yıl önce bugün, 12 Mart cuntasının kararı ve düzen partilerinin parlamentodaki temsilcilerinin onayıyla idam edildiler. Sermaye devleti, 6 Mayıs sabahı bu üç yiğit devrimciyi katlederken, devrimci mücadeleyi boğma hesapları yapıyordu. Üçü de sehpaye çıkarken, bir korku izi belirsiz yüzlerinde diye iğrenç bir umutla baktılar onlara...

Ama yanıldılar! Karşılarında gördükleri çelik gibi bükülmez devrimci irade ve kararlılık onyıllarca sürecek bir geleneği başlattı... İdam sehпасından cellâtlarına küçümsemeye bakan ve son anlarında bile devrimci inançlarını haykırmaktan geri durmayan bu üç yiğit militan, bize büyük bir onur ve mücadele geleneği bıraktılar. Onlar, bize nasıl yaşanacağını, ne için yaşanacağını göstermekle kalmadılar, nasıl ölüneceğini de gösterdiler. Bu ülkenin devrimcileri ve komünistleri ölüme gülerek gitmeyi onlardan öğrendiler, onlardan devraldıkları bayrağa leke sürmediler.

6 Mayıs 1972, Türkiye devrimci hareketinin tarihinin dönüm noktalarından biridir. Bu tarih, ne “haksız yere verilmiş bir ceza” ne de “iyi gençlerin yanlışlıkla öldürülmesi” olarak asla ele alınamaz. Böyle ele almak, inançları uğruna ölümü göze alan ve bir direniş destanı yaratan bu yiğit devrimcilere en büyük saygısızlıktır.

Dünya ölçeğinde ‘68 baharında esen devrimci rüzgâr, egemen sınıfları ve onlarla uyum içinde olan reformist akımları fena halde sarsmıştır. Türkiye toplumu da aynı yıllarda toprak ve fabrika işgalleriyle, 15-16 Haziran Direnişi'yle ve “emperyalizmi ülkelerinden kovmak için” üniversiteden dağlara çıkmayı göze alabilen genç insanların coşkulu mücadeleleri ile sarsılmış ve daha önceleri hiç yaşamadığı bir atmosferi solumuştur. Çürüyen bir düzenin yıkılıp, yerine yeni bir dünya kurulabileceği inancı bu dönemi yaşayanların hissettikleri güçlü bir duyguydu. Bu coşkulu ruh haline eşlik eden toplumsal uyanış doğal olarak egemen sınıfların buna karşı şiddeti ve baskıyı yoğunlaştırmalarını da beraberinde getirdi.

Bu dönemde “Denizlerin idamı” ve sermaye devletin genç devrimcilere dönük acımasızlığı toplumsal hafızaya kalıcı bir biçimde kazınmıştır. Devrimci oldukları için katledilen Yusuf Aslan, Deniz Gezmiş ve Hüseyin İnan'ın yanı sıra, giriştikleri devrimci mücadelede ölümsüzleşen Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alparslan Özdoğan, Ulaş Bardakçı, Mahir Çayan, İbrahim Kaypakkaya ve daha niceleri büyük sempatiyle karşılanmış, adlarına türküler yakılmış ve doğan binlerce çocuğa onların isimleri verilmiştir.

Onlar sahip çıktıkları devrimci değerlerle mücadelenin simgesi olmuşlardır. Onlar ‘60’lı yılların kitle hareketi içinde gençlik hareketinin militanları olarak yetiştiler. Düzenin icazet alanında mücadelenin reddi olarak ortaya çıktılar, devrim yolunu seçtiler. Burjuva reformizminden kopuşun, düzene karşı militan ve ödünsüz bir başkaldırının temsilcisi oldular. Bu özellikleriyle, kendi kuşağının devrimcileriyle birlikte bir döneme damgalarını vurdular. Geleceğe silinmez bir mesaj bıraktılar.

Dün Denizler'in yolunu parlamentoya çıkaranlar ve Taksim'de ısrarı anlamsız bularak sermaye

devletine soldan destek verenler ile Denizler'in önüne Dolmabahçe'de barikat kuran reformist-parlamentarist TİP aynı kumaştan dokunmuşlardır. Dünün ve bugünün reformistlerinin zerrece Denizler'in mirasına sahip çıkmaya hakkı yoktur. Liberal reformist takımının bu yiğit devrimcilerin adlarına sahip çıkması tam bir samimiyetsizlik örneğidir. Bu, kokuşmuş düzenin geçmişin devrimci birikiminin ve mücadele içinde yaratılmış değerlerinin içini boşaltma çabasına hizmet etmektedir. Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının hayatlarını ortaya koyarak gelecek kuşaklara bıraktıkları devrimci mirası siyasal içeriğinden soyutlayıp duygusal bir anıya dönüştürmekte, böylece ‘71’in devrimci direniş geleneğini ehlileştirme operasyonuna soldan destek vermektedirler.

Ama tüm bu çabalar boşunadır. Onlar dün olduğu gibi bugün de ölümüne direnişin, davaya adanmışlığın simgesi olarak anılmakta, bu özellikleriyle yeni kuşak devrimcilere yol göstermektedirler.

İnsanlık tarihi hep onlar gibi, davaları uğruna ölümü tereddütsüzce göğüsleyenler tarafından yazılmış, devrim ve sosyalizm davası sınırsız bir

fedakârlıkla direniş bayrağını yere düşürmeyenlerin omuzlarında büyütülmüştür.

Bugün işçi sınıfı, emekçiler ve devrimcilerin Taksim kararlılığı ve son zamanlarda kendini hissettiren sınıf cephesindeki hareketlilik, onların fedakârlıklarının boşa gitmediğinin en somut kanıtıdır. Onlar kendilerinden sonraki kuşaklara umutsuzluğu, teslimiyeti ve ihaneti değil, emekçilerin davası uğruna ölümüne direnmeyi miras bırakmışlardır.

Onlar, devrime ve sosyalizme aittirler! Bıraktıkları direniş mirasıyla bugünkü mücadeleyi beslemekte, bu mücadele içinde yaşamaktadırlar. Onların izlediği mücadele çizgisinin ideolojik-politik açıdan kusurlu olan yönleri büyük ölçüde geride kalmıştır. Onlardan bugüne kalıcı olarak yaşayan ve geleceğe aktarılacak olan, devrim davasına ölümüne bağlılıktır. Her yeni devrimci kuşak onları bu yanıyla tanıdı, bu yanıyla örnek aldı.

Devrimci yiğitlikleri, kararlılıkları ve adanmışlıklarıyla yeni kuşaklara örnek olan bu başeğmez devrimciler, parti, devrim ve sosyalizm mücadelemizde yaşıyorlar, hep yaşayacaklar!..

Lozan'da Denizler anması...

Onlar kavgamızda yaşıyorlar!

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan 12 Mart faşizmi tarafından katledildiler. Katledilişlerinin 36. yılında bu yiğit devrimcileri anma etkinliği düzenledik. Onların kahramanlıklarını ve devrim davasına sarsılmaz bağlılıklarını 5 Mayıs günü düzenlediğimiz etkinlikle genç devrimcilere aktardık.

Bu yıl ki anma toplantımıza tiyatroyu da ekledik. Denizler'in mahkeme savunmalarını ve infaz gecesini anlatan bir tiyatroyu titizlikle ve ciddiyetle hazırladık, onların adına yakışacak bir şekilde oynadık.

Tiyatromuzu çok kısa bir zaman içinde hazırlamak durumunda kaldık. Teknik alt yapısıyla birlikte mümkün olduğunca aslına uygun hazırladık. Daha açık bir ifadeyle, 9 Ekim 1971 Ankara sıkıyönetim askeri faşist mahkemesini ve Denizler'i salona taşıdık. Yine infaz gecesini de titizlikle ve başarıyla oynadık. Teknik malzemenin aslına uygun hazırlanması daha başında, oynayanlara bir ciddiyet ve sorumluluk yükledi. Böylelikle oyunumuzun başarısını da güvencelemiş olduk. İzleyenlerin coşkulu alkışları ve oynayan arkadaşların gurur ve coşkuyla birbirine sarılıp birbirilerini kutlamaları sağlanan başarının göstergesiydi.

Tiyatro çalışmasında yeralan on kişilik ekibin bu alanda hiçbir deneyimi olmamasına rağmen, elde ettiğimiz sonuç gerçekten profesyonelce oldu.

Programımızın diğer bölümlerini de dinamik, özlü ve etkili bir şekilde sunduk. Etkinliğimize 60 kişi katıldı.

‘71 devrimci önderlerin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz. Onlar Türkiye halklarının devrim ve sosyalizm mücadelesinde hep yaşayacaklar.

BİR-KAR / Lozan

Denizler ülkenin dört bir yanında anıldı...

“Emperyalizme, faşizme, şovenizme karşı Deniz olunmalı!”

Ankara’da Denizler anması!

Devlet tarafından katledilen üç yiğit devrimciyi, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan’ı anmak için 6 Mayıs günü Karşıyaka Mezarlığı’nda anma etkinlikleri yapıldı.

İlk anma etkinliği saat 11.30’da gerçekleştirildi. Bu etkinlikte Karşıyaka Mezarlığı miting alanına çevrildi. Alanda bulunan ses aracından Halit Çelenk, Mustafa Yalçiner ve “Hatırla Sevgili” dizisinde Deniz Gezmiş’i oynayan oyuncu konuşma yaptılar. Mitingin içeriği devrimci bir yaklaşımdan çok uzaktaydı. Özellikle Mustafa Yalçiner tarafından dillendirilen “yasalar çerçevesinde demokratikleşme mücadelesi”nin Denizler’in sergilediği düzene karşı kararlı mücadeleyle hiçbir ilgisi yoktu.

Mitingin bir diğer çarpıcı yanı da “Hatırla Sevgili” dizisinin oyuncusunun kürsüden sarfettiği sözler oldu. Devrimle, mücadeleyle hiçbir ilgisi olmayan bir şahsın kürsüden çıkıp sadece kendi popülaritesi üzerinden sözler sarf etmesi, böyle birine kürsüden söz verilmesi, ödenen bedellerin, uğrunda savaşılan değerlerin hiçe sayılmasından başka bir anlam taşımıyordu. İçerik yönünden oldukça zayıf geçen eyleme katılımsa oldukça kitleseldi. Darbe Karşıtı Platform tarafından düzenlenen mitinge katılan kurumlardan bazıları, EMEP, SDP, TKP, EHP, ODAK, Halkevleri, SHP, ÖDP, Kaldıraç, Tüm-İGD, ESP, Partizan’dı.

Komünistler Denizler’in mezarı başında!

Mezarlıktaki ikinci anma etkinliği ise BDSP tarafından gerçekleştirildi. **“Emperyalizme, faşizme, şovenizme karşı Deniz olunmalı!/ BDSP”** imzalı pankart taşıyan komünistler, mezarlık girişinden Denizler’in mezarına kadar “Denizler yaşıyor, komünistler savaşıyor!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganlarını haykırdılar.

Deniz Gezmiş’in mezarının başına gelindiğinde, ilk olarak BDSP temsilcisi tarafından bir konuşma yapıldı. Denizler’in düzen karşısında baş eğmeden, kararlı bir şekilde sergilediği duruşun anlamına değinildi. Bugün devrimci mirasımızın, değerlerimizin içini boşaltmaya çalışan yaklaşımlar teşhir edildi ve Denizler’in şahsında anılması gereken devrim ve sosyalizm mücadelesi olduğu vurgulandı. Komünistlerin bu bayrağı kararlılıkla taşıyacakları bir kez daha ifade edildi.

Konuşma esnasında “Partiyi kazandık, partiyle kazanacağız!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganları coşkuyla atıldı. Nazım Hikmet’in dizelerinin okunmasının ardından Ekim Gençliği adına da kısa bir konuşma yapıldı. Konuşmada, Denizler’den devralınan bayrağı genç komünistlerin daha da yukarılara taşıyacakları ifade edildi. Son olarak mezarın başında devrimci marşlar hep bir ağızdan söylendi. Sloganlarla mezarlıktan çıkıldı.

Komünistlerin gerçekleştirdiği eylem hükümetten demokrasi dilenenlerin karşısında Denizler’in mirasını devrim ve sosyalizm mücadelesinde somutlayan anlamlı bir alternatif oldu. BDSP pankartının arkasında 100 kişi yürüdü.

Kızıl Bayrak / Ankara

Adana’da Denizler anıldı!

Adana’da ilerici ve devrimci kurumlar 6 Mayıs günü İnönü Parkı’nda gerçekleştirdikleri bir eylemle Deniz, Yusuf ve Hüseyin’i andılar. Denizler’in fotoğraflarının yer aldığı pankartın açıldığı basın açıklamasında, onların mücadelesini anlatan şiirler okundu.

Ardından kurumlar adına hazırlanan ortak basın metni okundu. Denizler’in yaşamlarına ve kimliklerine vurgu yapılarak yürüttükleri haklı ve meşru mücadeleye değinildi. Onlara dönük saldırılar ve bugün içini boşaltmaya dönük manevralar teşhir edildi. İşçi ve emekçilerin yoğun saldırılar altında olduğu ve kölelik koşullarına mahkum edilmek istendikleri belirtildi. “Mücadelemiz devrim ve sosyalizm mücadelesidir. Kazanacağız” sözleriyle biten basın metninin ardından eylem sloganlarla sonlandırıldı.

Emek Gençliği, Yurtsever Gençlik, SGD, Devrimci Liseliler, Kurtuluş, Partizan, ÇHKM, Alevi Gençlik Örgütleri, ÖGD, EMEP, ÖDP, DTP, SDP ve ESP’nin ortak örgütlediği eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

Eskişehir: “Binlerce Deniz alanlarda!”

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan katledilişlerinin 36. yılında Eskişehir’de anıldılar. 6 Mayıs günü eylemi örgütleyen kurumlar **“Emperyalizme ve devlet terörüne karşı Deniz olunmalı!”** pankartı arkasında flama ve dövizleriyle yerlerini aldılar.

Sloganlarla Hamam Yolu Yediler Parkı girişinden başlayan eylem, Adalar Migros önünde yapılan basın açıklaması ve söylenen marşlarla sonlandırıldı.

Basın açıklamasında Denizler’in mücadelesi anlatılarak, onların başkaldırının simgesi olduğu vurgulandı. Açıklama şu sözlerle son buldu: **“Üç fidanı idam edenler onları asmakla bu mücadelenin biteceğini sandılar ama aradan 36 yıl geçmesine rağmen binlerce, onbinlerce Deniz, Yusuf ve Hüseyin mücade**

leyhalarında onların mücadelesini devam ettiriyor.”

BDSP, DPG, ODAK, Halkevleri, ÖDP, SDP, TKP, EHP ve EMEP’in örgütlediği eyleme DGH, SGD, Eskişehir Gençlik Derneği ve İHD katılarak destek verdi. Eyleme yaklaşık 400 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

İstanbul/Esenyurt: “Kavgamızda yaşıyorlar!”

Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan sermaye devleti tarafından idam edilişlerinin 36. yıldönümünde Esenyurt Depo Durağı’nda gerçekleştirilen bir eylemle anıldılar.

Eylem 8 Mayıs akşamı saat: 20:00’de başladı. Eylemde “Deniz, Yusuf, Hüseyin kavgamızda yaşıyor!” pankartı açıldı ve Denizler’in resimleri taşındı. Fırın Caddesi’nde gerçekleştirilen yürüyüş boyunca “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Emperyalistler işbirlikçiler 6. Filo’yu unutmayın!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları atıldı. Çevre sakinleri eylemi alkışlarla destekledi.

Yapılan basın açıklamasında, Denizler’in anti-emperyalist mücadele yürüttükleri, sömürü ve kölelik düzenini yıkmak istedikleri için katledildikleri belirtildi. Halkların kardeşliğini savundukları ve sömürsüz bir dünya kurmak istedikleri için katledildikleri vurgulandı. Denizler’i, Mahirler’i ve İbolar’ı bugüne taşıyanın onların kararlı duruşları, devrimci kimlikleri, bükülmez iradeleri ve devrime olan inançları, insanın insan tarafından sömürülmediği bir ülke kurabilmek için hiç tereddütsüz yaşamlarını feda etmeleri olduğu belirtildi. Onların gerçek mirasçılarının ise bugün hala bu mücadeleyi kararlılıkla sürdüren devrimciler olduğu vurgulandı.

Burjuvazinin devrimci değerlerin içini boşaltmaya yönelik olarak burjuva medya aracılığıyla psikolojik bir saldırı yürüttüğü dile getirildi. Çeşitli televizyon dizileriyle Denizler’in devrimci kimliklerinden soyutlanarak sadece “iyi çocuklar” olarak lanse

edilmeye çalışıldığı, “masumlukları” üzerinden devrimci kimliklerinin gölgelenmeye çalışıldığı vurgulandı.

Eylem, şiir ve marşlarla sona erdi. BDSP, Proletaryanın Kurtuluşu, Halk Kültür Merkezleri, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği’nin ortak örgütlediği eyleme yaklaşık 120 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Kırşehir’de 6 Mayıs anması...

Deniz Gezmiş, Hüseyin İnân ve Yusuf Aslan sermaye devleti tarafından idam edilişlerinin 36. yıldönümünde Kırşehir’de de anıldılar.

6 Mayıs günü saat 21.00’de düzenlenen anma gecesine Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu’nun da (BDSP) aralarında olduğu devrimci kurum, ilerici siyasi parti ve demokratik kitle örgütleri katıldı. Yaklaşık 100 kişinin katılımıyla gerçekleşen etkinlik, Denizler şahsında tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından Denizler’in anısına bir konuşma yapıldı. Konuşmada Denizler’in sarsılmaz direnişçi kimliği ve uğruna şehit düştükleri mücadelenin önemi vurgulandı.

Gecede yerel sanatçılardan Ali Akbulut ve Cemal Topçu sahneye çıktı. Denizler anısına türkü ve marşlar söylədiler. Türkü ve marşların büyük bir kısmına ağırlığını gençlerin oluşturduğu kitle de katıldı.

Kızıl Bayrak / Kırşehir

Kayseri’de 6 Mayıs anma etkinliği!

Kayseri İşçi Kültür Evi’nde 4 Mayıs günü 6 Mayıs şehitleri anıldı.

Etkinlikte, devrim ve sosyalizm yolunda düşenler için yapılan saygı duruşunun ardından dünya ve Türkiye’deki devrimci mücadele, bunun ışığında ‘68 dönemi ve anti-emperyalist gençlik mücadelesini ele alan bir metin okundu.

Daha sonra müzik ve şiir dinletisine geçildi. Dinletiden sonra sohbet gerçekleştirildi. Denizlerin ehlileştirilemeyeceğinin vurgulandığı ve devrimci kimliğin canlı bir şekilde işlendiği sohbet bölümünün ardından etkinlik sona erdi. Etkinliğe 30 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Kayseri

MBP: “Deniz olunmalı!”

Mücadele Birliği Platformu 4 Mayıs günü Kadıköy İskele Meydanı’nda Deniz Gezmiş, Hüseyin İnân ve Yusuf Aslan’ı anma etkinliği gerçekleştirdi.

“Denizleşenlerimizle yürüyoruz!/ Mücadele Birliği”, “Yaşasın Kürt-Türk halklarının mücadelesi!” /DİK, “Denizleri anmak demek devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmek demektir!/ DÖB ve Ayışığı Sanat Merkezi’nin pankartlarının açıldığı eylemde “Deniz olunmalı” dövizleriyle taşındı. Basın açıklamasından önce Nurettin Güleç, Emeğe Ezgi ve Grup Denize Ezgi şarkı ve marşlar söylədiler. Gündoğdu Marşı hep bir ağızdan yumruklar havada söylendi. Daha sonra Nazım Hikmet’ten şiirler okundu.

Mücadele Birliği Platformu adına yapılan açıklama sona erdikten sonra kolluk güçleri ortalığı terörize ederek provokasyon yaratmaya çalıştı. Kitle polisin tutumunu alkışlarla ve sloganlarla protesto ederek dağıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İÜ: “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”

Denizler’in idamının 36. yıldönümünde, 6 Mayıs günü, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi bahçesinde üniversite öğrencileri olarak bir anma gerçekleştirdik. Denizler’in mücadelesinin sona ermediğini, devrimci mücadeleyi durduramayacaklarını yaptığımız anmayla bir kez daha vurguladık.

Anma, Hergele Meydanı’nda sloganlarla başladı. Yemekhane, kantin ve bahçe dolaşarak, Denizler’in

mücadelesini anlatan ve anmaya çağrı yapan konuşmalar yapıldı. Okul içerisinde yaptığımız yürüyüşte birçok öğrencinin alkışlarla eyleme destek vermesi, sloganlara katılması ve anmaya gelmesi oldukça anlamlıydı.

Edebiyat bahçesinde toplanıldıktan sonra kısa bir konuşma yapıldı. Konuşmanın sonunda üç devrimci şahsında devrim davasında yaşamını yitirmiş devrimciler için saygı duruşu gerçekleştirildi. Şiirler ve müzik dinletisiyle anma devam etti. Anma boyunca “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Yusuf, Hüseyin, Deniz! Sürüyor, sürecektir mücadelemiz!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganları atıldı.

Anma sırasında tüm özel güvenliklerin bahçeye toplanması ve Fen Fakültesi kapısında çevik kuvvet ekiplerinin beklemesi anmayı diğer öğrencilerden yalıtma çabalarıydı. Ancak birçok öğrencinin atılan sloganlardan sonra alkışlaması bunu başaramadıklarının göstergesiydi.

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği

Bursa: “Emperyalizme, faşizme karşı Deniz olunmalı!”

Yusuf Aslan, Hüseyin İnân ve Deniz Gezmiş 6 Mayıs günü Bursa’da yapılan yürüyüşle anıldı. “Emperyalizme, faşizme karşı Deniz olunmalı!” pankartı açılarak, Setbaşı-Mahfel önünden Heykel AVP önüne kadar bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş boyunca sloganlar gür bir şekilde atıldı.

Heykel-AVP önünde devrim ve sosyalizm yolunda şehit düşenler için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Ardından yapılan basın açıklamasında şunlar söylendi: “Bugün 6 Mayıs. Üç yiğit devrimci önderin 36 yıl önce darağacında yükselen sesleri bugünlere ulaştı. Egemenler bugün hala onların isimlerini dahi duymaktan korkmaktadırlar.”

Genç komünistler eyleme, Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya’nın fotoğraflarının olduğu dövizlerin yanısıra “Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!” ve Habip, Ümit ve Hatice’nin fotoğraflarının olduğu “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” yazılı dövizlerle katıldılar.

Ekim Gençliği, SDG, SGD, DGH, Emek Gençliği, Devrimci Liseliler, TKP, Genç- Sen, tarafından örgütlenen eyleme KESK Şubeler Platformu, Bursa Tunceliler Derneği, YDG, SDP, Sosyalist Parti Girişimi destek verdi. Eyleme 200’ü aşkın kişi katıldı.

Bursa Ekim Gençliği

Kartal İLGP Denizler’i andı...

İLGP olarak 6 Mayıs’ta Kartal’da bir okulun sınıfında yaptığımız anmayla coşkulu bir etkinlik gerçekleştirdik. Okul içindeki çağrımızda ‘68 gençlik hareketinin devrimci önderleri Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnân’ın sermaye devleti tarafından idam edilişlerinin 36. yılında liseli gençlik çalışması ve devrim mücadelesi açısından önemine vurgu yaptık. 25 kişiyle gerçekleştirdiğimiz anmamız saygı duruşuyla başladı. Bir yoldaşımız yaptığı konuşmada şunları söyledi: “Denizlerin mirası şu an biz liselilerin elindedir. Onları sahiplenmenin kendisi devrim mücadelesini sahiplenmektir. Biz bu yolda şehit düşenlerin ardından ağıt yakıp ağlayamayız. Denizler’den aldığımız bayrağı daha yukarıya taşımalıyız.”

Kartal İLGP

YC’li Öğrenciler: “Deniz, Yusuf, Hüseyin aramızda!”

Yurtsever Cepheli Öğrenciler, 6 Mayıs günü Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnân’ı andılar. İÜ Beyazıt Merkez girişi önünden Dolmabahçe’ye yürüdüler. Saat 14.00’te gerçekleştirilen basın açıklamasının ardından başlayan yürüyüşte, “Deniz, Yusuf, Hüseyin aramızda!/ TKP’li Öğrenciler” pankartı açıldı. Deniz Gezmiş’in fotoğrafının taşındığı yürüyüşte “Denizlerin yolunda bağımsızlık için yürüyoruz!”, “Ne ABD ne AB bağımsız Türkiye!” vb. dövizler taşındılar. Basın açıklamasından sonra kaldırımdan tek sıra halinde marşlar ve sloganlarla Dolmabahçe’ye yürüdüler.

Yurtsever Cepheli Öğrenciler, Dolmabahçe’ye geldiklerinde Beyazıt, Gündoğdu marşlarını söylədiler. Can Yücel’in “Mare Nostrum” şiiri okunduktan sonra devrim şehitleri için saygı duruşuna geçildi ve yeniden basın metni okundu. Eyleme 400’ü aşkın kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Devrimci daha ileriye ta

Bir yandan 1 Mayıs'ta oluşan politik atmosferin olumlu etkisi, öte yandan düzen medyasının bir bölümünün olayı içi boşaltılmış bir duygusallıkla gündeme getirmesi, bu yılki 6 Mayıs anmalarına ek bir güç kazandı. Özellikle Ankara'da yapılan ortak anmaya geniş katılım bu açıdan dikkate değerdi. Fakat bizzat bu anmanın tablosunun da gösterdiği gibi, yakın dönemin devrimci tarihinde bir kilometre taşı olan '71 Devrimci Hareketi artık bizzat reformist sol güçler tarafından gitgide daha fazla devrimci anlamından ve özünden boşaltılan bir duygusal seremoni malzemesine çevriliyor. Komünistler bir çok vesileyle, devrimci çizgi ve pratiği yıllar öncesinden bir yana bırakmış reformist çevrelerin başını çektiği ve devrimcilikten kopma sürecindeki bir dizi grubu da bu doğrultuda yedekledikleri bu çabaların içyüzünü sergilemeye, duygusal sahiplenmenin gerisindeki politik inkara dikkat çekmeye çalıştılar. Aşağıdaki değerlendirme de bunun örneklerinden biridir ve son 6 Mayıs tablosu karşısında yeniden yayınlanması amaca fazlasıyla uygundur...

'71 Devrimci Hareketi'nin simge isimleri Mahir Çayan, Deniz Gezmiş, İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşları her yıl ölüm yıldönümlerinde anılmakta, devrimci kadro tipinin seçkin örnekleri olarak, devrimci harekete kattıkları olumlu değerlere vurgu yapılmaktadır. Ancak Türkiye devrim mücadelesinin yüzakı olan bu devrimcileri ananlar, dahası onların devrettiği mirası yaşattığını öne sürenler arasında ciddi farklar bulunmaktadır. Öte yandan, özellikle idam edilerek katledilen Deniz Gezmiş ve yoldaşları, reformistinden devlet solcusuna, gericisinden ırkçı-şoven zihniyetin bazı temsilcilerine kadar bir takım soysuzlar tarafından istismar konusu da edilmektedir.

Türkiye'deki devrimci örgüt ve partiler uzun yıllar '71 Devrimci Hareketi'nin şu veya bu akımının mirasçısı olduğunu savunmuştur. Halen de bu çizgide ısrar eden, yaklaşık 40 yıl önce bu genç devrimciler tarafından ortaya konulan düşünsel düzeyin ötesine geçemeyen akımlar vardır. Henüz yirmili yaşlardaki devrimcilerin ortaya koyduğu ideolojik-politik tahlillere takılıp kalanların, '71 devrimci hareketinin mirasını yaşattıklarını sanmaları kolay anlaşılır bir durum değildir. Böyleleri, genç devrimcilerin 40 yıl önce ortaya koyduğu düşünsel ürünlere sıkı sıkıya sarılarak, teorik üretim için çaba harcama "yükü"nden de kurtulmuş oluyorlar.

Reformizmden devrimci kopuş, seçkin devrimci kişilik...

Komünistler, '71 Devrimci Hareketi'ni Türkiye'nin reformist geleneğinden devrimci bir kopuş olarak değerlendirmişlerdir. Bu kopuşa asıl anlamını veren, küçük devrimci grupların kent veya kırsal silahlı eylemler yapması değildir elbette. Kopuşun asıl anlamı, bu akımların ideolojik-politik bilinç planında gerçekleştirdiği sıçramadır. Bilinç planındaki sıçrama, bu akımların devlet konusunda, şiddete dayalı devrim

konusunda, kapitalizmin temel noktalardan reddi konusunda radikal, devrimci bir ideolojik-politik tutum geliştirebilmesinin yolunu açmıştır ki, kopuşa asıl anlamını veren de budur.

'60'lı yıllar sosyal uyanışın yaygınlaştığı, toplumsal muhalefetin hızla gelişip kabardığı bir dönemdir. İşçi sınıfı, kentin ve kırsal emekçileri, Türkiye tarihinde ilk defa bu dönemde, bu kadar kitlesel bir şekilde eylem alanlarında, grevlerde, direnişlerde, toprak işgallerinde sözünü söylemeye, sola, sosyalizme yakınlaşmaya başlamıştır.

Mücadele alanlarında işçi sınıfı ve emekçiler olduğu halde, dönemin sosyalist olma iddiasında olan akımların çizgileri, büyük ölçüde orta sınıf aydınları tarafından belirlenmiştir. TİP, YÖN, MDD, dönemin öne çıkan sol akımlarıdır. Ancak bu akımların hiçbirisi, devrimci iktidar perspektifi bir yana, düzeni cepheden karşıya alabilecek bir çizgiyi temsil edebilecek durumda değildi. '71 devrimci hareketi, döneme egemen olan reformist cendereyi kırmış, bu devrimci kopuş sayesinde radikal devrimci akımlar oluşturabilmiştir. Burjuva sosyalizmi olarak tanımladığımız TİP, YÖN, MDD ise, 1974'ten sonra devrimci akımların güçlenmesiyle esas olarak dönemini kapatmıştır.

Reformizmden devrimci kopuşun sağlanmasına önderlik eden kadroların, Mahirler, Denizler, Kaypakkayalar ve onların yoldaşlarının devrimci kişiliklerinde içselleştirdikleri üstün nitelikler de, Türkiye devrimci hareketine '71'den miras kalan önemli kazanımlardır. Her yönüyle düzeni cepheden karşıya alan devrimci bir duruş, düzenin cellâtları karşısında hiçbir koşulda eğilmeme, tereddütsüz bir şekilde davaya adanma, devrimci dayanışma ve siper yoldaşlığı konusunda pürüzsüz bir içtenlik, devrimci örgüt ve pratiğe olduğu kadar teoriye, düşünsel gelişim ve üretime önem veren bir devrimci kadro...

'71 devrimci akımlarının ideolojik-politik çizgilerini, pratik eylem tarzlarını burada tartışmak gerekmiyor. Zira bu alanda düşülen yanlışlar veya acemilikler, devrimci harekete miras bırakılan seçkin devrimci kadro örneğinin değerini hiçbir koşulda eksiltmez. Önemli olan reformizmden gerçekleşen devrimci kopuşun bu erken döneminde bile bu üstünlüklerin devrimci kişiliklere içerilebilmiş olmasıdır. Örnek alınması, yaşatılması, yeniden ve daha ileriden yaratılması gereken yön de budur.

'71'den miras kalan devrimci değerlerin tüketilmesi...

Devrimci mirası ve değerleri yaşatmanın yolu, günün koşullarına göre yeniden üretmekten geçer. Ancak bu kadarı yeterli değil. Bundan da önemli olanı, bu mirasın yetişen devrimci kadroların bilincinde içselleşmesini sağlamak ve devrimci kişiliğe içerilmiş değerler bütününe dahil edebilmektir. Ancak o zaman bu devrimci mirasın, devrimci kadronun düşünce ve eylemine yol gösterici olması sağlanabilir.

Bunu başarmak sanıldığı kadar kolay değildir. Zira bu niyetleri aşan bir sorundur; örgüt veya partilerin

mirası yaşatmak, aşımakla mümkündür!

ideolojik-politik çizgileri, ilkesel tutumları, devrimci örgüt anlayışları ile yakından ilgilidir. Geleneksel devrimci-demokrat akımlar, ‘71 devrimci akımlarının ortaya koyduğu ideolojik-programatik düzeyin ilerisine çıkmadıkları ölçüde, geçmişe sınıksı sarılıyorlar. Bu ise düşünsel alanda bir kısırlık, kendini yenileyememe ve kapitalist toplumun tek tutarlı devrimci sınıfı olan proletaryanın tarihsel devrimci rolünü gerçek içeriğiyle kavrayamama noktasında takılıp kalmalarına yolaçıyor. Böylece, devrimci değerlerin daha ileriden üretilmesi bir yana, var olan mirasın gerisine düşme, dahası o değerleri tüketme noktasına varılabiliyor.

Sınıf ve kitle hareketinin zayıflığı koşullarında yetişen kadro tipinin sorunlu yapısı, semt kökenli bu kadroların devletin sistemli yozlaştırma saldırısına maruz kalmaları ise soruna bambaşka bir boyut katıyor. Sorunlu haline rağmen bu “kadro” tipinin, üstelik devrimci bir kimlik geliştirmeden bünyeye alınması nedeniyle, ‘71’in devrimci kadro kişiliğinin niteliklerine fazlasıyla uzak, devrimci mirası ancak söylem düzeyinde savunabilen bir anlayış hakim hale gelebiliyor. Öyle ki, bu kişiliklerin pratiği, kimi zaman devrimcilerin emekçiler nezdindeki itibarlarının sarsılmasına yol açabilecek derecede sorunlu olabiliyor.

Bazı ara akım kadroları üzerinden yansıyan sorunlu kişiliklerde, devrimci değerlerin önemli ölçüde yitimine tanık olmaktadır. Devrimci samimiyetini büyük oranda tüketmiş olan bu kesim dar grupçu, fazlasıyla faydacı, ortamına göre kibirli ve saldırgan olabilmektedir. Bunlar, uzun zamandır reformistlerle aynı kulvarda bulunmanın da etkisiyle, burjuva siyaset tarzının olmazsa olmazları olan hile, ayak oyunları, iç hesaplar, perde arkası kulisler vb. “haslet”leri, pekçok yerde politik çizgilerine dahil etmekte bir sakıncı görmeyebilmektedirler.

Dejenerasyonun böylesi uç noktalara varmasını, devrimci değerlere sırt çevirip reformistlerle kucaklaşmanın sonuçlarından biri saymak mümkündür.

‘71 Devrimci Hareketi’ni değil fakat Denizler’i öne çıkaran, onları “ikon”laştırıp siyasi rant aracı olarak kullanmak isteyen ırkçı-şoven zihniyetin temsilcileri de var. Bu gerici çevrelerin ayırdedici özelliği, Kürt halkına düşmanlık ve devletin militarist güçlerine payandalık etmektir. Oysa Deniz Gezmiş’in idam sehpaşısı önünde haykırdığı “Yaşasın Marksizm-Leninizm! Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği!” şiarı bile, bunların Denizler’le karşı dünyalara ait olduklarını kanıtlamaya yeter. İdam sehpaşısında ölüm yiğitlikle göğüslenirken haykırılmış bu şiarlar, devrim ile düzen arasında aşılmaz bir uçurum olarak durmaktadır.

Türkiye’nin sosyal reformist partileri de, ‘71 Devrimci Hareketi’nin önderlerini öne çıkartma tutumunu, onların miras bıraktığı değerlerin arkasında durma iddiasını halen terk etmiş değiller. Komünist yazında pek çok kere dile getirildiği gibi bunlar, burjuva karşı-devriminin zoru karşısında sinmiş, ihtilalci çizgiden yüzgeri etmiş, devrimci örgüt

anlayışını ve pratiğini terk etmiş, devrimci miras ve değerleri düzen bekçilerinin ayakları altına sererek burjuvazinin icazetine sığınmışlardır. Düzen bataklığına boylu boyunca uzanan bu “tövbekar”lar, artık sermayenin parlamentosuna kapağı atma hayalleriyle avunuyorlar. İş soysuzluğa vardırıan bazıları ise, “Deniz Gezmişler’in yolu bugün parlamentoya çıkmıştır” diyebiliyorlar.

Oysa ‘71 devrimcileri, Deniz Gezmişler, Mahir Çayanlar, İbrahim Kaypakkayalar, TİP’in parlamenter çizgisini reddederek devrimi seçmişlerdi. Onlar kurtuluşun reformlarda değil, devrimde olduğunu fark etmiş, gerçekleştirdikleri sıçrama ile devrimci akımların kurucuları olmuşlardır. Başka bir ifadeyle, ‘71’in devrimci akımlarını devrimci yapan, reformist partilerin bugün içinde bulundukları düzen içi zemini mahkum ederek aşabilmiş olmalarıdır.

Geleceği kucaklamak için geçmişi aşmak!

Devrimci mirasın değerler planında erozyona uğraması bir rastlantı olmadığı gibi, niyetlerle de açıklanamaz. Sorunun esası, uzun süredir devam eden tasfiyeciliğin yarattığı bozulmanın yanı sıra, devrimci mirası aşındıran örgüt/partilerin programatik, ideolojik-politik çizgilerinden kaynaklanıyor. Bu alanda yaşanan tıkanma ve belirsizliklere rağmen, geleneksel çizgileriyle devrimci tarzda hesaplaşma cesareti gösteremeyenler, kendilerini devrimci değerleri öğüten bir çark işlevi görmekten alıkoyamadılar. Sorunun bu boyuta varması, geleneksel solun içine düştüğü “ciddiyet ve samimiyet bunalımı” ile yakından bağlantılıdır. Devrimci kadronun kişiliğinde boy veren sorunlar, bütünün parçadaki yansımasıdır aynı zamanda.

Belirtmek gerekir ki, komünistlerin de güçlerini kadrolaştırmada, kadrolarını yetkinleştirmede karşılaştığı sorunlar, zorlandığı alanlar vardır. Ancak burada tartıştığımız sorunun mahiyeti, komünistlerin zorlanma alanlarının çok ötesindedir.

Devrimci mirasın aşınmasında pek çok faktörün rolünden söz etmek mümkündür. Fakat buna rağmen

sorunun özü, geçmişi anlamak ve devrimci tarzda aşmakla ilgilidir. Bunun anlamı ise, geçmişin devrimciliğinden daha ileri bir devrimcilik düzeyine, küçük-burjuva devrimciliğinden işçi sınıfı devrimciliğine erişebilmektir. Komünistler, devrim ve sosyalizm davasına samimiyetle bağlı olan devrimcilere, bu temel önemdeki hatırlatmayı sık sık yaptılar. Ancak halihazırda bunu başarabilen tek akım partimiz TKİP’dir. Bu durum, devrimci mirası geliştirip yeniden üretme noktasında da komünistlere, komünist kadro ve militanlara önemli sorumluluklar yüklemektedir.

Burjuvazinin her cepheden yönelttiği azgın saldırılara karşı durmanın özel bir önem taşıdığı verili koşullarda, ‘71 mirasının devrimci özünü uygun tarzda ve daha ileriden yaşatılmasının önemi yeterince açıktır. Komünistlerin devrim ve sosyalizm davasına samimiyetle bağlı olan kesimlere yönlettiği, “geçmiş devrimci tarzda aşma” çağrısı da güncelliğini korumaktadır.

Sermaye devletinin illegal devrimci çalışmayı baltalamak için azgınca saldırdığı, sol akımların ise önemli ölçüde illegal devrimci siyasi faaliyet yürütme refleksini yitirdiği şu dönemde, Denizler’in 25’inci ölüm yıldönümü, bu durumu sorgulamanın vesilesi yapılabilir. En azından devrim ve sosyalizm davasına samimiyetle bağlı olanlar bu özgüven ve cesareti göstermelidir. Zira devrimci faaliyeti düzenin dayatmasıyla belli alanlara hapsedenlerin, bugünü kurtarıp kurtarmayacakları belli değil ama geleceği kaybetme olasılıkları fazlasıyla yüksektir.

Marksist bir partinin temeli olan devrimci teori, devrimci örgüt, devrimci sınıf diyalektik bütünlüğünü bünyesinde toplayabilen TKİP, bu net çizgiye ve tok iddiaya yaslanarak devrimci mirasın ve değerlerin savunulmasının, daha ileriden yaşatılmasının güvencesidir. Bu noktada öncülük misyonunu hakkıyla yerine getirdiğinde, devrim ve sosyalizm davasına samimiyetle bağlı olan diğer devrimcilerin de önünü açacaktır.

(Ekim, Sayı: 247, Haziran 2007)

İrade çatışmasında kaybeden sermaye devleti oldu...

Taksim kararlılığının kazanımları

2008 1 Mayıs'ı birçok yönüyle tartışılmaya devam ediyor. Hem düzen güçleri, hem “sınıf cephesi”nde yer alanlar, hem de kalbi sınıf mücadelesinden yana atan güçler ortaya çıkan tablo ve tutumlar üzerine çeşitli değerlendirmeler yapıyorlar. Türkiye’deki sınıf mücadelesinin seyri açısından önemli bir eşiği ifade eden 1 Mayıs tablosu kuşkusuz daha da irdelenmeyi gerektiren önemli bir deneyim durumunda.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, 2007 1 Mayıs’ında, Taksim’e girilmesinin hemen sonrasında, Taksim’in “artık 1 Mayıs alanı” olduğunu ifade ettiğinde, kendi kararlılıklarının ötesinde bir tutumu açıklamıştı. Onbinlerce işçi ve emekçinin Taksim ısrarı ve kararlığı Çelebi’ye bu açıklamayı yaptırmıştı. Nitekim, 2007’den 2008’e, aradan geçen bir yıllık süreçte Türkiye’de sınıf mücadelesinin genel tablosunda esasa ilişkin bir değişiklikten bahsedilemese de, işçi sınıfı ve emekçiler cephesinde küçümsenemeyecek önemli gelişmeler yaşandı. Temelinde 2007 Taksim 1 Mayıs’ı kararlılığının durduğu, parçalı ancak sonuçları itibarıyla kazanımlarla sonuçlanan mücadele süreçleri, toplamda emekçiler lehine sonuçlar yarattı.

Bu yılın 1 Mayıs’ı öncesinde GSS saldırısına karşı gelişen İstanbul merkezli mücadele genel planda varolan havayı bir anda güçlendirdi. Ne var ki, bu güçlü atmosfer, yine kısa zaman içerisinde yaşanan bir dizi gelişmeyle birlikte yerini belirsiz bir havaya bıraktı. Bu belirsizlikte yasa karşıtı mücadelede emekçileri yalnız bırakan sendika bürokratlarının payı büyüktü. Fakat yine de bu belirsizliğin mücadele azmini kırdığı söylenemez. Zira tabandaki tepkiyle birlikte sendika merkezlerinden ve ara kademe sendika yönetimlerinden konfederasyonlardaki bürokratlara anlamlı ve sert tepkiler yöneldi.

Türk-İş, DİSK, ve KESK’de de benzer biçimde yükselen bu tepkiler, sosyal güvenlik yasası karşıtı mücadeleden hızla çark edenleri bir kez daha bir araya getirdi. Kısa süreli de olsa, inisiyatif elinden kaçırma korkusu yaşayan üç konfederasyonun bürokratları, gönülsüz bir biçimde 1 Mayıs’ı ortak örgütlenme telaşına giriştiler. Bu aslında ellerinden kayan inisiyatif tekrar ele alma operasyonuydu. Bu üç konfederasyonun her birinin sendikal anlayışları geline aşamada bir farklılık taşımamakla birlikte, sermaye devletinin basıncını göğüslemede tabandan gelen basıncın düzeyine göre davrandılar. Türk-İş’in bir gün önce, DİSK ve KESK’in de devletin açık şiddetiyle ilk karşılaşmasından hemen sonra Taksim’den vazgeçmeleri böyle anlaşılmalı. Yoksa en başından itibaren bu bürokratların sınırları kimse için sır değildi.

Bürokratların ve ara kademe sendikacıların gerçek 1 Mayıs hazırlıkları!

Mart’ın sonunda Devrimci 1 Mayıs

Platformu’nun 1 Mayıs’ta Taksim’de olacağını açıklamasıyla başlayan 1 Mayıs tartışmaları, devletin bilinçli çarpıtması ve provokatif tavrı nedeniyle son haftalarda alan tartışmasına kilitlendi. Kuşkusuz özünde tartışma her iki cephede de doğru anlaşıldı ve bir alanın kullanılıp kullanılmamasının ötesinde bir politik muhteva kazandı. Sözkonusu olan, iki sınıf arasındaki bir irade çatışmasıydı ve bu çok açık bir biçimde yaşandı. En önemlisi de, 1 Mayıs’ın gündemleştirdiği böylesi bir atmosferde milyonlarca işçi ve emekçinin bu tartışmalardan ne sonuç çıkardığıdır. Bu alanda kayda değer en önemli gelişme Erdoğan’ın temsil ettiği sınıf ve kendi dinci partisi adına yaptığı ayak-baş açıklamasıdır. Birçok kesimin ifade ettiği gibi, yıllarca çaba harcanarak başarılamayacak olan teşhirin bu açıklamayla gerçekleşmesi olmasıdır. Liberal düzen aydınlarına göre AKP’nin ipliğini pazara çıkaran Erdoğan, açıkça temsil ettiği sınıfın tutumunu ortaya koymuştur.

“Mazlum” rolünü oynayan, böylelikle en kritik süreçlerde emekçileri düzene yedeklemeyi başaran AKP’nin işi, Erdoğan’ın bu açıklamasından sonra epeyce zora girdi.

Milyonlarca işçinin tepkisini alan Erdoğan’ın açıklamaları, hiç de hesapta olmayan bir biçimde Taksim 1 Mayıs’ının da daha kuvvetli geçmesi için son derece olumlu bir zemin yarattı. Ancak bu zemin güçlü bir ön hazırlıkla

birleştirilebildiği ve irade çatışmasına dönen devlet ile sendikalar çatışmasında sendikaların daha direngen tutumlar almalarıyla mümkün olabilirdi.

Ancak sendikalar bu imkanı kullanmaktan büyük ölçüde kaçındılar. Bırakalım örgütsüz milyonlara seslenmeyi, kendi örgütlü tabanlarını alana taşımak konusunda bile tereddütlü davrandılar. Devletin neredeyse tüm otobüs şirketlerini tehdit edip otobüsleri iptal ettirmesi, şehir içi ulaşımı sınırlandırması vb. uygulama birçok sendikacıyı derhal teslim etmeye zorladı. Bu uygulamaların emekçileri

gececeğini öğrenen birçok şube, toplu gidişlerin olmayacağını akşamdan üyelerine duyurarak, herkesin kendi imkanlarıyla gitmesini istedi. Kimi şubeler ise sabah toplanan kitlesini benzer bir durumla karşı karşıya bıraktı. Durum böyle olunca, sendikaların tabanında bulunan en diri ve devrimci unsurlarla sınırlı

katılımlar gerçekleşti. Sınırlı sayıda sendika şubesi ise toplu gitmenin yaratıcı yollarını bulmayı başararak, böylece daha dirençli bir tutum almayı başardılar. Konfederasyonların tutumlarından bağımsız olmayan bu pasif tutumlar hem katılım sayısını düşürdü hem Taksim’e girme kararlılığını zayıflattı. Binlerce işçi ve kamu emekçisinin alana gelmesi örgütlenmediği

için, önemli bir kitle bu mücadelenin dışında bırakılmış oldu.

Hazırlığın aksayan en temel halkası ise Taksim konusundaki politik açıklıktı. Taksim’e girilsin ya da girilmesin, 1 Mayıs’ın ve genel olarak 1 Mayıs hazırlık sürecinin başarısı, milyonlarca işçi ve emekçiye o günün tarihsel öneminin anlatılabilmesi, sermaye iktidarının yasakçı tutumunun teşhir edilebilmesi ve 1 Mayıs gününe gerçekten bu yasakçı tutumu kırarak bir kararlıkla sahiplendirilebilmesiyle doğrudan ilgilidir. Bu açıdan emekçilerin kendi hallerine bırakılması, sendika bürokratlarının niyetsizliğine bir göstergedir.

Sokak sokak işçi ve emekçi direnişi!

Hem Taksim konusundaki kararlılık hem de Tayyip’in “ayaklar başı yönetirse kıyamet kopar” sözüne duyulan tepki ve bunlar kadar önemli bir etken olarak son ayların sınıf mücadelesi açısından oluşan moral atmosferi sayesinde, son yıllarda olmadığı kadar işçi ve emekçi 1 Mayıs alanına aktı. Yürüyüş kolunun teke indirilmesine rağmen Taksim’i çevreleyen neredeyse bütün sokaklar eylem alanı haline gelmişti. Eylemcilerin daha toplu durduğu DİSK’in önü, AGOS binası ve Şişli Camii de birlikte bütün bir Taksim bir sene sonra ve daha da kitlesel ve kararlı bir direnişe sahne oldu. 1 Mayıs’ın öngünlerinde oluşan kararlılık çok daha ileri bir boyutta Taksim sokaklarındaydı bu kez de. Binlerce işçi ve emekçi bir değil, kimi onlarca kez gaz ve panzerlerle saldırıya uğramasına rağmen alanı terketmedi. Bir araya gelmeyi başaran kitleler buldukları her fırsatta polis barikatlarına yüklenmenin yollarını aradılar. Kimi yerlerde gözü dönmüş polis barikatları yarıldı. Parçalı olan kitleler yarılan barikatların arasında, arkasında ve ortasında toplandı. Tekrar tekrar saldırıya maruz kaldı. Kimi

1 Mayıs 2008 / Şişli

1 Mayıs 2008 / DİSK Genel Merkezi

yerlerde ölümcül saldırılar atlatıldı.

Konfederasyon yöneticilerinin devletin azgın terörüne direnemeyerek Taksim'den vazgeçmesi ve eylemi bitirmesi de işçilerin sert tepkisine neden oldu. Kitlenin önemli bir bölümü sendikacıları protesto ederek ara sokaklarda direnenlerin yanına geçti. Örgütsüz çok sayıda grup, belirleyici bir inisiyatif ve yönlendirme olmaksızın sürekli bir biçimde Taksim'e çıkmanın yollarını aradı. Saldırı sonucu dağılmış insan grupları tekrar başka bir grupla birleşerek yönlerini Taksim'e döndüler. Yaşanan bir dizi zayıflık ve dağınıklığa rağmen sokaklara hakim olan direniş ruhu idi. Üstelik bu direniş hiç de alışlageldiği gibi devrimcilerle sınırlı değildi. Binlerce işçi ve emekçi hem ana toplanma noktalarında hem de ara sokaklarda militan bir direnişin içindeydi. Bu yönüyle düşünüldüğünde, geçtiğimiz seneyi aşan bir kararlılık ve yaygınlıkta bir direniş sergilenmiştir. Daha sabahın ilk saatlerinde DİSK'e saldırı haberinin her yana yayılmış olmasına karşın bir geri çekilme yaşanmadı. Olağan zamanlarda binlerce insanın eylemin dışında kalmasını sağlayacak bu gelişme, tersten bir etki yaratarak, insanların daha ilerden direnişin içinde yer almasına neden oldu.

Devletin ve AKP'nin maskesini emekçi direnişi düşürdü!

Sermaye devleti binlerce işçi ve emekçiye son derece acımasız bir biçimde gerçek yüzünü gösterdi. Bu gözü dönmüş saldırıdan Avrupalı parlamenterlerden milletvekillerine, tedavi için hastanede bulunan hastalardan turistlere kadar herkes nasibini aldı. "Demokrat" ve "mazlum" AKP'nin ipliği böylece pazara çıktı. Her fırsatta emekçilere saldıran devletin gerçek tutumunun bir temsilcisi olduğunu açığa vurmuş oldu.

Devlet terörü öylesine boyutluydu ki, faşist MHP'nin çizgisinde ilerleyen CHP milletvekilleri bile "faşizm uygulamaları", "devlet terörü" ve "AKP provokasyonu" gibi tanımlamalar yaptılar. Hatta faşist parti MHP bile AKP'yi suçlamak zorunda kaldı. Azgın devlet terörünün şiddeti böylesine sonuçlar yarattı. AKP'nin emekçi düşmanı yüzü çok daha geniş bir kesim tarafından görülebilir hale geldi.

Direniş kararlılığı kazandı!

2008 1 Mayıs'ı'na damgasını vuran iki iradenin çatışmasıydı. Rahatlıkla söylemek gerekir ki, bu irade çatışması işçi sınıfı lehine sonuçlanmıştır. Bu kazanımı belirleyen temel olgu ise işçi ve emekçilerin kitlesel ve kararlı bir biçimde 1 Mayıs'ı savunması olmuştur.

Bu direniş, saydığımız ve sayabileceğimiz başka eksikliklerine karşın, sonuç itibarıyla sınıf mücadelesine çok yönlü kazanımlar sunmuştur. en önemlisi işçi ve emekçi yığınını kapsayan bir kararlılık ve direniş tablosudur. Üçüncüsü, direngen tutumun sağladığı güven ve moral atmosferidir. Son olarak ise, sınıf hareketinin daha ileri çıkışlar yapabilmesinin, militan bir mücadele pratiğine yönelebilmesinin yolunu açmasıdır.

1 Mayıs'ı, 1 Mayıs'ın sınırlarını aşan ve sınıf mücadelesinin toplam seyri içinde bir yere oturtan bir bakış ancak bu süreçleri doğru değerlendirebilir. Ancak böyle bir bakışla, yaşanan kritik süreçler sınıf mücadelesinin geleceği açısından deneyime çevrilebilir. Buradan bakıldığında, meydana girilememiş olsa da, 1 Mayıs'ın bu coğrafyadaki mücadeleye kazandırdığı çok şey vardır. İşte bu kazanımlardan dolaydır ki, sermaye devleti bir kez daha kaybetmiştir.

Sosyalist Kamu Emekçileri:

Daha çok emekçi 1 Mayıs alanına taşınmalıydı!

İşçi sınıfı ile sermaye sınıfının karşı karşıya geldiği en görkemli gündür 1 Mayıslar. Ülkemizde ve dünyada işçiler, emekçiler, işsizler, öğrenciler, kısaca tüm ezilenler ve yoksullar sermayeden hesap sormak için alanlara çıkarlar. İnsanca yaşamak için taleplerini haykırırlar.

DİSK, KESK, TÜRK-İŞ başta olmak üzere onlarca demokratik kitle örgütünün başvurusuyla 2008 1 Mayıs'ı İstanbul Taksim Meydanı'nda gerçekleştirilmek istendi. Sermaye hizmetindeki AKP hükümeti bu isteği reddetti. Bu yadırganacak bir tutum değildi, biz işçi ve emekçilerin söylemlerimizde ne kadar haklı olduğumuzu gösterdi. Biz işçi ve emekçiler biliyoruz ki, AKP halkın değil sermayenin hizmetindedir. Onun çıkarlarını korumak, kollamak ve geliştirmek için vardır.

Bu tutum 1 Mayıs öncesi, 1 Mayıs günü ve 1 Mayıs'tan sonra tüm işçiler ve emekçiler tarafından görülmüştür. Bunun adı açıkça devlet terörüdür. Sermaye iktidarı ve onun kolluk güçleri üzerine düşenleri fazlasıyla yapmıştır. Cop, biber gazı, tazyikli su, yere düşen ve savunmasız olan işçinin kafasına tekme atılması, kalasla vurulması, hastane, DİSK binası, parti binası vb. yerlere gaz bombası atılması gibi...1 Mayıs'ın ardından liberal köşe yazarlarının bile "devlet terörü" dediği bu vahşi saldırının sermaye iktidarı tarafından hala pişkin pişkin savunulması neye hizmet ettiklerinin göstergesidir.

İşçiler, emekçiler ve bu ülkenin gerçek sahiplerinin 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkma kararlılıkları ve gösterdikleri çaba yabana atılacak gibi değildir.

Biz **Sosyalist Kamu Emekçileri** de 1 Mayıs alanında olmak için elimizden gelen çabayı gösterdik. Sabahın erken saatlerinde sendikamızda toplandık. Sendika yöneticilerimiz araçlarımıza el konulduğunu, gruplar halinde dolmuş vb. araçlarla Mecidiyeköy'e 3 No'lu Şube'nin önüne gidileceğini ve oradan 1 Mayıs alanına yürüneceğini söylediler.

Daha önceden aldığımız bilgilere göre insanlar Avrupa Yakası'ndaki sendika binalarında konaklayacaklar ve oradan 1 Mayıs'a katılacaklardı.

Şunu belirtmek gerekir ki, örgütlü bir güç böyle davranmaz, davranmamalı. Meşru bir zeminde mücadele yürüten sendika ve demokratik kitle örgütleri örgütlü hareket etmeli, üyelerini kendi kaderleriyle baş başa bırakmamalı. Sendikalar cephesinden bu tutum yeni ve 1 Mayıs'a özgü değil. Öncesinde güçlü bir çalışma yapılmazsa 1 Mayıs'ta yaşadıklarımız bizi şaşırtmamalı. Doğrudur, 1 Mayıs'ta sermayenin kolluk güçleriyle bir çatışma yaşanmıştır. İşçiler ve emekçiler cephesinden yaşananlar iyi birer deneyimdir. Sermayenin gerçek yüzünün açığa çıkarılması açısından olumludur. Ancak sadece ileri güçlerin bu tutumu sergilemesi yeterli değildir. 1 Mayıs alanına daha fazla işçi ve emekçi taşımak için çaba sarf edilmeliydi. Bu yönüyle eksiktir.

Biz **Sosyalist Kamu Emekçileri** de Şişli Etfal Hastanesi önünde devlet teröründen nasibimizi aldık. Eylem sonrasında, devlet terörünü teşhir etmek gerektiğini

düşünerek, sendika yönetimine Kartal Meydanı'nda, tüm Kartal'da bulunan demokratik kitle örgütlerine ve sendikalara çağrı yaparak bir basın açıklaması yapılması yönünde düşüncelerimizi bildirip karar aldık.

2 Mayıs günü Kartal Meydanı'nda devlet terörünü teşhir eden coşkulu bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklaması okunurken sık sık, "Devlet terörüne son!", "Yaşasın 1 Mayıs!", "Her yer Taksim, her yer 1 Mayıs!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganları atıldı.

Sosyalist Kamu Emekçileri / İstanbul

1 Mayıs 2008 / Şişli

1 Mayıs gözlemlerinden...

Şişli Meydanı'nda emekçilerin kararlılığı!

Eğitim emekçileri olarak işçi ve emekçilerin 1 Mayıs kutlamalarında simgesi haline gelen Taksim'e çıkma kararlılığımızı çalıştığımız işyerinden sabah 08:30 sularında 60 kişiyle toplu çıkış yaparak başlattık. Toplanma yeri olarak belirlenen alana geldiğimizde beklediğimiz manzarayla karşılaştık. Polis her yeri işgal etmişti.

Alana giden tüm cadde ve sokakların polis ablukası ve barikatlarıyla kapatılması nedeniyle, belli bir noktaya kadar tek tek giriş yapabildik. Diğer sendika şubeleriyle buluştuk. Kitleyle buluşmak için önümüzdeki barikatı aşmamız gerekiyordu ve yüklendik. Yüklenmemiz yoğun gaz atışlarıyla karşılandı. Bu sırada ilk darbelerimizi de almış olduk.

Polis saldırısı sonucu kitle dağıldığı koşullarda Aksaray SES kriz bölgesi olarak belirlenmiş ve arkadaşlarımızla burada buluşmak üzere sözleşmiştik. Birleştiğimiz kitleye polis bir kez daha saldırdı. Burada da süren çatışmanın ardından atılan gaza karşı koyamayan kitemiz dağıldı. Başlatılan telefon trafiğiyle beraber dağılan kitle bulundukları alanlardan Kurtuluş Caddesi üzerindeki otobüs duraklarında tekrar toparlandı. Saldırı sonucu yaralanan ve gazdan etkilenen arkadaşlarımıza müdahale ettik. Kitle bir parça kendini topladıktan sonra tekrar barikata yüklenme hedefiyle yürüyüş başlatıldı. Kurtuluş Caddesi'ndeki son duraktan ilerledikçe sayı artarak sürdü. AGOS'un önünde bulunan kitleyle birleşmek için bir hayli uğraş verildi. Yürüyüş sırasında atılan sloganlar Taksim kararlılığının ifadesiydi ve sık sık "Ayaklar Taksim'e!" sloganı atılıyordu.

AGOS binası önündeki oluşturulan polis barikatlarının yoğunluğu ve gaz bombalarının etkileri 350 metre öteden kendisini hissettiriyordu. Fakat kararlılığımız attığımız "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarıyla giderek güçleniyordu. Barikatların üzerimize doğru yaklaştığı ve gaz bombaları eşliğinde saldırmaya başlandığı andan itibaren çatışma çıktı. Bu çatışma sırasında aramızda bulunan İstanbul Üniversitesi çalışanı iki emekçi arkadaşımız darp ve gaz bombasının etkisiyle bayıldı. Yapılan müdahalelerle arkadaşlarımız saftaki yerine tekrar döndü. Oluşturulan polis barikatından gelen saldırıya rağmen dağılmayan kitemiz, atılan sloganlarla daha da kararlı bir hale geldi. Kolektif direnişin coşkusu ve öfkesi öyle bir safhadaydı ki, bu sırada "Polis simit sat şerefine sahip çık" sloganı çevik kuvvet polislerinin yüzünde patlatılıyordu.

Polis barikatının önünde çatışmalarla devam eden kararlı bekleyişimiz barikatı açtırdı ve AGOS binası önünde toplanan kitleyle birleştik. Buradaki iki kitlenin birleşmesiyle müthiş bir coşku yaşandı ve hiç susmadan "Ayaklar Taksim'e!", "Yaşasın 1 Mayıs!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Kurtuluş yok tek başına, ha hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları haykırıldı. Yaklaşık 15-20 dakika sonra 4 panzerin alana girmesiyle beraber kitlenin üzerine su sıkıldı,

gaz bombaları atıldı. Saldırı geri püskürtülmeye çalışsa atılan yoğun gaz sebebiyle Haber-Sen ve Tek Gıda-İş Sendika üyeleri zayıf düştü ve kitle sıkıştırıldı. Azgınca saldıran polis bir müddet sonra "Yıkılın bu köhne düzeni, biz başka bir âlem isteriz!" pankartıyla ara sokaktan gelen Topkapı İşçi Derneği ve diğer bileşenlerin üzerine yoğunlaştı. Topkapı İşçi Derneği'ne yönelen polis bize yönelik saldırıya ara verdi. Ancak ara sokaktan gelenlerin direnişi bizim kitemizi de harekete geçirdi ve karşılıklı olarak polisler çatışmaya girildi. Bir süreliğine duran saldırının ardından Topkapı İşçi Derneği'nin önüne barikat kuruldu ve saldırı başlatıldı. Saldırıya karşı Topkapılı işçiler direnirken bizden de "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Emekçiye değil çetelere barikat!" sloganları atılıyordu. Sloganlar yerini tekrar çatışmaya bıraktı. Uzun sayılabilecek bir süre kitlenin üzerine

gaz bombası ve panzerden su sıkıldı. Fakat hem Topkapı işçilerinin hem de bizim kitlenin kararlılığı daha da arttı ve ilk kez kitemiz burada dağılmadı. Dağılmayan kararlılık bir kez daha ablukayı ve barikatı açtırdı ve ara sokaktakiler de ana kitleyle birleşmeyi başardı.

Ara sokaktakilerin de katılımıyla biraz daha kalabalıklaşan kitleyle alanda yürüyüş başlatıldı ve Şişli CHP ilçe binası önüne kadar gelindi. CHP binasında bekleyen CHP'lilerin de alana gelmesi

ve açılan müzik eşliğinde işçi ve emekçiler halaylar çekmeye başlamıştı. Çekilen halaylar sırasında CHP'den yapılan açıklamalarla alana giren DİSK, KESK ve Türk-İş yöneticileri alanda kısa süreli ve sönük bir konuşmayla büyük bir öfkeye yol açtılar ve

yuhalandılar. Bu sırada "Kahrolsun sendika ağaları!" sloganları geldi kitlenin içinden. Bürokratların yapmış olduğu açıklamalar kitlenin kararlılığını düşürmüş, coşkuyu söndürmüştü. Sürekli

"Kahrolsun sendika ağaları!" sloganıyla yuhalanan bürokratlar, can güvenliği tehlikesiyle karşı karşıya kaldıklarını ve bunun büyük bir savaşa dönüşeceğini gözlemlerinden dolayı eylemi bitirme kararı aldıklarını açıklamalarıyla beraber kitle "Taksim'e! Taksime!" sloganlarını attı. Fakat Türk-İş Genel Sekreteri eylemin bittiğini duyurdu. Sendikacıların eylemi sona

erdirmelerinin ardından yüzünü tekrar Kurtuluş Caddesi'ne dönen kitle kararlılığın vermiş olduğu coşkuyla "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları eşliğinde Dolapdere Caddesi'ne barikatlara yüklendi.

Polis helikopterleri ve polis panzerlerinin yoğunlaşmasıyla, gaz bombalarının atılmasıyla çatışma yeniden başladı. Dolapdere Caddesi'nde çatışmanın başlamasıyla beraber "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganı coşkuyla atıldı. Çatışmanın uzamasıyla dağıtılan kitle 10 dakika arayla tekrar buluştu. Çatışmada gaz bombalarının yoğunluğu ve polisin sert tutumu çevredeki halk tarafından nefretle karşılandı, sokaktaki binalarda oturan mahalle sakinleri tarafından alanda polislerle çatışan kitleye su ve limon yardımı yapıldı. Halkın desteğiyle kitle son kez barikata militan bir kararlılıkla yüklendi ve barikatı geri püskürttü.

Dolapdere'de polisin yoğun gaz bombası atması esnafın kepenk kapatmasına neden oldu. Polisin çatışma çıkan alanı terk etmesi ve kitlenin değişik yollardan Taksim'e çıkmak için dağılmasından sonra kitle dağılmış, eylem de bitmiş oldu. Kararlılıklarından ve dayanışmalarından dolayı tüm yoldaşları kutluyorum.

İstanbul'dan bir Sosyalist Kamu Emekçisi

Herkes "seneye biz de geleceğiz" diyor!

1 Mayıs'a katılmak ve Taksim Meydanı'na çıkmak üzere yola çıktık. Vapurla karşıya geçtik ve Şişli'ye ancak taksilerle varabildik. Vapurdan indiğimiz zaman sanki İstanbul işgal edilmiş gibi bir hava vardı. Taksici de o kadar korkmuştu ki, Amerikan temsilciliğinden Osmanbey yokuşuna gelene kadar bir sürü örnekler verdi. Yokuşta iner inmez atılan gazdan nefesimiz kesildi. Alana girmek için gidip polislerle konuştuk. Arkamızı dönüp iki adım attığımızda, arkamızdan dalga geçer gibi gaz bombası attılar. Biz de diğer işçilerle o gün Taksim Meydanı'na girmek için mücadele ettik. Sermaye sınıfının ne söylemleri, ne copları, ne de kimyasalları bizi yıldıramadı. Taksim alanına girememiş olsak bile kararlılığımızı o gün gösterdik.

Onların saldırıları bizi 2009 1 Mayıs'ına daha güçlü hazırlanmamız için biliyor. 1 Mayıs'ı biz yeniden Taksim'de kutluyacağız. "Provokatör"lerden bahsediliyor. Bu provokatörler Cumhuriyet mitinglerinde, başka gösterilerde çıkmıyor da 1 Mayıs'ta mı çıkıyor?. Bu çok ucuz bir demagoji. Taksim bizim için anlamı olan bir alan. Biz işçiler emekçiler, öğrenciler 2009'a daha sağlam adımlarla yürüyoruz.

Eve geldiğimde herkesten iyi tepkiler aldım. Bu 1 Mayıs üzerimizden ölü toprağını attı. Çevremdeki herkes "seneye biz de geleceğiz" diyor. Bu demektir ki Taksim kazanıldı. Herkes bilsin ki kazanacağız, mutlaka kazanacağız!

Kartal'dan bir öğrenci

1 Mayıs 2008 | Şişli Agos önü

1 Mayıs 2008 | Şişli Agos önü

İşçilerden 1 Mayıs gözlemleri...

“Bu direniş gözlerimi yaşarttı!”

1 Mayıs sabahı erken saatlerde kalkıp Kartal Meydanı'nda yoldaşlarla buluştuk. Herkes geldikten sonra araçlara binerek Taksim'e doğru hareket ettik. Ancak devletin saldırıya programlanmış, içi boş parçalardan oluşan ve gerçekten robota benzeyen polisleri, bütün caddeleri ablukaya almışlardı. İlk kez katıldığım 1 Mayıs'ta birçok şey gördüm ve öğrendim. Çok güzel anlar da yaşadım. İlk kez polisle çatıştım, ilk kez slogan attım. Ara sokaklarda yoldaşlarla ve devrimcilerle birlikte Taksim kararlılığının mücadelesini verdik. Polisin gaz bombası, tazdikli suyu, boyalı suyu ve coplu saldırısının devrimcileri yolundan döndüremeyeceğini gördüm, yaşadım. Polisin biber gazından çok bu direniş benim gözlerimi yaşarttı. Bundan sonra da işçilerin, devrimcilerin ve bütün emekçilerin katıldığı 1 Mayıslar'a, eylemlere ve direnişlere katılacağımın sözünü veriyorum.

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın işçilerin ve emekçilerin kardeşliği!

Kartal'dan bir metal işçisi

“Seneye daha kalabalık bir şekilde 1 Mayıs'ta olacağız!”

Devletin işçileri alana sokmamak için tüm gücüyle saldırdığı 1 Mayıs'ta ben de vardım. İşyerinden arkadaşların çoğu patronun maaşları ayın 10'ununda yatırması gerekirken 1 Mayıs'ta yatıracağı vaadi ve ustabaşının 1 Mayıs'a giden bir daha işe gelmesin tehdidi nedeniyle 1 Mayıs'a gelemedi.

Ben 1 Mayıs'tan döndükten sonra işyerinden arkadaşların 1 Mayıs'ı televizyonlardan takip ettiklerini ve tartıştıklarını gördüm. Arkadaşların devletin faşist saldırısının zorbalıktan başka bir şey olmadığını, insanları yıldırma için Taksim'i emekçilere yasakladıklarını söylüyorlardı. Sağ görüşlü arkadaşlar bile işçilerden çok korktukları için Taksim alanını yasakladıklarını düşünüyorlar. Sağcı arkadaşların hiçbir devletin saldırmasını onaylamıyor. Çoğu 1 Mayıs'a gelmediği için pişman olduğunu söylüyor. Bir dahaki seneye kadar işyerimizde örgütlenme çalışması yapıp daha kalabalık bir şekilde 1 Mayıs'ta olacağız.

Kartal'dan bir metal işçisi

“Her yer Taksim alanına çevrildi!”

Biz Alkom işçileri olarak 1 Mayıs'ı toplu iş sözleşmemize tatil olarak koydurduk. Alkom işçileri olarak her dönem 1 Mayıs'a toplu katılım sağladık. 2008 1 Mayıs'ında “her türlü önlemi alacağız” diyerek ortamı terörize eden hükümet ve yetkililerin tehditlerine rağmen işçilerin tamamına yakınının 1 Mayıs sabahı erkenden Şişli'deki DİSK binası önüne taşındık. Gördüklerimize inanmadık. Sendikamız talan edilmiş, akşamdan bekleyenlerin üzerlerine saldırılmıştı. Sendika önünde biriken kalabalıkla birlikte slogan atmaya başladık. Üzerimize tazyikli su

ve gaz bombaları atıldı. Gördük ki hükümet işçi sınıfından çok korktuğu için en ufak bir protestoya bile tahammül edemiyor. İlk defa saldırıya ve gaz bombasına maruz kalan işçiler yapılanları lanetledi. Toparlayabildiğimiz işçilerle tekrar sendika önünde toplandık. Tekrar “Yaşasın 1 Mayıs!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganlarıyla karşılık verdik.

Sendikacıların açıklamalarıyla birlikte her yer Taksim alanına çevrildi. Faşist devlet terörüne maruz kalan işçi sınıfı mücadele azmini körükleyerek, zorbalara gerçek gücünü göstererek, genel direnişle-genel grevle yanıt vermelidir.

Alkom işçileri

“Her 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağız!”

1 Mayıs işçiler açısından çok önemlidir. Biz de böyle önemli bir günde Taksim'deydik. Orada üzerimize düşeni yaptığımıza inanıyorum. Bizi Taksim'e gitmekten caydırmak için televizyona çıkıp durdular ama

biz caymadık. Biz kendimiz ve geleceğimiz için oradaydık. Bundan sonra her 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağız.

Kartal'dan bir metal işçisi

“Bir dahaki sene de Taksim'de olacağız!”

Genel Sağlık Sigortası ve Sosyal Güvenlik Yasası'na karşı mücadele sürüyorken bizler de Telekom'da bu eylemlere katılmak ve işçi arkadaşlarımızı sürece duyarlı hale getirmek için çalışma yapmıştık. Bu çalışmalar sırasında 1 Mayıs'ı da gündemimize alarak işçileri hazırlamak için bu yönde çalışmalar yaptık. Özellikle sosyal güvenlik yasasına karşı çalışma sonuç vermiş ve hiçbir eyleme ve etkinliğe katılmayan sendika eyleme kitlesel bir katılım sağlamıştı. Bundan sonra bir grup Telekom işçisiyle 1 Mayıs'a hazırlık için toplantılar yaptık. İşyerlerinde 1 Mayıs'ın duyurusunu yapmaya çalıştık. Eğer sendika katılmaz ise işçilerin bağımsız olarak katılması için propaganda yaptık.

Ancak tam 1 Mayıs'tan bir gün önce Türk-İş'in 1 Mayıs'a katılmayacağı açıklaması yapması ve zaten bu açıklamayı dört gözle bekleyen şubenin açıklamanın üstüne yatmasından dolayı 1 Mayıs'a katılım kırıldı.

Buna rağmen aylardır çalışma yapanlar olarak Taksim 1 Mayıs'ı için yola çıktık. Bazı arkadaşlar Tünel tarafından bazı arkadaşlar da Şişli tarafından Taksim'e girmeye, hiç değilse ana kitleyle buluşmaya çalıştı. Herkes gibi bizler de devletin gazından ve suyunda nasibimizi aldık. Ancak binlerce emekçi ve devrimci gibi biz de alanı terketmedik. Yapabileceğimiz her şeyi yaptık, birçok noktadan buluştuğumuz kitleyle barikatları zorladık ama Taksim'e giremedik. Yine de gelen işçi arkadaşlar adına oldukça iyi oldu. Bir dahaki sene de Taksim'de olacağız ve bunun için çalışmalarımızı tekrar yapacağız.

Anadolu Yakası'dan Telekom işçileri

“Onurlu mücadelemiz sürece!”

Merhaba dostlar!

Ben Yeşiloba Metal Sanayi'nde çalışıyorum. İki yıldır Sİ-DER pankartı arkasında 1 Mayıs'a katılıyorum. Çalıştığım sanayi sitesinde her sanayi sitesinde olduğu gibi birçok sorunla boğuşuyoruz. Sigorta, maaş, iş kazaları, sağlıksız çalışma koşulları, yaşadığımız sorunların başında geliyor. Çalışma koşullarının bu kadar kötü ve ağır olmasının yanında en önemli sorunumuz işçilerin örgütlenme ve birlik olma sorunu. Sİ-DER bu amaçla yaklaşık üç yıldır çalışmalarını sürdürüyor. İnsanca çalışma ve yaşam koşullarımızın asgari düzeyde iyileşebilmesi için bir çatı altında örgütlenebilmek gerekiyor. Bu amaç etrafında birliğimizi sağlamaktan ve bu mücadeleyi sürekli kılmaktan geçiyor. Kendi geleceğimizi, çocuklarımızın geleceğini kazanmak biz işçilerin ne yapacağına bağlı.

Yaklaşık üç aydır sürdürdüğümüz çalışmalar karşılıksız kalmamış, birlik olmak yolunda önemli adımlar atmıştık. İlk defa yaşadığımız bir kurultay deneyimi vardı. Site içindeki örgütlenme ve hak alma mücadelemizde önemli bir yerde duruyordu. Kurultayımızda yaklaşık 90 işçi ve emekçi bir araya gelerek sorunlarımızı tartıştık, çözüm yolları aradık.

Belki bugün için sitelerden binlerce işçi yan yana değiliz. Ama nasıl ki kurultayda, 1 Mayıs'ta onlarca, yüzlerce işçi yan yana geliyorsak, site işçileri de yaşadıkları sorunlara karşı bu haklı mücadelede yan yana gelmeyi ve birlik olmayı öğrenecektir.

Bu duygularla gittiğim 2008 1 Mayıs'ı benim için çok ama çok anlamlı geçti. Biz sanayi işçileri olarak, bu bilinçle işçilerin birlik, mücadele, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ta Sİ-DER pankartı arkasındaydık. Taşıdığımız “**Köle değiliz işçiyiz, örgütlüysek güçlüyüz!**” pankartı tam da durumumuzu yansıtıyordu. Attığımız sloganlar, taşıdığımız dövizlerle sorunlarımızı, taleplerimizi alana, bizimle birlikte orada bulunan binlerce işçi ve emekçiye taşımış olduk.

Bu yılki 1 Mayıs'ta her şeyden öte aramızda yeni sınıf kardeşlerimiz vardı. Haftalardır yürüttüğümüz çalışmalar karşılığını bulmuştu. Harcadığımız emek sınıf mücadelesine yeni kazanımlar sağlamıştı. Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya karşı insanca çalışma ve yaşama koşullarının sağlanması için taleplerimizi haykırdık. Yaklaşık onbin kişinin katıldığı 1 Mayıs hem bizi sevindirip gururlandırdı hem de mücadele azmi kazandırdı.

Adana sanayi işçileri çürümeye yüz tutmuş bu sistemin sahiplerine ve sözcülerine 1 Mayıs alanında tok bir yanıt verdiler. Onurlu mücadelemiz 1 Mayıs alanında olduğu gibi tüm mücadele alanlarında sürecektir.

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Yaşasın 1 Mayıs!

Yeşiloba Metal Sanayi Sitesi'nden bir işçi

Faşist zorbalardan hesap sorma zamanı...

Bunlar engerekler ve çıyanlardır!

Sendikal bürokrasinin oyunları ve hükümetin buyrukları ile önce salonlara sonra devlet icazetli alanlara (dağa-taşa-bayırlara) hapsolan 1 Mayıs, nihayet iki yıldır Taksim hedefiyle mücadele günü kimliğine büründü. Bu hedefin düzenin kırmızı çizgilerinin ötesine taşan bir meydan olmasından dolayı, devlet kendinden beklenen terörü esirgemedi. Aylar öncesinden başlayan tehditler, birbirinden gülünç bahaneler bu hedef eksenindeki kararlılığı baltalamayı amaçladı. 1 Mayıs'ın düzen cephesindeki mimarları, devletin bekası için yapmaları zorunlu olanı yapıyor olmalarının rahatlığıyla, ortaya çıkan tabloyu da cepheden sahiplendiler.

Taksim yasağı sermaye devletinın mayasındadır

1 Mayıs 2008'de yaşanan saldırı ile birlikte başta AKP hükümeti olmak üzere düzen cephesi büyük bir yenilgi aldı. Bu süreç AKP için özel bir yıpranma sürecini başlattı ve kapatma davasına karşı elinde tuttuğu “demokrasi” kozunun uçup gitmesine sebep oldu. Bunun yarattığı basıncın da etkisi ile düzen cephesi daha da pervasızlaştı.

Taksim Meydanı'nın yasaklanması ise AKP'den çok önce bizzat sermaye devletinın politikasıdır. Taksim Meydanı'nı yasaklayan '79 yılında ilan edilen sıkıyönetimdir. Bu ise yükselen işçi ve emekçi hareketini bastırmak için ortaya konan '77 1 Mayısı komplosunun bir devamıdır. Bu süreci 12 Eylül darbesi tamamlamıştır. Dolayısıyla AKP yalnızca devlet politikasının taşeronluğunu yapmaktadır.

Ancak pratikte sürecin sorumluluğu üç isme; Başbakan Erdoğan, Vali Güler ve Emniyet Müdürü Cerrah'a aittir. Bu üç tescilli faşist, sürecin başından itibaren işçi ve emekçilere kin kusmuş, devletin sopasının ağırlığını hissettirmek için hiçbir fırsatı kaçırmamıştır.

Taraftarsız maçlar, eylemcisiz mitingler!

Vali Muammer Güler göreve başladığı günden bu yana İstanbul'u aynı zihniyetle yönetmiştir. Eylem olacak diye meydanı kapatması çok şaşırtıcı olmamıştır, zira geçmişte de olay çıkabilir diye futbol maçlarına rakip takımın seyircisini almamak gibi uygulamalara imza atmıştır.

İstanbul'un AB ülkeleri içinde suç oranının en az olduğu şehir olduğunu iddia etmesi, *“İstanbul'un güvenlik gereksinimleri vardır. Ancak İstanbul'da kesinlikle ve asla güvenlik zaafiyeti yoktur”* gibi anlamsız sözlerle gülünç duruma düşmesi onun için olağan bir durumdur. Yerel yönetim ile birlikte sürdürülen yıkım ve talan ise herkes tarafından bilinmektedir.

Valiliğin kirli dosyası şehir yönetimi ile de sınırlı değildir. Hrant Dink'in valiliğe çağrılıp burada Vali Yardımcısı Ergün Güngör tarafından tehdit edildiği halen hafızalarımızdadır. Vali Güler, İstanbul Emniyet Müdür Cerrah'ın Dink cinayeti hakkında oluşturulmasına da izin vermemiştir.

Cerrah'ın suç dosyası

Cerrah'ın suç dosyası ise birkaç sayfaya sığmayacak kadar kabarıktır. Cerrah ve Güler'in yönetiminde olduğu dönem boyunca İstanbul'da sokak

ortasında işkence vakaları, gözaltında ölümler artmış, dahası İstanbul'un her yanı kameralar ile çevrilmiştir. Tüm köşe başlarına konuşlandırılan polislerle, kameralara, verilen sınırsız yetkilere rağmen gasp, hırsızlık, tecavüz gibi kapitalizmin doğasından kaynaklı suçlarda hiçbir azalma olmamıştır. Çünkü bu güvenlik önlemlerinin tek hedefi düzen karşıtı muhalefeti yok etmektir.

Cerrah'ı 2006'da, Öğrenci Kolektifi'nden gençlerin linç edilme girişimi üzerine verdiği tepkiden hatırlıyoruz. 30 Ağustos kutlamaları sırasında “İsrail askeri olmayacağız!” pankartı açan 4 kişi polisin provokasyonu ile linç edilmeye çalışılmış, bunun üzerine Cerrah *“Vatandaş müdahale edip gerekli tepkiyi gösterdi. Güzel bir tepki...”* diyerek linç girişimine açık destek vermiştir.

Cerrah bir röportaj sırasında güvenlik için hep silah taşıdığını, ilkokuldan beri kızlarına silah kullanmayı öğrettiğini anlattıktan sonra silah kullanmanın gerekliliğini vurgulamıştır. Röportajda sorulan sorunun İstanbul'un güvenli bir şehir olup olmadığına dair olduğu düşüldüğünde, orman kanunlarıyla işleyen kentin Emniyet Müdürü'ne yakışır bir yanıtı bu.

Cerrah'ın Dink cinayetinin doğrudan sorumlularından olduğu, önceden haberi olmasına rağmen müdahale etmeyerek örtbas ettiği cinayeti *“Örgütle bağlantısı yok, milliyetçi duygularla işlenmiş bir cinayettir”* diyerek kapatmaya çalıştığı yine belleklerdedir.

Cerrah da tıpkı kendinden önceki faşist polis şefleri sürüsü gibi görevini layıkıyla yerine getiren, devletin sopasını halkın üzerinden eksik etmeyen, yeri doldurulamaz bir Emniyet Müdürü'dür.

Kasımpaşalı emek düşmanı!

Cerrah ve Güler'in hamisi Başbakan Erdoğan ise iktidara geldiği ilk günden bu yana bir yandan dinsel gericiliği, ortaçağ karanlığını palazlandırırken, diğer yandan neoliberal saldırıların biricik uygulayıcısı

olmuş, gerici örgütlenmelerle toplumu pek çok yönden sarmalayarak iktidarını pekiştirmiştir.

Erdoğan döneminde Kürt halkına yönelik saldırıların, sol harekete yönelik baskıların, işçi ve emekçilere dayatılan sosyal yıkımın haddi hesabı yoktur. ABD'nin kuklası hükümet eşi görülmemiş bir saldırı dalgasına rağmen kendini bugüne kadar koruyabilecek yeteneği de sergilemiştir. En küçük bir şikâyetle bulunan kişiler bile bizzat Erdoğan'ın küfür ve hakaretlerine maruz kalmış, yaka-paça gözaltına alınmıştır. Polis devlet uygulamaları, terör paranoyası sürekli tırmandırılmıştır.

Kapatma davası ve düzen içi kutuplaşma sırasında sahte demokrat maskesi takarak kendini savunmaya çalışan AKP'nin kirli sicilini bakıldığında, bunun hiçbir inandırıcılığı yoktur.

İstifa talebi ya da basitçe “kelle istemek”

Düzenin bu has uşakları 1 Mayıs süreci ile birlikte bir kez daha ve açıkça emeğe, özgürlüğe ve insana dair olan tüm değerlere düşman olduklarını göstermişlerdir. Bu asalaklar takımından hesap sormanın tek yolunun onları besleyen ve onların uşaklığını yaptığı düzeni parçalamak olduğu devrimciler tarafından geçmişten beri vurgulanmaktadır. Bugün sergilenen devlet terörü ise toplum nezdinde fazlasıyla teşhir olmuş ve tepki toplamıştır. Bu tepkiyi devrimci bir bakışla örgütlemek, tüm devrimci güçler açısından tartışmasız bir görevdir.

Buradaki üç ismi, yani Cerrah, Güler ve Erdoğan'ı hedef alan çok sayıda kampanya yapılmış ve istifa etmelerinin gerektiği burjuva-liberal kalemler tarafından bile defalarca dile getirilmiş, dahası düzen cephesinden kendiliğinden bir istifa beklenmiştir. Oysa geçmişin feodal yönetimlerinden günümüzün burjuva iktidarına kadar tüm yönetimler kendi çocuklarına sonuna kadar sahip çıkmışlardır. Ta ki altlarındaki koltuk ciddi anlamda sarsılmaya başlayıncaya kadar... İşte o zaman yeniçerileri memnun etmek için bazı paşaların kellesi gider ya da Avrupa'nın “ilkeli bürokratları” istifalarını verirler.

Bozuk düzende sağlam çark olmaz!

Bugün de bu asalaklara karşı işçi ve emekçilerin öfkesini ortaya koymak, düzenin kendini aklamak için ortaya attığı her tür yalanı teşhir etmek ve hesap sormak yakıcı bir ihtiyaçtır. Bunu yapacak olan ise kuşkusuz Taksim kararlılığının moral etkisi ile adımlarını hızlandıran işçi ve emekçiler olacaktır.

İstifaları isterken unutulmaması gereken ise, bu isimlerin bu kokuşmuş düzenin sürekli ürettiği ve kullanıp attığı piyonları olduğudur. Koltuktaki isimler değişir, AKP gider CHP gelir, belki eyleme katılıp gaz yiyenler AKP'liler, iktidardakiler CHP'liler olur. Ama tüm bu kirli sistem sürdüğü sürece rolleri değiştirmek dışında işçi ve emekçilere bir çözüm sunamazlar.

Tarih bunlar gibi engerekler ve çıyanlarla doludur. Bunlardan kurtulmanın yolu, işte bu yüzden, yalnızca koltukta oturanların kelleleri ile yetinmek değil koltukların tamamından kurtulmaktan geçmektedir. Devlet terörünün, faşist yasaların, burjuva yalanların sonu ve işçi-emekçilerin kurtuluşu ancak bu çıyanların yetiştirdiği bataklığın yok edilmesiyle mümkün olacaktır.

Gençlik hareketinden...

Faşist beslemeler işbaşında!

1 Mayıs kutlamalarının ardından akşam saatlerinde evlerine dönen iki arkadaşımıza Eskişehir'in merkezi olan Çarşı Tramvay durağının yakınlarında faşist beslemeler tarafından bir saldırı gerçekleştirildi. 7-8 kişilik faşist grup sopa ve kalaslarla "allahu ekber" diye bağırarak arkadaşlarımıza arkadan saldırdılar. "Bunlar teröristtir" diyerek linç örgütlemeye çalışan faşistler, arkadaşlarımızın ve çevre halkının müdahalesi sonucu kaçmak zorunda kaldılar. Yaşanan arbedede yaralanan arkadaşlarımız hastanede polisin keyfi müdahalesine maruz kaldılar. İfade vermeyeceklerini söylemeleri üzerine polis biber gazı kullandı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

İÜ Kamp-Üs / Sinema Atölyesi çalışmalarından...

Kamp-Üs Kültür Sanat Festivali kapsamında oluşturduğumuz Sinema Atölyesi, çalışmalarına devam ediyor. 4 Mayıs günü bir toplantı gerçekleştirdik.

Toplantıda çekeceğimiz kısa filmin kurgusunu tamamladık ve senaryosunu oluşturduk. 6 Mayıs'tan itibaren çekimlere başlayacağız. Çekimleri anfiye gerçekleştirmeyi düşünüyoruz.

"Üniversite deyince..." başlığında yaptığımız röportajlar devam ediyor. Üniversite içerisinde ve dışında, öğrencilerle, ailelerle, esnafla yaptığımız röportajlarda insanların yoğun ilgisiyle karşılaşyoruz.

Bugüne kadar okul içerisinde ÖKM, Fen ve Edebiyat Fakültesi, Merkez Kampüs ve Yabancı Diller Bölümü'nde çekimler yaptık. Vapurda, kafelerde, Taksim'de röportajlar yaptık. Ayrıca bir arkadaşımız tiyatro öğrencileriyle "Üniversite deyince" başlıklı doğaçlama bir oyun kameraya aldı.

Kamp-Üs Sinema Atölyesi

Kamp-Üs festivalinin hazırlıkları sürüyor...

12-16 Mayıs tarihleri arasında Öğrenci Kültür Merkezi'nde gerçekleştireceğimiz "Yaşamın ve sanatın her alanında biz varız!" festivalinin hazırlıklarını yoğunlaştırarak sürdürüyoruz. Merkez Kampüs, Yabancı Diller Bölümü, Fen ve Edebiyat Fakülteleri'nde festivalin ve atölyelerin çağrılarını yapmaya devam ediyoruz.

Festivalin hazırlık sürecinde göstereceğimiz "Üniversitede biz varız!" başlıklı belgeselin ön çalışması olarak 5 Mayıs günü Merkez Kampüs, Yabancı Diller Bölümü ve Edebiyat Fakültesinde afiş ve el ilanı kullandık.

Dağıtım sırasında birçok kişiyle sohbet ettik. Özellikle belgesel ve Deniz'ler hakkında olan bu sohbetlerde birçok şey tartışma imkanı yakaladık. Öğrencilerin yoğun ilgisi vardı.

Kamp-Üs dergisini yeni sayısını bu haftadan itibaren kullanmaya başladık. Festival çağrısına geniş bir yer verdiğimiz dergimizin bu sayısında diğer üniversitelerden ve dünyadan birçok habere yer verdik. Ayrıca yurtlarda yaşanan sorunlar üzerine ve Arçelik işçileriyle yaptığımız röportajları da bu sayıda kullandık.

Toplu satışlara 5 Mayıs'tan itibaren başladık. Edebiyat ve Fen Fakültesi'nde bir saat içerisinde 70 dergi kullandık. Şenlik çağrısını da yaptığımız

satışlarda öğrencilerin ilgisi çok iyiydi. Birçok kişiyle festivali tartışma fırsatını yakaladık.

Kamp-Üs dergisi

Cebeci'de duvar gazetesi...

Cebeci'de yaklaşık bir ay önce kampüsümüzdeki öğrencilerle birlikte bir duvar gazetesi çalışması başlattık. Bir hafta boyunca çıkan gazetelerden ve dergilerden derlediğimiz haberleri bir araya getirip tartışarak gazetemizin içeriğini oluşturuyoruz. Kestiğimiz resimler ve yazılardan çok bunlar üzerine kendi yaptığımız yorumlara ağırlık vermeye çalışıyoruz. Gazetemiz görsel açıdan da öğrencilerin dikkatini çekiyor. Haftanın gelişmelerinden derlediğimiz duvar gazetesi bir hafta boyunca kampausteki tüm fakültelerde asılı duruyor. Gazeteye öğrencilerin ilgisi de oldukça fazla.

Çalışmamız kapsamında her Cuma çalışmaya yeni öğrenciler katabilmek amacıyla açık toplantı çağrıları yapıyoruz.

Şu ana kadar çıkardığımız gazetelerin özellikle ilk sayılarında SSGSS'ye yönelik haberlere ağırlık verdik. Yasanın bizden neler götürdüğünü anlattık, bu yasa karşısında binlerce işçinin, emekçinin alanlara çıktığını duyurduk, kampüsteki öğrencileri süreç içerisinde Ankara'da gerçekleştirilecek eylemlere çağırdık.

Yine geçtiğimiz haftalarda birçok üniversitede gerçekleştirilen faşist saldırılara geniş yer ayırdık. Tersanelerde yaşanan iş cinayetleri, yanı başımızda süren TEGA grevi diğer gündemlerimiz arasında yer aldı. Geride bıraktığımız son iki sayıda ise ağırlıklı olarak 1 Mayıs gündemine yer verdik. 1 Mayıs'ın tarihsel geçmişinden bahsettik.

Üniversitelerde İP çetesine yer yok!

Yaşasın devrimci dayanışma!

YTÜ'de 5 Mayıs günü "Bağımsızlık için Anadolu'ya Geçiyoruz" adı altında TGB imzalı çalışma yapmak isteyen İP'lilerle devrimciler arasında çıkan gerginlik, 6 Mayıs günü TGB tarafından fiili saldırıya dönüştürülmüştü. Devrimci demokrat yurtsever öğrencilere yönelen saldırı aldığımız tutum sayesinde püskürtülmüş ve İP çetesi okuldan çıkarılmaya zorlanılmıştı.

7 Mayıs günü, TGB tarafından gerçekleştirilmeye çalışılan provokasyonu ve TGB'nin kendisini, neye hizmet ettiğini *Devrimci Demokrat Yurtsever Öğrenciler* imzası ile etkin bir şekilde teşhir ettik.

7 Mayıs günü sabah erken saatlerde okula gelerek etkin bir biçimde afiş, duvar gazeteleri vb. materyalleri kullandık. Fakülteler, Tonoz kafe önü, yemekhane gibi yerlerde yoğun materyal kullanımı gerçekleştirerek TGB'nin çalışma alanını kapatmak yönlü bir çalışma hattı izledik.

Hazırladığımız duvar gazeteleri ile gerçekleşen provokasyon girişimi ve İP çetesi teşhir edildi. TGB'nin hangi amaca hizmet ettiği, 6 Mayıs günü yaşanan saldırının kendisi de ortaya kondu.

Bu arada üniversite yönetiminin Tonoz ve T Blok'ta bulunan bütün panoları ortadan yok etmesi ve okula iki otobüs çevik ve bolca sivil polis getirmesi çalışmanın önüne geçemedi. Hazırlanan

Önümüzdeki süreçte de yine etrafımızda birçok gelişmeler yaşanacak ve biz düzen tarafından kirletilen beyinlere, düzenin bir kurumu olan burjuva medyanın anlattığı yalanlara bir alternatif olma çabamızla yolumuzu yürümeye devam edeceğiz.

Cebeci Ekim Gençliği

materyallerle üniversitenin her bir köşesi, özellikle de Tonoz önü donatıldı.

7 Mayıs günü Tonoz önünde toplanan yaklaşık 80 kişi "Üniversitelerde ulusalcı faşist çetelere, provokasyonlara geçit yok!" pankartı açtı. Alkış ve sloganlarla açılan pankartla birlikte bir arkadaşımız Tonoz kafe önünde 6 Mayıs günü gerçekleşen olayları ve TGB'nin ne olduğunu anlatan bir ajitasyon konuşması gerçekleştirdi. Konuşmanın ardından kitle sloganlar eşliğinde ana giriş kapısına yöneldi ve burada basın açıklaması gerçekleştirildi.

Basın açıklamasının ardından tekrar sloganlar eşliğinde orta bahçeye, sonrasında yemekhaneye gidildi. Her iki noktada da ajitasyon konuşmaları yapıldı. Sonra Mimarlık Fakültesi önünden tekrar Tonoz'un önüne geçildi. Basın metni burada bir kez daha okunduktan sonra eylem bitirildi. Toplamda tüm kampüste etkin bir teşhir gerçekleştirilmiş, kitle coşkulu sloganlarla eyleme katılmış ve gayet güçlü bir eylem ortaya konmuştur.

Alandaki çalışmamız 7 Mayıs akşam saatlerine kadar sürdü ve saat 17:30'da okuldan toplu çıkış yapıldı.

Ortaya konulan bu irade ile birlikte önümüzdeki günlerde de aynı şekilde duvar gazetelerimiz, afişlerimiz ve bildirilerimizle alanda olacağız.

YTÜ Ekim Gençliği

Adana Sanayi İşçileri Kurultayı Sonuç Bildirgesi...

Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz çalışmaya karşı örgütlü mücadele!

Adana Sanayi İşçileri Kurultayı, Adana Sanayi İşçileri Derneği'nin uzun bir döneme yayılan çalışmasının bir ürünü olarak 20 Nisan 2008 tarihinde, 90 işçi ve emekçinin katılımıyla gerçekleştirilmiştir.

Adana Sanayi İşçileri Kurultayı, 2007 1 Mayıs'ında işçi sınıfının Taksim'i yeniden fethetmesiyle ivmelenen ve son bir yıl içinde Hava İş'in toplu sözleşme sürecinden Telekom'a, Tersanelerden bir takım mevzi direnişlere ve genel sağlık sigortası sürecindeki karşı koyuşlara dek işçi sınıfı ve emekçilerin üzerlerindeki ölü toprağını atmaya çalıştığı bir süreçte toplanmıştır.

Kurultayımız ön hazırlık sürecinden itibaren sermayenin çok yönlü saldırıları karşısında güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya karşı örgütlü mücadele şiarını kendi önüne koyarak bir çalışma yürütmüş ve kurultay gündemi de buna uygun şekillenmiştir.

İşçi sınıfının devrimci kimliği ve tarihsel misyonu; küçük sanayi sitelerindeki ağır çalışma koşulları ve bunlar karşısında işçi sınıfının enerjisini açığa çıkarabilecek yegâne araçlar olan taban örgütlenmeleri; sağlık ve emeklilik hakkının gaspı anlamına gelen SSGSS Yasası; işyerlerindeki kölece çalışma koşulları, sigortasız ve düşük ücretle çalıştırma politikası gibi saldırılar ile bütün bunlara karşı yürütülecek örgütlü mücadelenin sorunları hem sunulan tebliğlerde hem de yapılan konuşmalarda ele alınmıştır.

Bu yanıyla kurultayımız kölelik koşullarında çalışmaya karşı sistematik ve uzun soluklu bir çalışmayı önüne koymuş ve aşağıdaki kararları almıştır:

1 Mayıs'ta iş bırakarak alanlara!

1 Mayıs sermaye ile işçi ve emekçi hareketinin karşı karşıya geldikleri önemli bir mücadele günüdür. Sermayenin en temel haklarımızı elimizden almaya yöneldiği, buna karşılık işçi ve emekçilerin ise saldırılara karşı örgütlü mücadeleyi yükselterek, birlik ve dayanışmayı güçlendirerek yanıt vermeye çalıştığı bir süreçte 1 Mayıs'ın en güçlü biçimde kutlanması daha bir önem kazanmaktadır. 1 Mayıs'a güçlü bir katılım aynı zamanda işçilerin kendilerine olan güvenlerini arttıracak ve sonraki dönemde sermayeye karşı yürütecekleri mücadelede büyük bir moral güç kazandıracaktır.

Bu çerçevede kurultayımız işçi sınıfı ve emekçileri 1 Mayıs'ta sermayenin topyekûn saldırılarına karşı iş bırakarak alanlara çıkma çağrısı yapılmasına ve bunun örgütlenebilmesi için her türlü aracın da kullanılarak güçlü bir faaliyet sürdürülmesine karar vermiştir.

15-16 Haziran'ın ışığında sınıf hareketi ve görevlerimiz konulu bir sempozyumun düzenlenmesi

15-16 Haziran direnişi sadece Türkiye işçi sınıfının en görkemli eylemi olmakla kalmıyor aynı zamanda işçi sınıfının yapabileceklerinin de basit göstergelerinden birini ifade ediyor. 15-16 Haziran'da, gerek işçi sınıfının tarihsel misyonu gerekse de devrimci kimliğini bilinçlere çıkaracak ve içinde

bulunduğumuz dönemde sınıf hareketi ile sorumluluklarımızı tartışacak bir sempozyumun düzenlenmesi kurultayımız tarafından karara bağlanmıştır.

İnsanca yaşam ve çalışma koşullarının sağlanması için mücadele!

Bugün milyonlarca işçi sigortasız olarak çalıştırılmaktadır. Bu durum çalışma yürüttüğümüz küçük ölçekli işletmelerin bulunduğu sanayi bölgelerinde daha yoğun olarak yaşanmaktadır. İşçilerin oldukça küçük bir kesimi sigortalı olarak çalışmakta, fakat onların da çoğunun sigorta primleri asgari ücret üzerinden yatırılmaktadır.

İşçi sınıfının içinde bulunduğu bu yoksulluk ve karanlık aynı zamanda işçileri büyük bir yozlaşmanın içine sürüklemektedir. Gerek mücadele ederek haklarımızı almak gerekse de geleceğimizi kazanarak içine çektiğimiz bu çürüme ve yozlaşmadan kurtulabilmek için insanca yaşamaya yetecek ücret, sigorta ve diğer bir dizi sorun üzerinden güçlü bir çalışma örgütlemek gerekmektedir.

Kurultayımız başta çalışma yürüttüğü alanlar olmak üzere giderek tüm ilde sermayenin saldırılarını püskürtebilmek için genel grev-direnış fikrinin yaygınlaşması, hem de güç ve olanaklar ölçüsünde bu sürecin örgütlenmesi yönünde somut adımlar atılması için, çabaların yoğunlaştırılması gerektiğini karar altına almıştır.

Taban örgütlülükleri ve bölgesel işçi platformu

Bugün işçi sınıfı sermaye karşısında örgütsüzdür. Bir sendikaya üye olması bu durumu fazla değiştirmemektedir. Zira var olan sendikalar işçi denetiminden uzak bürokratik örgütlenmeler haline gelmiş ve giderek işçi sınıfının çıkarlarından uzaklaşmıştır. Bunun gerisinde işçilerin sendikalı olsalar bile örgütsüz olmaktan kurtulamamaları vardır. Bunu çözenin yegâne yolu, işçi sınıfının iradesini ve gücünü açığa çıkaracak taban örgütlenmelerini yaratabilmekten geçmektedir.

Patronun ve sendika bürokratlarının engellerini

aşmak için fabrikalarda taban örgütleri kurulmalı, bilinçli ve mücadeleci işçiler bu işe ön ayak olmalıdır. Kölelik dayatmalarına ve patronun keyfi tutumlarına karşı ortak tepki gösterebilmenin ilk şartı fabrikalarda bu tür örgütlenmeleri yaratmaktır.

Biz Adana Sanayi İşçileri Derneği olarak fabrikalarda ve sanayi havzalarında taban örgütlenmelerine ve işyeri komitelerine dayanan bir faaliyet yürütüyoruz. Bu çalışma birçok işyerinde kendi öncü işçilerini yarattı. Taban örgütlenmeleri buralarda işçilerde var olan değiştirip dönüştürme iradelerini açığa çıkarttı.

Kurultayımız önümüzdeki süreçte başta işyeri komiteleri olmak üzere taban örgütlenmelerinin yaygınlaşması için özel bir çaba harcamayı kararlaştırmıştır.

Bunun yanında, her bir atölyenin büyük bir fabrikanın parçası durumunda olduğu küçük ölçekli işletmelerin bulunduğu sanayi bölgelerinde, tek tek işyerlerinde oluşturulacak örgütlülüklerin işçilerin sorunlarının çözümü noktasında adımlar atabilmesi oldukça zor olacaktır. Bu ilk adımın bölgedeki diğer öncü işçilerin bir araya gelmesini sağlayacak ikinci bir adımla birleştirilmesi zorunludur.

Bu nedenle kurultayımız, bir yandan işyeri komiteleri örgütlenmesine ağırlık verirken, diğer yandan eldeki ilk imkânlar üzerinden bir öncü işçi platformunun kurulmasına karar vermiştir.

Kurultay adımını ileri taşımak için görev başına!

Bizler Adana Sanayi İşçileri Kurultayı'mızın tüm sorunları çözecek sihirli bir anahtar olmadığını bilincindeyiz. Ama sorunlarımızı çözmemizi sağlayacak ilk olanakları, yol ve yöntemleri sağlayabileceğini düşünüyoruz. Nitekim, kurultay hazırlık sürecimizin ve kurultayımızın kendisinin ortaya çıkarmış olduğu ilk imkanlar bunu yapabileceğimizin de göstergesi olmuştur.

Kurultayımız tüm işçi ve emekçileri, kölelik dayatmalarına, sömürü ve baskıya karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmeye, devrimci bir sınıf hareketi yaratma çabalarına omuz vermeye, onuruna ve geleceğine sahip çıkmaya çağırılmaktadır.

Adana Sanayi İşçileri Derneği (Sİ-DER)

Sİ-DER: Kurultaydan 1 Mayıs'a, 1 Mayıs'tan 15-16 Haziran'a...

Mücadele sürüyor, kavga büyüyor!

2007 1 Mayıs'ndan günümüze giderek yükselen sınıf hareketi

2008 1 Mayıs'ı, sınıf hareketinin uzun zamandır yaşadığı durgunluk ve darlığı aşmaya yöneldiği, sınıfın gerek SSGSS karşıtı süreçlerde olduğu gibi kitlesel çıkışlarının, gerek TEGA, Novamed, SCT Or Turbo gibi mevzi direnişlerin, gerekse de tersaneler gibi öfke patlamalarının yaşandığı bir dönemde gerçekleşti. Bu yanıyla geçmiş yıllardan farklı olarak bu 1 Mayıs sadece sınıfın öncülerinin değil neredeyse tüm toplumun gündemine oturmuş oldu.

Biz de Adana Sanayi İşçileri Derneği olarak, uzun bir dönemdir sürdürdüğümüz çalışmamızı sınıf hareketinde yaşanan bu yükselişe paralel olarak giderek güçlendirdik. Aylar öncesinden başladığımız **“Güvencesiz Çalışmaya, Geleceksiz Yaşamaya Karşı Sanayi İşçileri Kurultayı”** ön hazırlık sürecini, sadece kurultay zamanı işçileri bir araya getirmenin değil aynı zamanda bölgemizdeki sınıf hareketine müdahale etmenin bir olanağı olarak gördük. Kurultayın başarısı ve yarattığı imkânlar bu bakışın ürünü olarak ortaya çıktı.

Bunun sonucu olarak kurultayımıza sunulan ve karar altına alınan 1 Mayıs'ta iş bırakarak alanlara çıkma kararını hayata geçirmek için özel bir çaba harcadık. Ancak bu süreci sadece kurultay sonrası üzerinden değil aynı zamanda kurultay öncesi süreç üzerinden de değerlendirmek gerekiyor.

Kurultay öncesi güçlü bir hazırlık ve ortaya çıkardığı imkânlar

Kurultayımız gerek bölgemizde sınıf hareketine müdahale, gerekse genel sınıf çalışmamız açısından önemli bir yerde duruyordu. Bu bakışla haftalar öncesinden yoğun ve sistemli bir çalışmayla fabrikalara ve sanayi havzalarına yöneldik. Gerek içeriden gerek dışarıdan bölgedeki işçi eylemlerine müdahalede bulunduk. Periyodik olarak işçi toplantıları yaptık. Kurultay hazırlık sürecinde gerçekleştirdiğimiz ev ziyaretleri işçilerin aileleriyle de kaynaşma olanağı sağladı. En başından beri kurultayın sihirli bir değnek olmadığı bilinciyle ön hazırlık sürecine yüklendik. Bu süreçte işçilerle yakından kurulan bağlar ve yerel direnişler üzerinden sınıf hareketine kendi cephemizden yaptığımız müdahale kurultay sonrası süreçte önümüzü açıcı ve bir takım olanakları güce dönüştürücü bir rol oynadı. Uzun ön hazırlık sürecinin ardından anlamlı bir işçi katılımı ile sanayi işçileri kurultayını gerçekleştirdik.

Kurultayımızın 1 Mayıs'ın hemen öncesine gelmesi, ön hazırlık sürecini daha önemli kılıyordu. Bu bakışla kurultay çalışmaları sırasında gerek işçi toplantılarında, gerek ev ziyaretleri ve etkinliklerde gerekse yerel eylemliliklerde politik faaliyetimizi 1 Mayıs gündemiyle birlikte ele aldık. Sendikal mücadele yürüttükleri için işten atılan UPS işçileriyle direniş süreci boyunca birlikte hareket ettik. Bu süreçte gerek fabrika içinde gerek dışarıda patronların teşhirini yaptık, işçilerle birlikte sürece dair materyalleri kullandık, işçi servisleri bizzat işçiler tarafından durduruldu. Bu eylemlilikler kurultay ve 1 Mayıs gündemleriyle iç içe yürüdü. Bu çalışmanın başarısı gerek kurultaya katılıp kürsüden konuşmalar yapan, gerekse 1 Mayıs'ta Adana Sanayi İşçileri

Derneği (Sİ-DER) pankartıyla alanlara çıkan UPS işçileri üzerinden kendini gösterdi.

Yerelin özgünlükleri üzerinden anlamlı bir müdahale çabası

1 Mayıs'ın öngünlerinde merkezi materyallerimizin yanısıra yaygın bir şekilde Sİ-DER imzalı, yerelin sorunları ve güncel gelişmeler üzerinden fabrikalara ve sanayilere seslendik. İşçi etkinlikleri düzenledik. Her sene yaptığımız 1 Mayıs pikniğini bu sene kurultay gündemiyle birleştirdik. Binlerce 1 Mayıs gündemli materyal kullandık. Yüzlerce işçiyle birebir sohbetler gerçekleştirdik. Özellikle sanayi girişlerinde yaptığımız dağıtımların gösterdiği gibi, artık daha iyi tanınıyor ve daha sıcak karşılanıyoruz. İşçiler bisikletlerinden ve motorlarından inerek Sİ-DER Bülteni'ni ve bildirilerini alıyorlar. Kimileri servislerini durdurup yanımıza geliyor ve sohbet ediyorlar. Dernekle ilgili sorular soruyorlar. Sistemli olarak yürüttüğümüz dağıtım faaliyetlerinin ardından akşamları emekçi mahallelerinde ev ziyaretleriyle faaliyetimizi pekiştiriyoruz.

1 Mayıs'ta sınıfın kendi talepleriyle iş bırakılarak gerçekleştirilen anlamlı bir katılım!

Sınıfa yönelik sürdürdüğümüz faaliyet 1 Mayıs'ta hem nicelik hem de nitelik olarak kendini gösterdi. Sİ-DER olarak ayrı bir otobüs tuttuk. Miting saati yaklaşırken işçilerle daha önce belirlediğimiz yerde toplandık. Daha yoldayken bile işçiler arasında pankartı tutmak isteyen çok sayıda arkadaşımız vardı. Sonunda iki arkadaşımızı görevlendirdik. Çok coşkulu ve disiplinli bir şekilde yürüyüşümüzü gerçekleştirdik. Sİ-DER pankartı herkes tarafından ilgiyle karşılandı. Güçlü işçi katılımı ve sloganların hep bir ağızdan atılması çok anlamlıydı. Yaklaşık 40 kişilik kitlesiyle Sİ-DER imzalı **“Köle değil işçiyiz, örgütlüysek güçlüyüz!”** şiarlı pankartımızla alana girerken, isimimizin okunmasının ardından çevrede bulunanlar ilgiyle bizlere bakıyor ve alkışlıyordu. 1 Mayıs alanında kurultayda karar altına aldığımız

önergelerden birisini gerçekleştirdik. Adana'nın birçok yerinden iş bırakarak alanlara çıktık. Dönüş yolunda işçi arkadaşlarla birlikte işçi marşları söyledik.

Bu yanıyla 2008 1 Mayıs'ı'nı güçlü bir hazırlığa konu ederek anlamlı bir katılım sağladığımızı söyleyebiliriz. Kuşkusuz işin başındayız ve katetmemiz gereken çok yolumuz var. Ama gerek kurultayımızda ortaya koyduğumuz irade gerekse bunun 1 Mayıs sürecindeki yansıması önümüzdeki dönemi de kazanacağımızın göstergesidir.

Kurultayın ışığında büyük işçi direnişi 15-16 Haziran Sempozyumu'na!

Sİ-DER'in **“Güvencesiz Çalışmaya, Geleceksiz Yaşamaya Karşı Adana Sanayi İşçileri Kurultayı”**na şiarlı gerçekleştirdiği işçi kurultayında aldığımız kararlardan biri de, büyük işçi direnişi 15-16 Haziran'ın 38. yıl dönümünde bir sempozyum düzenlemektir. Bu çerçevede sempozyumu şimdiden gündemimize aldık. Türkiye işçi sınıfı tarihinin en görkemli eylemini anmak, bu görkemli işçi direnişi yaşatmak ve geçmişin mücadele mirasını sahiplenip ileriye taşımak bilinciyle 8 Haziran 2008 tarihinde bir sempozyum düzenleyeceğiz.

Önümüzdeki günlerde kamuoyuna daha geniş bir bilgilendirme yapacağız ve bu tarihsel mücadele gününü bölgemizde gündemleştirme çabalarına yoğunlaşacağız. İnat ve kararlılıkla, bağımsız devrimci bir sınıf hareketi yaratma perspektifiyle, 15-16 Haziran Sempozyumu'nu kurultayın ve 1 Mayıs'ın ışığında gerçekleştireceğiz.

Evet, sınıf hareketi uzun yıllar sonra bir mayalanma yaşıyor. Şimdi sınıf devrimcilerinin sırtındaki yük katbekat artmış durumda. Bu süreci sınıfın partisini maddi-toplumsal zeminiyle, işçi sınıfıyla bütünleştirme bakışıyla tam bir seferberlik ilan etmeli ve sürece yüklenmeliyiz.

Adana Sanayi İşçileri Derneği

Sermayenin aldatmacalarına karşı birleşik mücadeleyi yükseltelim!

İLO’nun 28 Nisan gününü “İşyerinde sağlık ve güvenlik günü” ilan etmesi üzerine ülkemizde işçi ve emekçiler şahsında emek örgütleri tarafından 1987’den bu yana her yıl 4-10 Mayıs arasındaki hafta “İş sağlığı ve iş güvenliği” haftası olarak kutlanmaktadır.

Özellikle 12 Eylül askeri cuntasının işçi sınıfının haklarını topyekûn budadığı bir sürecin ardından kutlanmaya başlanan bu hafta, bir takım sermaye sözcüleri tarafından işçi sınıfına sunulmuş bir armağan olarak gösterilmektedir.

12 Eylül darbesiyle birlikte budanan işçi hakları ve bu hakların güvencesi yasaları, şimdi sermaye devleti tarafından daha da kırılmaya çalışılmaktadır. Genel Sağlık Sigortası’nın işçi ve emekçilerin gözünün içine baka baka geçirildiği, kıdem tazminatının gaspının gündemleştirdiği bir dönemde Çalışma Bakanlığı tarafından kendi sınıfsal çıkarlarına uygun bir şekilde adı “İş sağlığı ve güvenliği” olarak belirlenen, özünde ise “İşçi sağlığı ve iş güvenliği” olan hafta kutlanmaktadır.

Sermaye ve sözcüleri tarafından bir takım demagojik söylemlerin eksik olmadığı bu haftada iş kazaları ve meslek hastalıkları göstermelik olarak hatırlanmaktadır. Ya da işçilerde yaşanan kötü çalışma koşullarına karşı bir başkaldırı söz konusu olduğunda akla gelmektedir. Tıpkı Tuzla tersaneler cehenneminde, Davutpaşa’da ya da en son birkaç gün önce İkitelli’de yaşanan kazalar ve onlara karşı gelişen tepkiler sonrası olduğu gibi. Yıllardır işçi sınıfının kazanılmış haklarına, örgütlülüğüne saldıranlar onlar değilmiş gibi açıklamalar yapmaktadırlar. Çıkardıkları yasalarla işçileri kölelik koşullarına mahkûm edenler, üretimi esnekletiren, taşeronluk sistemiyle sınıfı atomlarına kadar bölenler, çalışanların kaderini patronların insafına terkedenler, karşımıza çıkarak büyük bir pişkinlikle yaşanan bu gelişmelerin “talihsizlik” olduğunu söyleyebilmektedirler.

Tersanelerde yaşanan gelişmeler de çok farklı

değildir. Üç kuruşluk güvenlik önlemlerini aşırı masraf olarak değerlendiren tersane patronları, bu önlemleri almayarak birçok işçinin hayatını kaybetmesine yolaçmakta, birçoğunu da kalıcı sakatlığa mahkûm etmektedirler. Ortak bir sınıf tavrının ürünü olarak da her defasında ya işçiyi suçlayarak ya da kadermiş gibi gösteren demagojik söylemler kullanmaktadırlar.

27 Şubat direnişinin ardından sözde bir takım önlemler alındığının söylenmesi de, sonrasında yaşanan ölümler ve kazaların gösterdiği gibi, yine demagojik olmaktan öteye geçmemektedir. Şimdilerde ise işçi ve emekçilerin “İşçi sağlığı ve iş güvenliği haftası” kendilerinin söylemi ile “İş sağlığı ve güvenliği haftası” vesilesiyle yine işçilere şirin gözükme için açıklamalar yapmaktadırlar.

Sadece Tuzla tersanelerinde bugüne kadar 100, 2008 yılı içinde kanıtlayabildiğimiz 10’a yakın ölüm yaşanmıştır. Bu durum ülke genelinde incelendiği zaman, 12 Eylül’den bu yana yaklaşık 25 bin işçi hayatını kaybetmiştir.

Bu yaşananlar sermaye sisteminin kâra dayalı uygulamalarının ürünüdür. Kapitalist sistemin ayakta kalabilmesi için doğası gereği işçi sınıfının kölelik ve sefalet koşullarında yaşamasına ihtiyacı vardır. Buna karşın dünya genelinde ve ülkemizde işçi ve emekçiler tarafından kazanılan haklar çetin mücadeleler sonucu elde edilmiştir. Uluslararası çalışma sözleşmelerinde olduğu gibi işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri hakkı da böyle bir sürecin ürünüdür.

Ülkemizde de şu an sermayenin budamaya çalıştığı haklar geçmişte verilmiş çetin mücadelelerin ürünüdür. Bu asalakların maskelerini parçalamak için birleşik mücadeleyi örmekten başka çaremiz yoktur. Biz bunlardan hak beklediğimiz sürece bunun karşılığı bize daha beter hak gaspları olarak geri dönecektir. “Hak verilmez, alınır!” şiarını kılavuz edinip mücadele çitasını yükseltmekten başka bir kurtuluş yolumuz yoktur.

Tersane İşçileri Birliği Derneği

1 Mayıs’tan Çiğli İşçi Kurultayı’na...

İşçi sınıfının tüm dünyada örgütlü gücünü egemenlere gösterdiği bir 1 Mayıs daha geride kaldı. Ülkemizde 2008 1 Mayısı Taksim’de gösterilen iradeyle, Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihine önemli bir deneyim bırakmıştır. Azgınca yaşanan devlet terörü devrimcilerin, işçilerin ve emekçilerin kararlılığını kıramamış, tam tersine geride işçi ve emekçilerde büyük bir coşku bırakmıştır.

Bizler de bulunduğumuz bölgede 1 Mayıs çalışması yürüterek, mücadele taleplerimizle 1 Mayıs alanında yerimizi aldık. “Zincirleri kıra kıra 3. Çiğli İşçi Kurultayı’nda buluşalım!” çağrısının yer aldığı pankartımızla 1 Mayıs alanındaydık. Taksim’in coşkusu biz Çiğli Organize işçilerini de sarmıştı. İşçi sınıfının mücadele azmi ve kararlılığı elbette kazanacaktır. Buradan aldığımız güvenle 3. Çiğli İşçi Kurultayı’na daha güçlü hazırlanıyoruz. 1 Mayıs’tan hemen sonra kurultay tanıtım çalışmalarına başladık.

Çiğli Organize’ye ve emekçi semtlere dönük çalışmalarımızla işçi ve emekçilere ulaşıyor, kurultayı anlatıyor ve çağrı yapıyoruz. Sabah servis güzergâhlarında ve akşam fabrika çıkışlarında dağıtımlarımız sürüyor. Soğukkuyu, Serinkuyu servis güzergâhında ve Ata Sanayi girişinde kurultaya çağrı broşürlerimizi işçilere ulaştırdık. Şimdiye kadar K.Çiğli, Güzeltepe, Harmandalı, Onur Mahallesi, Çiğli Koop Evleri, Yamanlar gibi semtlerde dağıtımlarımızı gerçekleştirdik. Çiğli Organize dağıtımlarında, aralarında Türk Metal sendikasında örgütlü CMS, Tek Gıda-iş’te örgütlü Alliance Tütün, Roteks, Klimasan gibi metal, plastik ve tekstil sektörlerinden 12 fabrikaya kurultay çağrımızı ulaştırdık.

6 Mayıs günü Çiğli Organize’de kurultay broşürlerimizi Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlü ZF Lemförder, Totomak, Tariş bakım atölyesinde çalışan işçilere ulaştırdık. Çoğu metal sektöründen 8 fabrikaya dağıtım gerçekleştirdik. 7 Mayıs sabahı Çiğli Organize’ye giriş noktalarında kurultaya çağrı broşürlerimizi işçilere ulaştırdık.

Emekçi semtlerinde broşür dağıtımlarımız devam ederken, kurultaya çağrı afişlerimizi yapıyoruz. İşçi ve emekçilerin kurultay çalışmalarımıza ilgisi oldukça olumlu. Kurultaya hazırlık çalışmalarımızı aralıksız sürdürmeye devam edeceğiz. 3. Çiğli İşçi Kurultayı’nın güçlü geçmesi için tüm enerjimiz ve coşkumuzla kurultay hazırlıklarımıza devam ediyoruz.

3. Çiğli İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi’nden işçiler

İşçi ve emekçi hareketinden...

Deri-İş yönetici ve üyelerine gözaltı terörü!

Bir süredir Düzce’deki deri atölyelerine dönük örgütlenme çalışması yürüten Deri-İş Sendikası, Tuzla Organize Deri Sanayi’nde karşı karşıya kaldığı baskıların bir benzerini Düzce’de yaşadı. Deri-İş Sendikası yöneticileri ve sendikanın örgütlenme mücadelesi verdiği DESA Deri işçileri işten atma saldırısına karşı 6 Mayıs günü yaptıkları eylem sırasında gözaltına alındılar. İşletme önünde sendikasızlaştırma saldırısına karşı direnişe geçen 40 deri işçisiyle birlikte Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Musa Servi’yi de gözaltına alındı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

SES’ten imza kampanyası!

SES, ücretsiz yemek hakkını ortadan kaldıran Maliye Bakanlığı genel yazısının geri çekilmesi ve yönetmeliğe aykırı uygulamaya son verilmesi için ülke çapında imza kampanyası başlattı. İmza kampanyası metninde şu sözlere yer verildi: “...Yıllar önce Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi’nde çalışan memurlardan yemek ücreti alınması üzerine açılan davada Danıştay 5. dairesi, yataklı tedavi kurumlarında çalışan devlet memurlarından yemek ücreti alınmayacağına karar vermişti. Bugüne kadar yararlandığımız ücretsiz yemek hakkımızı ortadan kaldıran Maliye Bakanlığı genel yazısının geri çekilmesi ve yönetmeliğe aykırı uygulamaya son verilmesi için Sağlık Bakanlığı’nın gerekeni yapmasını istiyoruz...”

Hava-İş’ten uyarı!

Hava-İş Sendikası 7 Mayıs günü sendika Genel Merkezi’nde THY yönetiminin yer hizmetlerini taşeronlaştırmaya ilişkin basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasını okuyan Hava-İş Sendikası Genel Başkanı Atılay Ayçin, geçen toplu iş sözleşmesinde başarısızlığa imza atan THY üst yönetiminin çalışanlara, sendikal haklara karşı bir saldırı tavrı içine girdiğini, grev oylamasının öcünün alınacağı yönünde mesajlar verdiğini belirtti. Henüz 45-48 yaşındaki çalışanların zorla emeklilik sistemine dahil edildiklerini, uçuş güvenliği için en önemli nokta olan deneyimli ve eğitimli personel politikasının bir kenara atıldığını, sadece maliyet nedeniyle kıdemli personelin tasfiyesine yönelindiğini söyledi. Bu tarihten sonra oluşabilecek olumsuzlukların tüm sorumlusunun THY yönetimi olacağını vurguladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bolivya ve Venezüella'da kamulaştırmalar!

Venezüella Devlet Başkanı Hugo Chavez ile Bolivya Devlet Başkanı Evo Morales, bu yılın 1 Mayıs'ına emekçiler lehine atmaya hazırlandıkları yeni adımların hazırlığını tamamlayarak giriş yaptılar.

1 Mayıs dolayısıyla başkent Caracas'ta işçilere seslenen Chavez, yüzde 60'ı Lüksemburg merkezli Ternium şirketinin bünyesindeki Sidor'un "sosyalist bir işletmeye" dönüştürüleceğini söyledi. Yanısıra, asgari ücreti 372 dolara çıkaran kararnameyi imzaladığını duyurdu. Yeni asgari ücretin 1 Mayıs'ta yürürlüğe girmesiyle, Venezüellalı işçiler Latin Amerika kıtasının en yüksek asgari ücretini almaya başladılar. Gıda yardımı pulları da hesaba katıldığında asgari ücretin gerçekte 558 dolara ulaşacağını ifade eden Chavez, işçi sınıfı olmadan sosyalizmin olmayacağını belirtti.

1 Mayıs'ta Bolivyalı işçi ve emekçilere seslenen Evo Morales de, ülkenin başta gelen telekomünikasyon şirketi (%50'si İtalyan Telecom Italia SpA'ya ait) Entel ile yabancıların sahip olduğu dört doğalgaz şirketinin kamulaştırılacağını ilan ederek, "bu andan itibaren hükümetimiz kontrolü tamamen eline almaktadır" dedi.

28 Nisan'da Bolivya polisine Entel şirketinin başkent La Paz'daki ofislerini kuşatma talimatı verdiğini ifade eden Morales, "enerji, su ve iletişim gibi temel hizmetlerin özel sektörün elinde olması kabul edilemez" dedi.

Kamulaştırmanın devam edeceğini belirten Morales, ilk aşamada İngiliz BP'ye ait Chaco şirketi, ABD'li Ashmore Energy şirketine ait boru şirketi Transredes'in çoğunluk hisselerinin alınacağını, Almanya-Peru ortak şirketi CLBH'nin ise tamamen devlet mülkiyetine geçirileceğini belirtti.

Kamulaştırma çalışmalarıyla ilgili açıklama yapan Kamusal Faaliyetler Bakanı Oscar Coca ise, şirketlere gereken paranın 60 gün içinde ödeneceğini belirterek, şirketlerin hükümet kararını reddetmek gibi bir haklarının olmadığını, kamusal çıkar neyi gerektiriyorsa ikna ya da zorla gerçekleştirileceğini açıkladı.

Sömürü ve yağma ile Bolivya'nın zenginliklerini çalmaya alışık olan adı geçen şirketler, Morales yönetiminin kendilerine önerdiği bedelin yeterli olmadığını öne sürerken, yönetimin yanıtı "pazarlık yok" şeklinde oldu.

Emekçiler lehine atılan bu adımlar doğrudan özel mülkiyeti hedef almasa da (zira kamulaştırılan işletmeler için şirketlere ödeme yapılmaktadır) sömürüde sınır tanımayan bu yağmacı tekellerle arkalarındaki güçleri fazlasıyla rahatsız etmektedir.

Mehdi Ordusu'nu tasfiye saldırısı sürüyor...

Ezilen halkların direnme iradesi kırılmaz!

Irak'ı işgal eden emperyalist zorbarlar güdümünde çalışan Bağdat'taki kukla yönetim, Mart ayında Sadr Hareketi'ne karşı başlattığı saldırılara devam ediyor. Mukteda el Sadr liderliğindeki harekete bağlı Mehdi Ordusu'nun merkezlerinden biri olan Necef'te başlayan saldırı, son haftalarda başkent Bağdat'ta yoğunlaştı.

Mehdi Ordusu'nu tasfiye etmek hedefiyle başlatılan saldırıyı savunan kukla başbakan Nuri el Maliki, ülkede hükümet dışında hiçbir silahlı gücün varlığına izin verilmeyeceğini iddia etmişti. "Devlet otoritesini tesis etmeye kararlı başbakan" pozları takınan el Maliki, varlığıyla Irak topraklarını kirleten, dahası ülke halklarının kanını akıtan 150 bini aşkın işgalci askere dair söz söylemekten kaçınıyor. Daha da vahim olanı, el Maliki ve onun izinden giden işbirlikçi soysuzların derdi ülkeyi emperyalist işgalden nasıl kurtaracakları değil, işgale karşı çıkan "rakip" bir gücü silahsızlandırıp etkisizleştirmek. Bekleneceği gibi bu uğursuz işin üstesinden gelmek için işgalci efendileriyle suç ortaklığı da yapıyorlar.

Irak'taki kukla yönetime bağlı güçlerin tetikçilik yaptığı saldırıya işgal orduları komuta ediyor. Saldırının yoğunlaştığı Bağdat'taki Sadr semti sık sık ABD uçakları tarafından bombalanıyor.

Bombardımanlarda evler, işyerleri, hastaneler hatta ambulanslar vuruluyor, yıkımın yanısıra çocukların da dahil olduğu sivil halktan insanlar katlediliyor. Sadece son çatışmalarda katledilen yüzlerce insanın ancak bir kısmı direnişçidir. Diğer çoğunluk ise, yoksul Şii Arap emekçilerden oluşan mahalle sakinleridir.

Mukteda el Sadr'ın çatışmaları önlemek için, süresi biten altı aylık ateşkesi uzatıp Mehdi Ordusu'na bu karara uyma çağrısı yapması, işgalcilerle Bağdat'taki kuklaları tarafından karşılık bulmadı. İşgal güçlerinin bu küstah tutumu, işgali reddeden Mehdi Ordusu'nun "öncelikli hedef" olarak belirlendiğine işaret ediyor.

Saldırının hedefindeki Mehdi Ordusu komutanları da işgalcilerle suç ortaklarının planının farkındadır. Zira el Sadr'ın çağrısına rağmen Mehdi Ordusu'na bağlı direnişçiler hem saldırılara karşı aktif bir direniş sergiliyor hem bazen karşı saldırılar gerçekleştiriyor.

Karşı saldırıların en etkili, "yeşil bölge" diye adlandırılan alanların havan topuyla vurulmasıdır. Zira bu bölge hem işgal ordularının komuta merkezi hem kukla yönetim mensuplarının kendilerini güvende hissedebildikleri tek alandır. Çatışmaların Sadr Mahallesi'nde yoğunlaşmasından sonra "yeşil bölge"yi hedef almaya başlayan Mehdi Ordusu, defalarca bu bölgeye havan topuyla saldırılar düzenledi.

İşgal karşıtı tutumu net olmakla birlikte Sadr hareketi aktif bir direniş çizgisi izlemiyor. Kimi zaman işgalcilerle sert çatışmalara girmekle birlikte, son aylara kadar sistemli bir silahlı direnişe başvurmayan Mehdi Ordusu, buna rağmen tasfiyeyi temel alan saldırıların öncelikli hedefi durumundadır.

İşgalcilerle kukla yönetimin fütursuz saldırganlığının bir nedeni, yaygın kitle desteğine dayanan bu hareketin, aynı zamanda yaygın bir silahlı gücünün bulunmasından duyulan rahatsızlıktır. Bu durum sadece işgalcileri değil, kukla yönetimin şeflerini de rahatsız ediyor. Ancak görünen o ki, sorun

bundan ibaret değildir. Çünkü Sadr hareketinin İran'la yakın işbirliği içinde olduğu varsayımına göre tavır geliştiren ABD emperyalizmi, İran'a olası bir saldırıdan önce Mehdi Ordusu'nu tasfiye etmeyi, olmazsa gücünü kırmayı önemsiyor.

Washington'daki gelişmeleri yorumlayan birçok gözlemci, Bush liderliğindeki savaş kundakçılarının İran'a saldırı hazırlığında oluklarına dair verilerdeki artıştan söz ediyor. Özellikle Ortadoğu'daki ABD işgal kuvvetlerine komuta eden Oramiral William Fallon'ın İran'a karşı saldırıya açıkça karşı çıktığı için istifaya zorlanması, yerine Bush'a yakınlığı ve İran'ı hedef alan çıkışlarıyla tanınan Orgeneral David Petraeus'un getirilmesine dikkat çekiliyor. Bu arada Bush'un yardımcısı Dick Cheney'in bir süre önce gerçekleşen Ortadoğu gezisinin İran'a saldırı gündemli olması ve Washington'da İran'a karşı söylemin giderek saldırganlaşması gibi veriler de saldırı olasılığını yükselten nedenler arasındadır.

Bu durumda Mehdi Ordusu'na dönük saldırıyı, emperyalist-siyonist zorbalığa karşı direnen güçlerin tasfiye edilmesi saldırısının bir halkası saymak gerekiyor.

Filistin, Lübnan, Irak...

Ezilen halkların direnme iradesini kırmaya odaklanan bu gerici saldırının nihai hedeflerine ulaşması mümkün değildir. Zira ezilen halkların direnme kararlılığı, bizzat emperyalist-siyonist işgale duyulan tepkiden güç almaktadır. Gerici zorbarların saldırganlığı halklara ağır bedeller ödetiyor, ancak direnişin güçlenmesi için uygun koşulları da yaratıyor ya da var olan dinamikleri pekiştiriyor. Dolayısıyla, hakların direnme iradesinin kırılmasına odaklanan saldırının başarı şansı yoktur. Şu veya bu akım belki tasfiye edilebilir, ancak ezilen hakların direnme iradesi kırılmaz!

ABD Dışişleri Bakanı bir kez daha Ortadoğu'da...

Yiğit Filistin halkıyla enternasyonal dayanışmayı yükseltelim!

Son aylarda zamanının önemli bir kısmını Ortadoğu'da geçiren ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, kendini İsrail-Filistin “barışı”na ulaşmaya hasretmiş görünüyor. Tel Aviv, Batı Şeria, Kudüs, Amman, Kahire arasında mekik dokuyan ABD’li bakan, “2008’in sonuna kadar İsrailililerle Filistinliler arasında bir barış anlaşmasına varılmasının mümkün olduğuna inandıklarını” söylüyor.

Tabloya bakıldığında herkesin “barış” istediği söylenebilir. Zira Filistin sorunuyla ilgili beyanlarda bulunan herkes, çözümünden yana olduğunu iddia ediyor. Buna neo-faşist çetenin şefi Bush da dahildir. Hatta bakanına bölgede uzun mesailer yaptıran Bush’un “barış” a fazlasıyla hevesli olduğu gözlenmektedir.

Bilindiği üzere sorunlar birer sonuç olarak oraya çıkarlar. Sorunlara çözüm üretmek ise, nedenlere inmeyi, yani sorunlara yol açan etkenleri tanımlayıp ortadan kaldırmayı gerektirir. Nedenler yerli yerinde dururken ulaşılan “çözümler” ise, geçici bir yanılsama yaratmaktan öte anlam taşımazlar.

Filistin sorunu sözkonusu olduğunda, bu olgu defalarca kanıtlanmıştır.

ABD’de iki dönemdir işbaşında bulunan haydutbaşı Bush, başkan koltuğundaki son aylarını doldururken, Filistin sorununu çözmeye özel bir önem vermeye başlamış görünüyor. Gelin görün ki, siyonizmin gelmiş geçmiş en sadık hamisi olan bu neo-faşist yönetim, sorunlar yerli yerinde dururken, Filistin halkına “çözüm” vaat ediyor. Önerilen “çözüm” ise, nedenlere dokunmadan güya bağımsız Filistin devletinin kurulmasına zemin hazırlayacak. Söyleme bakılırsa, savaş kundakçıları ile şefleri Bush da Filistin devletinin kurulmasından yana!

Eğer emperyalist Amerikan rejimi ve halen başında bulunan Bush Filistin sorununa bir “çözüm” üretebilselerdi, kuşkusuz ki bundan çok memnun olurlarda. Zira böylesi bir başarı, “halkların celladı” yaftasıyla dolaşan Bush çetesinin az da olsa imaj düzeltmesine yarayacağı gibi, İran’a olası bir saldırı için kolaylaştırıcı bir işlev de görürdü. Rice’ın Ortadoğu’da bu kadar çok zaman geçirmesinin temel nedeni de, Bush çetesinin bu iki amaca ulaşma hevesinden bağımsız değildir.

Ancak halen dünya jandarması sopasını kaptırmamak için çırpınıp duran ABD emperyalizmi, Filistin sorununa bir çözüm geliştirme yeteneğinden yoksundur. Bunun temel nedeni, ırkçı-siyonist rejime özel koruma sağlayan bir zihniyetin, Filistin halkının temel taleplerine olumlu yaklaşmasının mümkün olmamasıdır. ABD emperyalizmi, hele de Bush yönetimi ırkçı-siyonistlerin ablukasına, vahşi katliamlarına, Gazze Şeridi’nde yaşayan Filistinlilerin soykırımcı zihniyetle planlanmış saldırılara hedef olmasına, Yahudi yerleşimlerinin yayılmasına, vb. daima destek vermiştir. Üstelik bu destek, ulaşmak istedikleri “çözüm”ün önünde engel teşkil ettiği halde devam etmektedir. Bu, elbette şaşırtıcı değildir. Tersine, ABD’nin tutumunda değişiklik olsaydı, asıl bu şaşırtıcı olurdu.

Sorunu çözmeye memur edilen Rice dahil olmak üzere, Bush yönetimindeki her görevli, İsrail’deki ırkçı-siyonist rejimi korumakla kendini mükellef sayıyor. ABD’nin bu uğursuz politikası farklı

nedenlerden kaynaklansa da, fiili sonucu İsrail’e özel koruma sağlamaktan ibaret kalıyor. Bu politika ise, sorunu çözmeye değil, daha da karmaşık bir hal almasına yol açmaktan başka işe yaramıyor.

Tablo bu kadar vahimken, Batı Şeria’daki Filistin yönetimi başkanı Mahmut Abbas’la onun izinden giden bir kesim, halen ABD’den medet umabilmektedir. Ancak çaresizliğin olduğu kadar aymazlığın da sonucu olan bu beyhude beklentiler, Filistin halkı içinde pek destekçi bulamamaktadır. Zira bu direnişçi halk, 20 yıldır yapılan anlaşmaların, barış vaatlerinin, çözüm müjdelerinin, vb. palavradan ibaret olduğunu deneyimleri sayesinde öğrenmiştir. Abluka altına alınarak boğulmak istenen Gazze Şeridi’ndeki 1.5 milyon Filistinli zaten “barış görüşmeleri”ne itibar etmemektedir. Ancak Batı Şeria’daki Filistinlilerin de bu sahte vaatlere kandıklarını gösteren emarelere rastlanmamaktadır. Sorun bu kadar karmaşıkken, siyonistleri en ufak bir ödüne bile zorlamaya yanaşmayan görüşmelerle ya da “mekik diplomasisi” ile bir yere varılması mümkün görünmüyor.

Önce siyonist şeflerle görüşen ABD’li bakan, ardından Filistinli yetkililerle de görüştü. İki tarafla yaptığı görüşmelerin ardından tarafları bir araya getirerek üçlü görüşmeler de yapan Rice’ın temennileri

dışında ortada somut bir sonuç bulunmuyor. Zira Filistin halkının temel talepleri malumdur: İsrail’in 1967’de işgal ettiği topraklardan çekilmesi ve başkenti doğu Kudüs olan bağımsız bir Filistin devletinin kurulması, mültecilerin geri dönüş hakkının çözüme bağlanması, Filistin topraklarını kalbura çeviren (ki imzalanan tüm anlaşmalarda yasaklanmasına rağmen halen genişleyen) Yahudi yerleşimlerinin boşaltılması...

Siyonist şefler bu temel taleplerin hiçbirini kabule yanaşmıyor. Buna rağmen yıl sonuna kadar bir anlaşmaya varılabileceğini öne süren Rice’ın ürkekçe dile getirdiği tek sorun, Yahudi yerleşimleri inşasının durdurulmasından ibarettir. ABD basınında da İsrail’in “ya yerleşimler ya barış” arasında seçim yapması gerektiği vurgulanmaktadır. Bilindiği gibi bu tür söylemler daha önce de dile getirilmiştir. Siyonistler ise yalnızca iki hafta önce yerleşim alanlarında yeni konutlar inşa edeceklerini ilan etmişlerdir. Washington’daki sağlam dayanaklardan güç alan siyonistler, Filistin topraklarını gaspetmenin en etkili aracı olan Yahudi yerleşimleri politikasını terk etmeye hiç de niyetli görünmüyor.

Görünen o ki, Bush liderliğindeki savaş kundakçıları, Filistin sorununa çözüm üretmek adına bölgeyi arşınlamaya devam edecekler. Bu girişimlerin sonuç vermesinin tek yolu, Filistin halkının alçaltıcı bir teslimiyete razı olmasıdır. Zira ABD emperyalizminin önerdiği çözüm değil, teslimiyettir. Ancak 60 yıldır vahşi bir zulme maruz kalan bu yiğit halkın alçaltıcı teslimiyeti değil, onurlu direnişi tercih ettiği ve bu uğurda sayısız bedeller ödemeyi göze aldığı tüm dünya tarafından bilinmektedir.

Daha önce de ifade ettiğimiz gibi, ezilen Filistin halkının sorunlarına çözüm üretmek emperyalist zorbaların işi değildir. Tersine, anti-emperyalist/anti-siyonist direniş, çözüme giden yolu açmanın da temel aracıdır. Bu direnişi sürdüren Filistin halkıyla enternasyonal dayanışmayı yükseltmenin önemi ise günden güne artmaktadır.

Almanya: Naziler polis koruması altında!

1 Mayıs’ta Almanya’nın birçok kentinde polisin gözü önünde Neo-naziler saldırılar düzenledi. Yaklaşık yüz faşist Hamburg’da düzenlenecek bir yürüyüşe katılmak üzere yola çıkarken, Schleswig-Holstein’den gelen bir treni işgal ettiler. Trenin anons merkezini denetimlerine alarak Alman olmayan yolcuların trene binmesini engellediler.

Bazı yolculardan alınan bilgilere göre, trenin anons merkezinden Neonaziler şu açıklamayı yaptılar: “Bugünden itibaren Alman devlet demir yolları (Deutsche Bahn AG) Almanları ve yabancıları ayrı vagonlarda taşıyacaktır. Yabancılar yük taşıma vagonlarında taşınacaktır.”

Neonazilere karşı müdahalede yetersiz kalan Alman polisine tepkiler büyüyor. Faşistler Hamburg’un Barmberk semtinde yine anti-faşistlere saldırdı. Polis bölüm şefinin yaptığı açıklamada, şiddetin suçluları tarafından geldiği itiraf edildi. Ama polis şefi bu açıklamayı yaparken 2500 polisin neden müdahalede yetersiz kaldığını açıklayamadı.

Faşistlere karşı platform temsilcisi ise yaptığı açıklamada, yürüyüşe izin verilmemesi gerektiğini, yürüyüş iznine başvuranların sicillerinin belli olduğunu vurguladı.

Polisin desteğini alan faşistler ellerini kollarını sallaya sallaya saldırılarını sürdürdüler.

Cuma akşamı Hamburg yürüyüşünden sonra yine Bremen ve Dortmund’da da 150 kişilik neonazi grubu tren garında antifaşistlere taş ve şişelerle saldırdı. Saldırıları düzenleyen neonaziler olmasına rağmen, polis antifaşistlerin düzenledikleri yürüyüşlerdeki eylemcilere saldırdı.

Yine Nürnberg’te yürüyen 1500 neonaziye, antifaşistlere karşı 3 bin polis koruma altına aldı. Kolluk güçleri burada da antifaşistlere vahşice saldırdı. Birçok insan yaralanırken, 48 anifaşist gözaltına alındı. Yerel yönetim ise otonom ve sol çevrelere daha sert müdahale yapılmasını talep etti.

1 Mayıs: İslami faşizmin turnusol kağıdı

Yüksel Akkaya

Emekçilerle sermaye cephesi arasındaki mücadelenin ulaştığı eşiği, tutumları gösteren sembolik göstergeler vardır. 1 Mayıs da bu türden sembollerden biridir. “Mazlum” ve “mağdur” AKP iktidarı “sırat köprüsünden” geçerken İslami takiiyeye uygun davranıp, zaten emekçilerce anılan, kutlanan günü, kendince bir bakanlar kurulu kararı ile de “onaylamış” oldu. Bunu da bir büyük bir ihsan olarak sundu! İyi de bu kararı almasaydınız da değişen bir şey mi olacaktı? Aldınız bu kararı, sonra da işçiye, emekçiye, İstanbul halkına gününü gösterdiniz. Sonuç: ne yaman takiiyeciymişsiniz, bunu ispatladınız. Kuşkusuz, takdir edilecek bir şey!

Kapatma davası ile karşı karşıya olan bu zavallı AKP ve iktidarının bir parça “akıl” davranıp, 1 Mayıs gerginliğinden uzak duracağını, bu “fetişi” devrimci bir kararla aşacağını düşünen bütün liberal, demokrat taife adeta ters köşe oldu! Ters köşe olan bu “zevat” devlet memurluğuna elverişli bir sağlık raporu alamayacak düzeyde sara hastası olan bu zavallı bakanlar kurulu başkanından bir de zılgıt yedi, Salı günü grupta milletvekillerine hitaben yaptığı konuşmada. Bundan daha doğal bir şey de olamazdı. Zira, sermayenin has çocuğunun ilk işi her türlü dolapla ilkin İslami sermayeyi beslemektir. İkincil olarak emek düşmanlığıdır. İş yasası, sosyal güvenlik düzenlemeleri bunun açık kanıtıdır. Sırada kamu emekçilerini ilgilendiren “kamu personel rejimi” vardır. Elbet bunu bir de toplu iş hukukunun parçası olan sendikal alan ve toplu pazarlık alanının düzenlemesi izleyecektir. Ancak, bu cehaletten bile nasibini alamamış, parayı görünce secdeye kapanmış İslami faşist taife her ne hikmetse hep mağdur ve madun rolünde kalabiliyor! Hem döven, hem söven, hem işkence eden, hem emekçinin cebindeki parayı çalan hırsız; ancak, hem dövülen, hem mağdur edilen gariban! Olsa olsa bir puştluk bu kadar icra edilebilir. İcracılarını bu yetenekleri nedeni ile takdir edip, en uygun madalya ile ödüllendirmek lazım. Bu da emekçilerin bir tarihsel borcu olsun!..

“An”lar kimliği ve kişiliği gösterir. 1 Mayıs bu “an”lardan biridir. Kanlı Pazar’ın çocukları unutamadıkları öfke ve kini 1 Mayıs’ta, İstanbul’da bilimum liberal, demokrat destekçilerine de göstermiştir. İşin daha garibi, bu kanlı pazarların içinde yer almış İslami çocuklar iktidar olmaya çalıştıkları bu dönemlerde, kendilerini meşrulaştıran, iktidara gelmelerinde önemli destek veren gariban “tutarlı” kesime de öfke kusmakta hiçbir sakınca görmemiştir. İyi ki de böyle yapmıştır. Umar ve dileriz ki, bu saralı iktidar ve saralı baş bu kendini kaybetmişliğe devam eder de “demokrasi” adına denize düşüp yılana sarılanlar bir parça daha akıl ve sakil düşünür. En azından bu kadar dangalakça bir azar ışıtmaz.

Bu ne şiddet ve hiddet sayın bakanlar kurulu başkanı, saralı emek düşmanı zat-ı muhterem? “Taksim’de arkasında 500 kişinin bile olamayacağını” iddia ettiğiniz ve adını bile telafuz etmekten korktuğunuz sendikanın binasına yapılanları nasıl da görmezden gelip, böyle bir köyün yalancı çobanı rolüne soyunursunuz? Siz, saralı bir kişilik olarak böyle tepki gösterebilirsiniz, sorun değil; ancak, bu kişiliğiniz belli ki bir devlet yönetimine uygun değil! Ancak, sorun bu da değil, siz tipik bir İslami faşist olarak davranıyorsunuz. Ama takiiye ile örtmeğe, madun ve mağdur rolü ile sızlanarak kifayetsizlikle

beslemeğe çalıştığınız bu alçakça ve zalimce rolü, davranışı İran deneyiminden biliyoruz. Ve, bu nedenle sizin hep emek düşmanı olduğunuzu ileri sürüyoruz.

Hodri meydan. Açın bir dava, hesaplaşalım. Önce haleti ruhiyeniz iyi mi, bir sağlık kontrolü yapalım. Sonra, parti programları ve hükümet uygulamalarına bakalım. Sonra da “dil sürçmelerine” takılalım. Ne dersiniz? Pilavdan dönenin kaşığı kırılsın: Ben sizin saralı, emek düşmanı, bir İslami faşist olduğunuzdan eminim. Buyurun siz de tersini ispatlayın!

Biliyorum ki, güzide avukatlarınız bu yazıyı es geçecek. Ben de bir cenah olarak toptan faşist yüzünüzü bir sonraki yazıda ortaya koyacağım. Umar ve dilerim ki, bu Salı günü grup toplantısında esip gürlemenizi bir de benim karşımda mahkemede yaparsınız. Bekliyoruz efendim, bu bir suç duyurusudur, açın davayı. Yüreğiniz yetiyorsa. Taksim’in ceberrut hakimi sizseniz, halkın adaleti de biziz. Buyurun hesaplaşalım. Öyle “tırıckadan” esip gürlemekle olmaz bu işler. Sıkıysa açın davayı: Durmak yok, yola devam diyelim... Var mısınız?

(Haftaya Tayyibgillerin pek sevgili Cemalettin Kaplan, Hayrettin Karaman gibi ulemalarının sınıfa

dair düşünceleri ile bu İslami faşizmi tartışmaya devam edeceğiz. Tabii, *Vakit, Yeni Şafak, Zaman, Star, Bugün, Sabah* gibi gazeteleri de işe katacağız. Umar ve dileriz ki o zamana kadar bize bir dava açılmış olur. Açılmazsa açtıracak daha “ağır” şeyler de yazarız elbet. 1 Mayıs, İslami faşizmin bir turnusol kağıdıdır, renk körü olanlara göstermek de bizim vazifemizdir.)

Gençay Gürsoy gözaltısı...

Polis devletinin yeni bir pervasızlığı!

Türk Tabipler Birliği Başkanı Gençay Gürsoy, 2 Mayıs günü saat 05.00’te kaldığı otelde gözaltına alındı. Zira, “Basın Kanunu’na muhalefet” suçundan yargılandığı halde ifade vermemiş ve bugüne kadar bulunamamıştı! Hakkında 4 yıl önce verilen yakalama talimatı bu nedenle uygulanamamıştı! Nihayet Ankara’da kaldığı otelde gözaltına alındı. Kısa bir süre gözaltında kalan Gençay Gürsoy daha sonra serbest bırakıldı. Böylece polis devleti uygulamalarının pervasız bir yeni örneği daha sergilenmiş oldu.

Gözaltı saldırısının Gençay Gürsoy’un 1 Mayıs’ta faşist sermaye devletinin uyguladığı devlet terörüne karşı tepkisini ortaya koyduktan sonra gerçekleşmiş olması rastlantı değildi. TTB Genel Başkanı, 1 Mayıs’ta İstanbul’da sergilenen saldırganlığı insan hakları ve hukuk ayıbı olarak tanımlamış, sermaye hükümetine tepki göstermişti. İstanbul Valisi ve İstanbul Emniyet Müdürü hakkında suç duyurusunda bulunacağını, bunların görevden alınması gerektiğini dile getirmişti.

Gözaltı saldırısının bir diğer nedeni ise, sermaye hükümetinin uygulamaya sokmaya çalıştığı “İstihdam Paketi”ne TTB’nin sert tepki göstermesidir. İstihdam Paketi’nin, Meclis Sağlık ve Sosyal İşler Komisyonu’nda görüşüldüğü saatlerde, tasarıyı basın toplantısı ile değerlendiren TTB şunları dile getirdi:

“Hükümete göre işçilerin sağlığı ve hekimlerin emeği yük sayılıyor. AKP, işverenlerin istekleri doğrultusunda, işverenlerin yüklerini hafifletmek amacıyla işyeri hekimliğini değiştirmek istiyor. ‘İstihdam Paketi’ alelacele geçirilmek isteniyor. İş Yasası’nın ‘İşyeri Hekimliği’ olan madde başlığı ‘İş Sağlığı ve Güvenliği Hizmetleri’ olarak değiştiriliyor. Sağlık Hizmeti alınabilmesi için en az 50 işçi şartı getirilmek isteniyor. Böylelikle işyerlerinin yüzde 98’inde 50’nin altında işçi çalıştığı için, işyerlerinin ezici bir kısmında işyeri hekimliği tarihe karışıyor. Onlarca işçinin öldüğü, onlarcasının sakat kaldığı Tuzla vb. işyerlerinde, iş sağlığının en önemli ayaklarından biri olan işyeri hekimlerinin bulunmaması, yasal kılıf giydirilerek normalleştirilmek isteniyor.”

“AKP Hükümeti, işverenlerin sırtına yük olarak gördüğü işyeri hekimliği hizmetlerini taşeronlaştırmak istemektedir” diyen TTB, bu alanın ticarileştirileceğini, bunun yaklaşık 8 bin işyeri hekimi üyelerini etkileyeceğini dile getirdi. *“Tam gün çalışma ancak kamucu bir sağlık hizmeti sunumu içerisinde mümkündür”* diyen TTB, düzenlemenin hekimlerin özlük haklarını geriye götürmekten başka bir işe yaramayacağını ifade etti.

Tam gün çalışma tasarısına, daha önceki cumhurbaşkanı tarafından veto edilen ithal hekim düzenlemesi de ekleniyor. İşçi ve emekçilerin sağlığı, ucuza çalışacak, mesleki bilgi ve becerisi şüpheli ithal hekimlere emanet edilmek isteniyor.

Sermaye hükümeti bu saldırıyı gerçekleştirmede TTB’yi engel olarak görüyor. Bu nedenle TTB seçimlerine, Sağlık İl Müdürlüğü aracılığı ile müdahale ediyor. Birçok il sağlık müdürlerinin ve bakanlık bürokratlarının, illeri dışında oda seçimlerinde oy kullandıkları saptandı.

TTB Genel Başkanı’na yönelen gözaltı terörüyle, sermaye çevrelerinin “demokratikleşiyoruz” yalanlarının içyüzü bir kez daha gözler önüne serilmiştir. AB emperyalizmine köleliği gizlemekten başkaca bir amacı olmayan “uyum yasaları”nı ülkeye özgürlük ve demokrasi getiren düzenlemeler olarak sunanların gerçek yüzü bir kez daha ortaya çıkmıştır.

Ne Avrupa Birliği ne de başka bir emperyalist birlik! Bu ülkeye gerçek özgürlüğü işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci mücadelesi getirecektir.

1 Mayıs 2008'in öğrettikleri

M. Can Yüce

TC'nin 1 Mayıs 2008'de sergilediği vahşi bastırma tavrı, özünde, 1 Mayıs 1977'de gerçekleştirdiği katliam çizgisinin açık, remi ve pervasız bir devamıdır! Amaçları açtıktı:

İşçileri, emekçileri, onların sendikalarını ve devrimcileri bastırmak, yıldırma ve teslim almak, icazetli 1 Mayıslar'ı yaratmaktı. Hükümetin 1 Mayıs'ı “Emek ve Dayanışma Günü” olarak kabul etmesinin bir nedeni de buydu! 1 Mayıs'ın özünü boşaltmak için “*Sizin istediğiniz biçimde ve yerde değil, devletin istediği biçimde ve alanda 1 Mayıs'ı kutlayabilirsiniz*” diyor, bunu sopa, cop, bombalar, panzer ve diğer şiddet araçlarıyla dile getiriyorlardı!

Bu amaçlarına ulaşmak için günler öncesinden hazırlandılar. İstanbul'a güç yığdılar, tatbikat yaptılar ve günler süren beyin yıkama mekanizmalarıyla saldırı timlerini gerçek anlamda gözü dönmüş bir işçi, halk ve insan düşmanı haline getirdiler. Kuşkusuz bu, bir devlet politikasıydı, işçi ve emekçilere yaklaşımın özetiydi; yıllardır uygulanıyor, 12 Eylül ile yeniden düzenleniyor ve kurumlaştırılıyordu.

İşçi ve onun sembolik ifadesi olan, işçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü olan, Türkiye'de işçi kararlılığının vurgulandığı gün olan 1 Mayıs'a kesin başarı, kararlılık ve geri dönülmezlik parolasıyla saldırdılar... Saldırı çok yönlü, vahşi, hiçbir ölçü, sınır ve kural tanıımıyordu. Savaşlarda bile dokunulmaz kabul edilen, en azından hukuki olarak böyle olan hastaneler bile gaz bombalarından nasibini aldı. Bu ölçü, sınır ve kural tanımamanın en somut göstergelerinden biriydi. Amaç salt işçi ve emekçileri harekete geçmeden bastırmak değildi. Kuşkusuz bu var ve genel planın ilk temel halkası niteliğindedir. Ama bunun ötesinde bir “cezalandırma”, yıldırma ve teslim alma ve bu anlamda geleceğe “yatırım yapma” hedefi de gözlerden ırak tutulmamalıdır! Yani özel savaş rejimi olan TC'nin hedefinde salt 2008 1 Mayısı değil, gelecek yılların 1 Mayıs'ı, işçileri ve emekçilerin mücadele ruhu, bilinci ve araçlarından yoksun bırakma stratejik hedefi var; onlara yön veren bu olmuştur. 1 Mayıs'a düşmanlığın özü, tamı tamına da budur!

1 Mayıs'ta İstanbul'da hiçbir ölçü, sınır ve kural tanımadan emekçilere, onların sendikalarına ve devrimcilere saldıran TC, aynı gün Kandil'i ağır bombardımana tabi tutuyordu. Bu, bir rastlantı mı?

Kesinlikle hayır! 1 Mayıs'a saldırı planı ile Kürt halkını bastırma, yok etme ve teslim alma stratejisi aynı devletin çizgisidir ve bu ikisi birbirini tamamlayan bir bütünü anlatmaktadır! Bu iki stratejik hedef, TC tarafından varoluş gerekçesi olarak kabul edilmektedir! Bu iki saldırının verdiği “birleşik” mesajın gözlerden ve bilinçlerden kaçırılmaması gerekir!

1 Mayıs'tan birkaç gün önce Sakarya'da DTP'lilerin düzenlediği bir şenliğe karşı geliştirilen linç girişimi de bir rastlantı değildir. Kürt düşmanlığını kitlesel kırım boyutlarına çıkarma girişimi, el altında tutulan bir devlet politikasıdır! Koşulları ve zamanı olgunlaştığında bu politikanın hayata geçirileceğinden kuşku duymamak gerekir. Bu aşamada bir tehdit, teslim almada, hareketsiz kılmada bir korkutma aracı olarak kullanılmaktadır, ama bunun gelecek açısından bir hazırlık ve gerekli zeminleri oluşturma yönünü de unutmamak gerekir!

Bunlardan kısaca çıkarılması gereken çok temelli bir ders var. O da şudur:

İstanbul'daki işçi ve emekçi, Kürdistan'ı

bombalayan devleti, DİSK'i bombalayan aynı devleti, İstanbul'un her alanını işçi ve emekçileri bastırma, cezalandırma ve teslim alma alanına çeviren aynı devleti, uyguladığı bu iki çizginin birbiriyle kopmaz bütünlüğünü kavramak, bu kavrayışla sınıf duruşunu mutlaka sömürgeciliğe karşı tavrıyla birleştirmek durumundadır! Başka bir ifadeyle 1 Mayıslar'da Taksim'i fethetmenin yolu, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesiyle enternasyonalist anlayıştan, bunun somut ifadesi olarak birleşik devrimci mücadeleden geçtiği bir kez daha ortaya çıkmıştır!

Aynı şekilde Kürdistan'da geliştirilen mücadelenin başarısı, İstanbul'da 1 Mayıslar'da yürüyen işçi ve emekçilerle kolkola yürümekten geçtiği, Sakarya'da sergilenen linç girişimlerini, onun arkasındaki ırkçı şoven anlayışı boşa çıkarmanın yolu, yine 1 Mayıslar'da yürüyen işçi ve emekçi ile geliştirilecek birleşik mücadeleden geçtiği çok açıktır!

1 Mayıs 2008'de ortak mücadele örnekleri, bilinçli, organik-örgütlü boyutları çok zayıf olmakla birlikte az olmamıştır. Başta Amed olmak üzere birçok Kürdistan merkezinde 1 Mayıs kutlamaları gerçekleşmiştir. Metropol kentlerinde de Kürt işçi ve emekçileri sınıf kardeşleriyle birlikte alanlara çıkmış, sokaklarda devlet vahşetine karşı ortak direnişlerde yerini almıştır. Ancak bunların yetersiz olduğu, henüz Newroz'u sahiplenme düzeyine çıkmadığı da bir gerçektir. Burada sorun Kürt işçi ve emekçilerinin 1 Mayıs'ı Newroz'u sahiplendiği biçim ve düzeyde sahiplenmesidir. Bu düzey farkının aşılmasının da ancak Kürdistan işçi ve emekçi sınıflarının KUKM'deki örgütlü varlığının gelişmesine bağlı olduğu bir olgudur. Bu eksikliği kavrayarak bunun aşılması doğrultusunda bilinçli ve örgütlü bir çaba sergilemek çok önemli ve günün dayattığı bir görev olmaktadır!

1 Mayıs 2008 kutlamalarının değinilmesi gereken

başka önemli dersleri var. Devletin tüm vahşi bastırma ve yıldırma hareketlerine ve sendika yöneticilerinin ikircikli tutumuna rağmen 1 Mayıs 2008'de çok önemli bir direniş sergilenmiştir! Bir bakıma her sokak bir Taksim'e dönüştürülmüş ve 1 Mayıs kararlılığı, boyun eğmezliği çok net bir biçimde vurgulanmıştır. Bu anlamda estirilen terör, politik ve psikolojik olarak geri teptirilmiştir!

Bu boyun eğmez, 1 Mayıs'ın özüne uygun gelişen devrimci direniş, bundan sonraki işçi hareketi açısından önemli bir gelişme eğilimine, olanağına işaret etmektedir. Bu direniş sürecinde bu eğilim çok daha net bir biçimde belirginleşmiş ve güçlenmiştir! Önümüzdeki dönemde bu eğilimin gelişme ve politikada ağırlığını hissettirme olasılığı çok güçlüdür! Bu noktada devrimci politik partilere, sendikalara büyük görevler düşmektedir.

Ancak SSGSS'ye karşı direnişte sonuç alıcı eylem biçimi ve kararlılığından uzak kalan, 1 Mayıs'ta ikircikli tutumlarını sürdüren sendikaların var olan yönetimiyle gelişme ve güçlenme eğiliminde olan sınıf hareketini çok daha etkili noktalara taşımak son derece güçtür, hatta olanaksızlık düzeyinde... Bununla birlikte 1 Mayıs devrimci direnişi, devletin sergilediği vahşet hareketi sendikalarda da yeniden saflaşma sürecini başlatabilir... Bu anlamda sendikalar da önemli bir kavşak noktasına gelip dayanmışlardır. İşçi sınıfı hareketi karşısında devletin ne olduğu bir kez daha ortaya çıktı. Uzlaşıcı, boyun eğişçi duruşların ne anlama geldiği de öyle... Bütün bu noktaların daha yoğun tartışılacağından ve önemli sonuçlar doğuracağından kuşku duymamak gerekir!

Bir kez daha ortaya çıktı ki, geleceğe güven ve umutla yürüyebilmenin, kazanmanın yolu, direnişten geçmektedir! 1 Mayıs 2008 direnişinin öğrettiği en önemli derslerden biri budur!

6 Mayıs 2008

Saldırılara karşı büyüyen öfke 1 Mayıs'ta alana yansdı!

“4 milyon çocuk, 11 milyon sosyal yardımla yaşayan ve düşük ücretli, 20 milyon emekli yoksulluk içinde yaşıyor.” (Alman Federe Devleti İstatistik Dairesi'nin 2007 Yıllık Raporu'ndan...)

Yukarıdaki veriler geri kalmış herhangi bir ülkenin değil, dünyanın en zengin dört ülkesinden birisi olan Almanya'nın gerçeğini anlatıyor. Bunlar, kapitalist tekellerin daha fazla kar edebilmeleri için uygulamaya konulan “Agenda 2010” isimli saldırı programının sonuçları...

İşçi ve emekçilerin günlük ihtiyaçlarının karşılanması, sosyal ve kültürel yaşama katılım, sağlık hizmetlerinden insana yakışır bir biçimde yararlanabilmesi neredeyse imkansız hale gelmiştir. Biz göçmen işçilerin durumu ise daha da vahimdir. Öyle ki, çalışabilir her dört insandan birisi işsizdir. Bu yoksulluktan en çok etkilenenler ise çocuklar, gençler ve kadınlardır. Anaokullarından yüksek öğrenime kadar paralı hale getirilen eğitim sadece varlıklı ailelerin yararlanabildiği bir sektöre dönüşmüş bulunmaktadır.

Eğitimdeki fırsat eşitsizliği işçi ve emekçi çocuklarına sokakları ya da kimsenin çalışmak istemediği sağlığa uygun olmayan en ağır işyerlerini bahşediyor.

Daha dün sosyalizmin bittiğini ve kapitalizmin ebediliğini ilan ederek artık insanlığın barış ve huzur içinde yaşayacağını vadedenlerin insanlığı getirdiği nokta budur.

Yaşadığımız ülkelerde durum budur. Bizler bu bakış açısıyla 1 Mayıs'a hazırlandık. 1 Mayıs'a hazırlık materyallerimizi etkin bir biçimde kullandık. Yürüyüşe 40'a yakın emekçi ile katıldık. İki adet pankart ile (BİR-KAR ve BİR-KAR gençliği imzalı) birçok kızıl bayrak taşıdık.

Yürüyüş sonrası Essen'de her yıl yapılan Enternasyonal 1 Mayıs kutlamalarına aktif bir biçimde katıldık. Çadırlarımızı parti afişleri ve kızıl bayraklarımızla süsledik. Etkinlik boyunca emekçilerin aktif desteğini aldık, çadırlarımıza gelen yerli ve yabancı emekçilerle sohbet ettik, ortak mücadelenin örülmesi konusunda olumlu tepkiler aldık.

Bu 1 Mayıs biz BİR-KAR Essen çalışanlarının toplumsal yoksulluğa ve eğitimde fırsat eşitsizliğine karşı başlatmak istediğimiz kampanyanın startının verildiği gün olması vesilesi ile daha bir anlam taşıyor.

BİR-KAR / Essen

Mücadele Postası

Türkiye Barış Meclisi: “1 Haziran’da Kadıköy’deyiz!”

Türkiye Barış Meclisi (TBM) Kürt sorununda demokratik ve barışçıl çözüm için 1 Haziran’da “Yeter! Kürt sorununda demokratik çözüm istiyoruz!” mitingi düzenleyecek. 7 Mayıs günü mitingle ilgili bir basın toplantısı düzenlendi.

Türkiye Barış Meclisi adına basın açıklamasını Murat Çelikkan yaptı. Kürt sorununun şiddetle çözülmediğinin defalarca anlaşıldığını ifade eden Çelikkan, Kürt kimliği önündeki engellerin kaldırılması ve ekonomik- sosyal eşitsizliklerin aşılmasına yönelik politikaların hayata geçirilmesi gerektiğini vurguladı.

Ardından KESK Genel Başkanı İ.Hakkı Tombul, KESK’in kuruluşundan bu yana Kürt sorununun demokratik çözümü için mücadele ettiğini, emek ve demokrasi mücadelesinin birbirini beslediğini söyledi.

Daha sonra TMMOB İkinci Başkanı Hüseyin Yeşil bir konuşma yaptı. Yeşil, mitinge genel kurullarına denk gelmesine rağmen kitlesel olarak katılacaklarını ifade etti.

İstanbul Tabip Odası Yönetim Kurulu üyesi Nazmi Algan ise, insan hayatını önceleyen bir meslek kuruluşu olarak akan kanın durdurulmasını istediklerini söyledi.

Basın toplantısına çeşitli siyasi parti, dernek ve kurumların temsilcileri destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Adana’da panel: “Sendikal süreçte kadının yeri”

Adana Eğitim-Sen Kadın Komisyonu tarafından 3 Mayıs günü Dev Sağlık-İş Sendikası Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu’nun konuşmacı olarak katıldığı “Sendikal süreçte kadının yeri” konulu bir panel düzenlendi. İlk olarak Eğitim-Sen Adana Şube Başkanı bir giriş konuşması yaptı.

DİSK/ Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu konuşmasına yükselen işçi ve emekçi hareketine ve bunun ışığında son 1 Mayıs’a değinerek başladı. Saldırıların ardından son olarak Gençay Gürsoy’un da gözaltına alındığına değinen Çerkezoğlu, bu saldırıların amacının toplumu teröriste ederek muhalefeti ve halk hareketini

geriletmek olduğunu söyledi.

Konuşmasını GSS süreci üzerinden sürdüren Çerkezoğlu hazırlanan slayt gösterimi eşliğinde GSS’nin ve sağlıkta dönüşümün yaratacağı sonuçları özellikle kadınların yaşayacağı yıkım üzerinden anlattı. Piyasa kurallarının olduğu bir yerde eşitsizliğin de olduğunu ve bu eşitsizliğin kadınları daha çok vurduğunu anlatarak, bu saldırıdan en büyük zararı kadın emekçilerin göreceğini ve “istihdam paketi”nin de kadın emekçilere büyük bir darbe vuracağını söyledi. Soru cevap bölümünün ardından panel sona erdi.

Kızıl Bayrak / Adana

Sakarya raporu açıklandı!

İnsan Hakları Derneği (İHD) ve Mazlum-Der, Sakarya’da DTP’nin düzenlediği “Barış ve kardeşlik şöleni” sırasında yaşanan faşist saldırılara ve linç girişimine ilişkin olarak hazırladıkları raporu 6 Mayıs günü gerçekleştirdikleri basın açıklamasıyla duyurdular.

Raporda araştırma amacıyla oluşturulan heyetin ulaştığı sonuçlar şöyle maddeleştirildi:

* Meydana gelen olaylarda başta yaşam hakkı olmak üzere, işkence yasağı, gözaltına alınanlar ve salonda mahsur kalanlar açısından kişi güvenliği hakkı ihlal edilmiştir. Toplantı düzenleyen DTP yetkilileri ve salonda bulunan halkın ifade ve örgütlenme özgürlüklerinin ihlal edildiği kanaatine ulaşılmıştır.

* İlk olarak düğün salonu içerisinde bulunan hastaların tahliyesinde ve sonrasında salonda bulunan insanların çıkarılması esnasında güvenlik güçlerinin etkin ve önleyici tedbir almadığı anlaşılmaktadır.

* Yine muhtemel bir vakanın önüne geçilmesi için salon önünde toplanan kalabalığın dağıtılması için etkin uyarı yapılmadığı ve kalabalığın dağıtılmadığı kanaatine varılmıştır.

* Geçmişte Sakarya’da yaşanan linç olaylarından hiçbir şekilde ders çıkarılmadığı kanaatine varılmıştır.

* Salon toplantısına katılan insanların tahliyesi sonrasında yaşanan gözaltılar nedeniyle yine kişi güvenliği ve özgürlüğü hakkı ihlal edilmiştir.

* İlk olarak 40-50 kişilik grup dağıtılmış olsaydı olayların büyümesinin önüne geçilebileceği kanaati oluşmuştur.

* Düğün salonu önünde toplanan ve hava kararmasına rağmen uzun saatler orada toplu halde bekleyen grubu dağıtmayan Emniyet güçleri ayrıca görevlerini ihmal suçu işlemekten haklarında dava açılmalıdır.

* Sakarya ilinde ilk defa gerçekleşmeyen linç teşebbüslerinin sonuncusu olan bu tip vakaların bir daha yaşanmaması için etkin tedbirler alınmalıdır.

Kızıl Bayrak / İstanbul

III. Uluslararası İşçi Filmleri Festivali’nden...

“Emeği gören kamera, sokağa çıkan sinema!” şiarıyla düzenlenen 3. Uluslararası İşçi Filmleri Festivali devam ediyor. 7 Mayıs günü saat 20.00’de Emek Sineması’nda gerçekleştirilen gecede, festivalin sunumunu Yetkin Dikinciler yaptı. Gece açılış konuşmasıyla başladı. Açılış konuşmasının ardından 2008 1 Mayıs görüntülerinden oluşan bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Sinevizyon gösterimi sloganlar eşliğinde izlendi.

Demokratik kitle örgütleri, meslek odaları, çok sayıda aydın ve sanatçıların katıldığı gecede Cahit Berkay ve Emrah Karaca da birer müzik dinletisi sundu. Müzik dinletisinin ardından Ahşap Çerçeve Kukla Tiyatrosu “Karagöz’den Şarlo’ya, Gölgeden Modern Zamanlara Işığın Yolculuğu” adlı bir gölge

gösterisi sundu. Gölge gösterisinden sonra yapılan plaket töreninin ardından tersanelerde ve tekstil sektöründe çalışma koşullarını konu alan “Modern zamanlarda kölelik” adlı belgesel filmi gösterildi.

Geceyi “Güneşli Pazartesiler” filminin yönetmeni Fernando Leon de Aranau’nun da aralarında bulunduğu yabancı yönetmenlerde mesaj göndererek selamladı. Nazım Hikmet’ten de şiirlerin okunduğu geceye çok sayıda kişi katıldı.

Gece Metin Yeğin’in Mısır işçi sınıfı hareketinin simgesi Mahalla kentinde 6 Nisan 2008’de patlak veren işçi isyanını konu alan “El-Mahalla” filminin gösterilmesiyle son buldu.

Programın sonunda yapılan konuşmada Mübarek rejiminin, Mısır’ın en büyük

fabrikalarından olan Mahalla Tekstil’de işçilerin 6 Nisan’da grev çağrısı yapmaları üzerine El Mahalla kompleksinin kolluk güçleri tarafından işgal edildiği ve grev komitesi liderlerinden Kemal El Faioumy, Tarek Amin ve Kerem El.A-Beherini’nin tutuklandığı, işçi önderlerinin serbest bırakılmaları için bir imza kampanyası başlatıldığı ve herkesin bu kampanyaya destek vermesi istendi.

Festivali düzenleyen kurumlar şunlar:

DİSK Sinema Emekçileri Sendikası (Sine-Sen), DİSK Birleşik Metal-İş Sendikası, DİSK Dev-Sağlık-İş Sendikası, TÜRK-İş Hava-İş Sendikası, Petrol-İş Sendikası, SES, Halkevleri ve Sendika.Org

Kızıl Bayrak / İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 **Kartal/İstanbul** (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **30.000 000 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **60.000 000 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

**"Hitler bir imha savaşı istedi.
Ona istediğini vereceğiz."**

J. Stalin

1 Mayıs 1945 | Berlin

**Büyük antifaşist zaferin
63. yıldönümündeyiz!..**